Normalexemplar 2

BETÆNKNING

VEDRØRENDE

SØMANDSSKAT

Afgivet af det af finansministeren nedsatte udvalg til gennemgang af sømandsskatteloven.

DET JURIDISKE LABORATORIUM VED KØBENHAVNS UNIVERSITET
15.158
ex. 2

BETÆNKNING NR. 349

1964

Statens trykningskontor
FI 00-34-bet.

Indholdsfortegnelse.

side

Indledende bemærkninger 5

I. Udenrigsfartsfradraget 7

II. Beskatningen af engangsindtægter 16

III. Sømandsbeskatning af ikke-nordiske sømænd 26

IV. Beskatningen ved tiltrædelse og ophør af tjeneste om bord og reglerne om beskatningen af bevarede indtægter, sømandsskattelovens §§ 13 - 18 31

V. Skibets fartområde 38

VI. Afgraaisningen mellem naarfart og udenrigsfart 44

VII. Forskellige spørgsmål
- Beskatningen af overtidsbetaling
- Beskatningen af fri kost om bord
- Fradrag for udgifter **til** befordring mellem hjem og arbejdsplads 47

VIII. Bilagsmateriale

Til afsnit I:

Bilag 1. Gennemsnitlig månedlig arbejdsindtægt, henholdsvis i 1958-59 og i 1962.

Bilag 2. Opgørelse over officerer og besætningsmedlemmer på skibe under sømandsskatte-. ordningen i december måned 1961.

Bilag 3. Udviklingen i grundhyre m.v. fra 1. januar 1959 til 1. marts 1963.

Til afsnit II:

Bilag 4. Spring i beskatning af særindtægt ved små stigninger 1 denne og ved forskellige A-indtægter.

Bilag 5. Spring i beskatning af særindtægt ved små stigninger i A-indtægt og ved forskellige særindtægter.

Bilag 6. Løbende A-beskatning; af godtgørelser for mistet ferie og frihed.

Bilag 7. Beskatningen af engangsindtægter i Norge og Sverige.

Til afsnit III:

Bilag 8. Sammenligning mellem beskatningen af nordiske sømænd og beskatningen i henhold til kap. III.

Bilag 9. Beskatningen af udlændinge i Norge, Sverige, England, Holland og Vesttyskland.

Bilag lo. Oversigt over reglerne i Danmark, Norge og Sverige om fritagelse for beskatning på grund af indkomstbeskatning i sømandens hjemland.

Til afsnit IV:

Bilag 11. Udvalgets forslag til affattelse af § 14, § 15, § I6,stk.l, og § 18.

Bilag 12. De norske og svenske regler om sejlads i begrænsede fartområder og reglernes praktisering.

Indledende bemagrkriinger.

Udvalget er nedsat den 17. maj 1963 med den opgave, "at foretage en gennemgang af sømandsskattelovens bestemmelser og fremkomme med eventuelle forslag til aaidring af disse."

Udvalget har haft følgende sammensaatning:

Departementschef i skattedepartementet H. P. Gøtrik, formand,
ligningsdirektør A. Begtrup,
kontorchef i indenrigsministeriet Johs. Pedersen,
ekspeditionssekretær i skattedepartementet P. Bruun Nielsen,
kontorchef i sømandsskattekontoret V. Høeg,
formand for Maskinmestrenes forening maskinmester H. P. Larsen,
næstformand for Søfyrbødernes forbund i Danmark Sv. Fønsskov Christensen,
forretningsfører i Dansk styrmandsforening F. Koed,
søkyndig medarbejder i Danmarks rederiforening kaptajn K. W. Linnemann,
regnskabschef i Rederiet A. P. Møller B. Sichelkow.

Til sekretær i udvalget har været beskikket sekretær i skattedepartementet Jens Rosman.

Udvalget har holdt 13 plenajnnøder, og et underudvalg, bestående af embedsmsaidene, har ved 2 møder gennemgået §§ 13 - 18 i sømandsskatteloven.

København, marts 1964.

A. Begtrup. Sv. Fønsskov Christensen. H. P. Gøtrik.
Formand.

V. Høeg. F. Koed. H. P. Larsen. K. W. Linnemann.

P. Bruun Nielsen. Johs. Pedersen. B. Sichelkow.

Jens Rosman.

I. Udenrlgsfartsfradraget.

A. Den gældende bestemmelse om udenrigsfartafradrag.

Bestemmelsen om fradrag for sejlads i udenrigsfart findes i sømandsskattelovens § 5, stk.4, der er sålydende:

"For sømænd, der sejler i udenrigsfart, ydes der ud over det i stk.1 omhandlede fradrag (standardfradraget) et særligt fradrag. Fradraget udgør for forsørgere 17o kr. månedlig. For andre skatteydere udgør fradraget 17o kr. månedlig, dog højst 15 pct. af indtægten om bord efter eventuelt fradrag som omhandlet i § 5, stk.3, eller § 6, men ikke mindre end 5o kr. månedlig."

Bestemmelsen er uden ændringer videreført fra den oprindelige sømandsskattelov, lov nr. 83 af 31.marts 1958.

B. Motiveringen for bestemmelsen om udenrigsfartsfradrag.

Under afsnit III i betænkningen vedrørende sømandsskat af 1957 (side 8) er det som en af begrundelserne for, at de søfarende ønskede en skattemæssig særordning, angivet, at organisationerne mente, at en række af de fradrag, som ydedes sømændene, var for små, og at man var utilfreds med, at en række udgifter, som man ville hævde har nær tilknytning til erhvervet, slet ikke kunne fradrages i den skattepligtige indkomst. Man fandt det således ikke rimeligt, at skattemyndighederne kun ville indrømme fradrag på halvdelen af Amerikatillægget[x)], og at der ikke kunne anerkendes fradrag for udgifter til brevpapir, porto, telefon og telegrammer, eller for udgifter ved egne rejser til og fra skib, ferie eller anden frihed eller ved pårørendes besøgsrejser.

De søfarende fandt endelig som en mere generel begrundelse for en særordning, at sømændene lever under forhold, der ikke lader sig sammenligne med vilkårene på land. De er således ofte i lange perioder - undertiden op til flere år ad gangen - ad-

[x)] Et særligt tillæg, som ydes ved visse farter på amerikanske havne, og som blev indført i forbindelse med kronedevalueringen i 1949 for at skadesløsholde de søfarende for deres merudgifter som følge af det forringede bytteforhold mellem kroner og dollars.

skilt fra deres familier og må i den tid leve i trange omgivelser om bord på skibene med hårdt og opslidende arbejde til alle døgnets tider vinder de mest forskelligartede klimatiske forhold og med få og utilstrækkelige hvileperioder. De er afskåret fra at nyde de goder, som tilværelsen i land byder på, og de må på lige fod med andre skatteydere deltage i udgifterne til veje, sygehuse m.v., uanset at de er afskåret fra at nyde godt af disse samfundsgoder i samme udstrækning som de hjemmeværende.

De anførte ønsker resulterede i, at udvalget i § 5, stk.4, i det i 1957-betænkningen indeholdte udkast til lovforslag indføjede en bestemmelse om, at der til sømænd i udenrigsfart skulle ydes et særligt fradrag på 13o kr. månedlig, dog højst 15 pct, af indtægten om bord og ikke mindre end 5o kr. månedlig.

Begrundelsen for den foreslåede bestemmelse er givet i 1957-betænkningen på side 35 s

"Til belysning af sømændenes ønsker om, at der må blive taget hensyn til de særlige udgifter, der er forbundet med sejlads i udenrigsfart, kan det oplyses, at man efter gældende ret ikke tillader fradrag for sømændenes udgifter til korrespondance med familie, det være sig pr. brev, telegram eller telefon. Det samme gælder de af sømanden selv afholdte udgifter til rejse til eller fra skibet eller udgifter véd familiemedlemmers, oftest hustrus og børn, rejser til møder med sømanden i fremmede havne eller ved deres ophold om bord.

I disse særlige forhold og deri, at sømændene lever under andre vilkår end befolkningen i land.kan der efter udvalgets opfattelse findes begrundelse for en vis lempelse af skatteberegningen for sømænd i udenrigsfart. Lempelsen tænker man sig gennemført i den form, at der ydes de nævnte sømænd et særligt fradrag på 13o kr. månedlig, dog højst 15 pct. af indtægten om bord og mindst 5o kr. månedlig. Når fradraget inden for visse grænser er foreslået sat i forhold til indtægtens størrelse, skyldes det især, at de helt lavt lønnede sømænd, det vil i praksis sige de ganske unge, hvoraf de fleste i øvrigt er ugifte, ikke kan antages at have så store udgifter af den nævnte særegne karakter.

Med ydelsen af dette fradrag udover det ovenfor omtalte

standardfradrag finder udvalget, at der er taget tilstrækkeligt hensyn til de for udenrigsfarten gældende forhold, og det særlige fradrag, som for tiden ydes i det såkaldte Amerikatillæg eller i lignende tillag, skulle herefter bortfalde."

I det af regeringen den 31.oktober 1957 fremsatte lovforslag var bestemmelsen om udenrigsfartsfradraget affattet i overensstemmelse med udkastet i 1957-betænkningen. Under behandlingen i folketinget (folketingstidende 1957-58 I, sp.487-488, 656-693, II 3183-3223, 3569-3572 og tillæg B 342) blev fradragets overgrænse imidlertid forhøjet til 17o kr. om måneden, bl.a. under hensyn til, at sømanden beskattes af værdiem af fri kost om bord.

Man må herefter kunne konkludere i, at der ved fastsættelsen af udenrigsfartsfradraget er taget hensyn til sømandens udgifter til korrespondance med familie, egne rejser til og fra skibet, hustrus og børns rejser til møder med ham i fremmede havne og hustrus og børns ophold om bord. Endvidere er det taget i betragtning, at sømanden beskattes af værdien af fri kost om bord, og fradraget har afløst den tidligere skattefrihed for det halve Amerikatillæg og lignende tillæg. Endelig er der i et vist omfang ved fastsættelsen taget et mere almindeligt hensyn til de ugunstige vilkår, som søfartserhvervet byder arbejdstageren.

C. Udvalgets undersøgelser vedrørende udviklingen i priser og lønninger.

Udvalget har ladet foretage en undersøgelse af, i hvilket omfang den prisudvikling. der har fundet sted i tiden efter sømandsskattelovens vedtagelse i marts 1958, vil kunne motivere en forhøjelse af fradraget.

Det or ikke muligt at finde bestemt udtryk for, i hvilken grad prisudviklingen har indvirket på netop de udgiftsarter, der indgår som lsd i fastsættelsen af udenrigsfartsfradraget. Desuden foreligger der intet materiale til belysning af, hvilken vægt man har tillagt de enkelte udgiftsarter ved bestemmelsen af fradragsbeløbet. Forudsættes det imidlertid, at den mere generelle prisudvikling, således som denne finder udtryk i forbrugerprisindekset, giver et nogenlunde korrekt billede af den prisstig-

ning, der har fundet sted for de udgiftsarter, som indgår i udenrigsfartsfradraget, må selve prisudviklingen kunne motivere følgende forhøjelse af det maksimale fradragsbeløb:

Maksimalt månedligt fradrag ifølge loven af marts 1958 (forbrugerprisindeks januar 1958: 99,4)	17o kr.
Maksimalt månedligt fradrag, reguleret under hensyn til forbrugerprisindeks, der oktober 1963 andrager 121,4 $\frac{17o \text{ kr.} \times 121.4}{99,4}$ =	2o8 kr.

Udvalget har desuden ladet foretage en undersøgelse af, i hvilket omfang den lønstigning, der for de søfarendes vedkommende har fundet sted siden lovens ikrafttræden 1.januar 1959, vil kunne motivere en forhøjelse af fradraget.

Danmarks Rederiforening har i den anledning afgivet oplysninger om de søfarendes indtægter, dels i tiden 1.april 1958 - 31.marts 1959 og dels i tiden 1.januar 1962 - 31.december 1962, jfr. bilag 1.

Oplysningerne viser, at der er ret betydelig forskel på den procentvise lønfremgang for de enkelte faggrupper. Den største fremgang andrager 4o,6 pct., og den mindste fremgang 15,5 pct,

Bilag 2 indeholder en oversigt over antallet af sømandsbeskattede i december måned 1961 indenfor hver enkelt faggruppe. Som det vil fremgå af oversigten, er faggrupperingen ikke ganske sammenfaldende med den i bilag 1 anvendte gruppering. I øvrigt bemærkes, at der i bilag 1 savnes lønoplysning for en del af de sømandsbeskattede, således formentlig for hovedparten af restaurations- og messepersonalet.

Disse forhold bevirker, at man alene vil være i stand til at danne sig et relativt løst skøn over, hvilken procentvise lønfremgang de sømandsbeskattede som helhed har haft.

Deler man de sømandsbeskattede op i 5 hovedgrupper,

A. officerer

B. dæksbesætning

C. maskinbesætning

D. restaurationsbesastning

E. diverse og udlændinge (kap.III skattepligtige),

kommer de enkelte grupper tilnærmelsesvis til at omfatte hen-

holdsvis 4.600, 4.7oo, 3.1oo, 3.2oo og 1.4oo personer.

For grupperne A, B og C er der ret gode indkomstoplysninger, men for gruppe D er oplysningerne sparsomme, idet der alene er lønoplysning for kokke, ungkokke, koksmather og kahyts- og messedrenge. Gruppe E, der i det væsentlige består af udlændinge (skattepligtige i henhold til lovens kap.III), er ved foretagelse af beregningerne ikke tillagt nogen vesgt, idet hovedparten af personerne i denne gruppe ikke vil have ret til udenrigsfartsfradrag.

For hver enkelt hovedgruppe kan den gennemsnitlige lønfremgang skønnes således:

Gruppe A	Antal	Pct. lønfremgang
Skibsførere	634	-
Overstyrmænd)		36,9
2.styrmænd)	1.538	34,3
3.styrmænd)		33,o
Maskinchefer	452	3o,5
1. maskinmestre)	1.135	4o,6
2. maskinmestre)		35,1
Radiotelegrafister	347	38,7
Hovmestre	465	3o,7
Gennemsnit		ca. 35 pct.

Gruppe B	Antal	Pct. lønfremgang
Bådsmænd	258	26,8
Tømmermænd	1o7	27,o
Matroser	2.232	23,o
Letmatroser	61o	27,8
Ungmænd	597	19,3
Dæksdrenge	619	17,1
Elever/asp.	319	-
Gennemsnit		ca. 25 pct.

Gruppe C	Antal	Pct. lønfremgang
Maskinass.(reparatører)	1.568	28,2
Elektrikere	241	-

Gruppe C	Antal	Pct. lønfremgang
Motormænd	1.3o8	21.9
Gennemsnit		ca. 25 pct.

Gruppe D	Antal	Pct. lønfremgang
Kokke	584	ca. 19
Bagere	83	-
Tjenere	2o6	-
Messepersonale	2.115	18,9 x) 27,3 xx)
Kahytsjomfruer	24o	-
Gennemsnit		ca. 2o pet.

Oplysningerne vedrørende lønfremgangen må kunne sammenfattes således:

Ca. 4.600 sømandsbeskattede (gruppe A)
har haft en lønfremgang på ca. 35 pct.
- 7.800 sømandsbeskattede (gruppe B og C)
har haft en lønfremgang på ca. 25 pct.
- 3.2oo sømandsbeskattede (gruppe D)
har haft en lønfremgang på ca. 2o pct.

Den samlede gennemsnitlige fremgang for sømandsbeskattede personer andrager, idet gruppe D kun tillægges mindre vægt, 25 - 5o pct.

Som supplement til disse oplysninger er der i bilag 3 givet en oversigt over den stigning, der i tiden fra 1.januar 1959 til 1.marts 1963 har været i selve grundhyren incl. dyrtidstillæg og faste tillæg. Oversigten omfatter alene styrmænd, maskinofficerer og matroser. Stigningen andrager for alle de nævnte kategorier 25 - 3o pct.

En forøgelse på 25 - 3o pct. vil hæve det månedlige fradragsbeløb fra 17o kr. til 215 - 22o kr.

x) lønfremgang for koksmather.
xx) lønfremgang for kahyts-og messedrenge.

D. Udvalgets overvejeiser og Indstilling,

Erhvervsrepræsentanterne finder anledning til at bemærke, at der ved fastsættelsen af reglerne om beskatning af de søfarende bør tages et rimeligt hensyn såvel til de ganske særegne forhold, hvorunder arbejdet ombord i reglen udføres, som til de relativt ugunstige livsvilkår, der i almindelighed kan tilbydes sømanden. Arbejdet ombord er krævende, og det må udføres til alle døgnets tider og undertiden i forceret tempo, samt under de mest forskelligartede klimatiske forhold. Overarbejde må nødvendigvis udføres, og det ligger i sagens natur, at når et skib er i søen, er adgangen til at udnytte fritiden begrænset. Arbejdet må gennem lange perioder ad gangen udføres fjernt fra familie og venner, og forholdene tillader kun sjældent kortvarige ferierejser her til landet, eller familiens udrejse til møde med ham i fremmede havne. Hertil kommer, at manglen på skibsofficerer hindrer disse i at kunne afvikle al tilgodehavende ferie og frihed, som derfor må erstattes kontant. Sømanden er endelig i et vist omfang afskåret fra at udnytte en hel del af de samfundsgoder, som han må deltage i betalingen af på lige fod med andre skatteydere.

Disse forhold har været medvirkende årsag til, at der siden slutningen af den anden verdenskrig har vist sig stigende vanskeligheder ved at holde den danske handelsflåde bemandet med kvalificeret personel. Man har således kunnet konstatere en svigtende tilgang og navnlig en meget betydelig afgang fra erhvervet.

Erhvervsrepræsentanterne må mene, at disse forhold bør tillægges afgørende vægt ved udformningen af sømandsskattelovens regler, og at de navnlig bør komme i betragtning ved fastsættelsen af fradraget for sejlads i udenrigsfart, der ifølge den oprindelige motivering netop tilsigter at yde sømanden kompensation for de ugunstige arbejds- og livsvilkår, erhvervet byder på. Den herskende situation tilsiger en meget væsentlig forøgelse af den gældende fradragssats på 17o kr. om måneden, og man må mene, at fradraget med rimelighed vil kunne hæves til et månedligt beløb på 35o kr., uden at der herved - de ovenfor anførte forhold taget i betragtning - på nogen måde gives de søfarende egentlige skattebegunstigelser på den øvrige befolknings bekostning.

En sådan forbedring af de søfarendes kår må antages i et vist omfang at ville kunne dæmme op mod i hvert fald afgangen fra erhvervet. Det må på den anden side betones, at den foreslåede forhøjelse af fradraget ikke vil medføre, at de danske sømænd bliver gunstigere stillet end søfarende i de førende europæiske søfartsnationer, og der vil således ikke være tale om statssubsidier til den danske handelsflåde.

Embedsmændene i udvalget betoner, at sømandsskatteloven især har haft til formål at tilvejebringe en særlig opkrævningsordning for så vidt angår skatten af indtægten om bord på de skibe, der er omfattet af ordningen. Loven har klart forudsat, at de søfarende i princippet skal være undergivet samme skattebyrde som den øvrige del af befolkningen. Ved indrømmelsen af det standardmæssige fradrag for sejlads i udenrigsfart er det dog i et vist omfang erkendt, at sømanden, der igennem længere tid udfører tjeneste om bord på skibe i fjernere farvande, bør have skattemæssig dækning for de mere eller mindre bestemte udgifter, som en sådan tjeneste naturnødvendigt må påføre ham.

Embedsmændene finder, at udenrigsfartsfradragets maksimalsats, der for tiden udgør 17o **kr.** om måneden for forsørgere og ikke-forsørgere, med rimelighed må kunne forhøjes under hensyn til den siden 1958-59 stedfundne udvikling i priser og lønninger. Udvalgets undersøgelser viser, at man ud fra disse betragtninger må kunne hæve maksimalsatsen til ca. 22o kr. om måneden. Det er imidlertid samtidig embedsmændenes opfattelse, at en mere moderat forhøjelse, udover hvad der alene er en følge af pris-og lønudviklingen, må kunne gennemføres, uden at man herved bryder den ligevægt, der har været herskende mellem sømandsbeskatningen og den almindelige indkomstbeskatning i land.

Medens udenrigsfartsfradraget for forsørgernes vedkommende udgør et og samme beløb uanset indtægtens størrelse, er fradraget for ikke-forsørgere indenfor visse grænser sat i forhold til indtægten. Fradraget for ikke-forsørgere udgør således efter de gældende regler højst 15 pct. af indtægten om bord

Oft mindst 5o kr. om måneden. Embedsmændene mener, at man for ikke-forsargerne bør bibeholde det angivne forhold mellem indtægt og fradrag, men at minimalsatsen på 5o **kr.** om måneden må forhøjes i takt med **maksimalsatsen.**

II. Beskatningen af engangsindtægter.

A, Bestemmelserne om beskatning af engangsindtægter og særtabellernes indretning.

Bestemmelserne om beskatning af engangsindtægter findes i aømandsskattelovens § 4, stk.2, og § 9, stk.4, der er sålydende:

§ 4, stk.2: "Finansministeren bemyndiges til at fastsætte særlige bestemmelser for beskatningen af indtægter, der som bjærgeløn, tantieme, bonus, gratiale, kaplak, godtgørelse for mistede fridage samt godtgørelse for mistet ferie o.lign.ikke kan henregnes til den sædvanlige måneds ind t ægt.."

§ 9, stk,4: "Endvidere bemyndiges finansministeren til at udarbejde særlige tabeller for beskatningen af indtægter, der som bjærgeløn m.v. ikke kan henregnes til den sædvanlige månedsindtægt, jfr. § 4, stk.2."

Kredsen af de indtægter, der skal undergives en særlig form for sømandsbeskatning, er således ret sikkert bestemt i § 4, stk. 2. Den omfatter samtlige de indtægter, der ikke kan henregnes til den sædvanlige månedsindtægt,og der opregnes i lovbestemmelsen en række eksempler på indtægter af denne art. Når disse indtægter ikke blot sammenlægges med den sædvanlige hyreindtægt og sømandsbeskattes efter A-tabellen, skyldes det hensynet til progressionen i sømandsskatteskalaerne.

Som eksempel på engangsindtægter, der ikke direkte er omtalt i lovbestemmelsen, kan nævnes overtidsgodtgørelse for tiden forud for den måned, hvori sømanden udtræder af rederiet, samt som hovedregel erstatningshyre.

Medens kredsen af indtægter, der skal undergives en særlig form for sømandsbeskatning, således er fastlagt i loven, overlades det ifølge bestemmelsen i § 9, stk.4., smh.m. § 4, stk.2, til finansministeren at fastsætte de nærmere regler for, hvorledes særbeskatningstabellerne skal opbygges (beskatningsmetoden). Det må være en forudsætning, at beskatningsmetoden skal tilsigte at nå frem til en årsskat, der harmonerer med udskrivningsskalaerne i lovens § 9, stk.1.

Med hjemmel i § 9, stk.4, har finansministeriet ladet udarbejde de såkaldte særtabeller eller B-tabeller. Beskatningen ifølge

disse tabeller er gjort afhængig af den almindelige beskatningsbare indtægt om bord (tabelindtægten) samt engangsindtægtens størrelse. Tabellerne viser sømandsskatten (B-skatten) i procent af engangsindtægtens beløb (dobbelte trinskalaer [1]).

Medens beskatningen af den almindelige månedshyre (A-indtægten) sker udfra den forudsætning, at sømandens samlede årsindtægt om bord andrager ti gange månedshyren, sker B-beskatningen på grundlag af en formodning om,at årsindtægten om bord vil udgøre ti gange den almindelige månedshyre + engangsindtægten. Engangsindtægten beskattes altså, som om den var indtjent jævnt over et tidsrum på lo måneder.

Ved B-beskatningen når man således kun til det tilsigtede beskatningsresultat, såfremt den almindelige månedshyre er et repræsentativt udtryk for sømandens samlede årlige indtægt om bord bortset fra engangsindtægten. Såvel svingninger i månedshyren som det forhold, at der sker flere B-beskatninger i årets løb, kan derfor bevirke, at man ved beskatningen ikke når det teoretisk rigtige resultat.

Af praktiske grunde, herunder navnlig hensynet til sømandsskattetabellernes format, har særtabellerne kun et ret begrænset antal indgange for dels månedshyre og dels éngangsindtægt.[XX] Dette i forbindelse med proportionalbeskatningsområdets gradvise udvidelse bevirker, at tabellerne indeholder meget betydelige procentspring på de områder, hvor progressionen sætter ind. Der henvises herom nærmere til **bilag 4** og **5.**

Der er ofte, bl.**a.** af de søfarendes organisationer blevet rettet kritik mod B-beskatningen. Kritikken har været vendt dels mod kredsen af indtægter, der undergives denne beskatningsform (behandles nedenfor under B), og dels mod selve beskatningsmetoden (behandles nedenfor under C). Problemerne har gentagne gange været gjort til genstand for undersøgelser og drøftelser, dels i sømandsskattenævnet og dels i skattedepartementet.

Ved en trinskala forstås en skatteskala,hvorefter den procent, hvormed hele indtægten skal beskattes, ændres, når indtægten passerer et trin på skalaen.Ved en rateskala ændres derimod kun beskatningsprocenten for den del af indkomsten,der ligger over det enkelte trin på skalaen..

[1] Medens man i de oprindelige sømandsskattetabeller (lønningsåret 1959) arbejdede med i alt 8 tabelindgange for månedshyre,indeholder tabellerne nu (lønningsåret 1964) 15 indgange.Engangsindtægterne har derimod til stadighed været delt op i størrelserne 0-1.999 kr., 2.000 - 4.999 kr.., 5.ooo - 14.999 kr. og I5.000 kr. og derover.

B. Kredsen af B-beskattede indtægter.

Pra erhvervets side har man ønsket godtgørelse for mistet ferie og frihed undtaget fra de indtægter, der ifølge § 4, stk.2, skal sømandsbeskattes efter særtabellerne, idet man i stedet for har foreslået, 1) at godtgørelserne undergives løbende A-beskatning over et tidsrum, svarende til det antal ferie-og fridage, for hvilke godtgørelse ydes.

Som begrundelse for forslaget har man anført, at sømanden herved i beskatningsmæssig henseende vil blive stillet på samme måde, som når han under fortsat ansættelse i rederiets tjeneste får lejlighed til at afspadsere ferie-og fridagene. Man har videre peget på det psykologisk uheldige i, at navnlig godtgørelsen for mistet frihed rammes af den hårde marginale beskatning. Det forhold, at sømanden - især under de herskende beskæftigelsesforhold - kun sjældent får lejlighed til at afvikle den lov-og kontraktmæssige ferie og frihed, anses for en af de væsentlige årsager til utilfredshed med arbejdsvilkårene til søs, og sømanden må derfor antages at være særlig følsom overfor beskatningen af erstatningsydelserne. Man har desuden ment, at de mere almindelige indvendinger, der kan rejses mod den gældende særbeskatningsmetode (særtabellerne), må kunne tale for, at denne talmæssigt meget betydelige gruppe engangsindtægter drages over til beskatning efter A-tabellerne, og man har henvist til, at princippet allerede er anerkendt på et begrænset område, idet erstatningshyrebeløb - der som tidligere nævnt undergives B-beskatning - administrativt kan tillades løbende A-beskattet over et dageantal svarende til det tidsrum, for hvilket hyrebeløbet ydes, såfremt det påvises, at der ikke oppebæres anden lønindtægt i beskatningsperioden.

Som en parallel til reglen om A-beskatning af erstatningshyrebeløb, har man subsidiært foreslået, 2) at godtgørelserne for mistet ferie og frihed af sømanden skal kunne forlanges A-beskattet, når der ikke oppebæres anden lønindtægt i beskatningsperioden.

1. En regel, hvorefter godtgørelsen ganske generelt undergives løbende A-beskatning over et tidsrum, svarende til det antal ferie- og fridage, for hvilke godtgørelse ydes, vil kunne give sømanden ret betydelige skattemæssige begunstigelser, dels som følge af progressionen i skatteskalaerne, og måske især fordi der kan opnås **dobbelte fradrag i beskatningsperioden.**

Et eksempel vil illustrere forholdet.

En forsørger, der sejler i udenrigsfart, og som har ret til særligt fradrag på 2oo kr. pr. måned, modtager i lønningsåret godtgørelse for ialt 15 mistede ferie-og fridage, og godtgørelsen A-beskattes løbende over 15 dage. Har han tjeneste om bord i samtlige årets 12 måneder, opnår han således i det pågældende lønningsår l2½ standardfradrag, l2½ udenrigsfartsfradrag og l2½ særlige fradrag. Allerede det forhold, at han har tjeneste hele året og ikke blot i lo måneder, giver ham 2 måneders fradrag mere end forudsat ved fastsættelsen af fradrag (og skala). A-beskatningen af godtgørelserne giver ham yderligere i måneds fradrag. (Hans fradrag andrager efter de gældende satser 67o kr. pr. måned, og der er således opnået i alt 1.675 kr. for meget i fradrag x). Hertil kommer så den urigtige progression, idet hver månedsbeskatning vil bygge på den forudsætning, at årsindtægten udgør lo gange månedshyren, medens forholdet i virkeligheden er det, at årsindtægten - hvis en feriedag og en fridag godtgøres med et beløb svarende til hyren for en arbejdsdag - er lig l2½ gange månedsindtægten.

Såfremt der er tale om godtgørelse for et større antal ferie- og fridage, bliver den fordel, der kan opnås, også tilsvarende større.

Det er som nævnt dels progressionen i skalaerne, dels fradragene, der bevirker, at ret betydelige skattebegunstigelser kan opnås gennem denne beskatningsmetode. Medens det er vanskeligt at fjerne den førstnævnte fejlfaktor, jfr. dog nedenfor under 2), lader den sidste faktor sig for så vidt eliminere ved at anordne, at beskatningen altid skal ske uden nogen form for fradrag og med tabellerne korrigeret for de indregnede skattefri bundbeløb. I bilag 6 med tabellerne 1 - 6 er det vist, hvilke beskatningsresultater der fremkommer, når godtgørelserne bei3kattes på grundlag af henholdsvis de gældende særtabeller, A-tabellerne uden korrektion, A-tabellerne korrigeret for standardfradrag, udenrigsfartsfradrag og kostværdi, samt A-tabellerne korrigeret for standardfradrag, udenrigsfartsfradrag, kostværdi og de skattefri bundbeløb.

I Sverige og Norge undergives de omhandlede godtgørelser løbende A-beskatning, jfr. bilag 7.

Den i A-tabellerne indregnede værdi af fri kost om bord, for forsørgere 3,8o kr. pr. dag eller 114 kr. pr. måned, reducerer fordelen for sømanden med et beløb på 57 kr., idet han undergives dobbeltbeskatning af kostværdien i den periode, i hvilken godtgørelsen A-beskattes.

2. Begrænses den løbende A-beskatning af godtgørelsen til situationer, hvor der i beskatningsperioden ikke oppebæres anden arbejdsindtægt (til søs eller i land), udelukkes såvel progressionsfordelen som de dobbelte fradrag, men ordningen vil støde på ret store praktiske vanskeligheder. En lignende ordning har ganske vist ladet sig gennemføre ved beskatningen af erstatningshyrebeløb, men antallet af erstatningshyretilfælde er yderst begrænset (ulovlig opsigelse og salg af skib i udlandet). De administrative besværligheder med at etablere en ordning, som i de enkelte erstatningshyretilfælde giver en løsning, der er tilfredsstillende for sømanden, har derfor heller ikke vejet særlig tungt. Anderledes stiller det sig imidlertid i de mange tilfælde, hvor sømanden får udbetalt godtgørelse for mistet ferie og frihed i forbindelse med udtræden af rederiet. En ordning, hvorefter sømanden skal have krav på, at sømandsskatten af godtgørelsen enten straks ved udbetalingen skal beregnes efter A-tabellen eller efterfølgende skal kunne begæres omberegnet til løbende A-skat, når han er uden andre lønindtægter i tiden efter afmønstringen, vil administrativt være så omfattende (indfordring af dokumentation, omberegning, berigtigelse m.v.), at sømandsskattekontoret med den nuværende kapacitet næppe vil være i stand til at løse opgaven.

Endelig vil ordningen ifølge sin begrænsning alene hjælpe i de tilfælde, hvor sømanden får udbetalt godtgørelse i forbindelse med en afmønstring og under den forudsætning, at han ikke i tiden efter afmønstringen har anden lønindtægt.

C. Beskatningsmetoden.

1. Mod den gældende beskatningsmetode,(særtabellerne) har der været rejst en række indvendinger. Det er hævdet, at den almindelige måned8hyre (A-indtægten) i beskatningsmåneden, som danner udgangspunkt for beskatningen af engangsindtægten, ikke er repræsentativ i forhold til sømandens samlede årlige A-indtægt. Man har ment at kunne påpege, at denne A-indtægt i almindelighed må antages at være noget større end den "normale" månedshyre.Dette skyldes, at der i B-beskatningsmåneden ofte vil være indtjent en særlig stor overtidsgodtgørelse, hvilket hænger sammen med, at overarbejdet navnlig fremkommer ved anløb af havne.Det overvejende antal engangsindtægter - godtgørelserne for mistet ferie og frihed - kommer til udbetaling ved afmønstring og udtræden af rederiet. I andre tilfælde betales erstatning, når frihed ikke har kunnet afvikles,forinden den pågældende må tiltræde tjeneste påny. Det kan være nødvendigt for at alle de beskæftigede kan få et ligeligt antal ferie-og fridage.

Navnlig hvor den A-indtægt, der danner grundlag for B-beskatningen, kun består af en enkelt eller ganske få dages hyre - og det vil netop ofte være tilfældet i afmønstringssituationerne - må betydelige afvigelser fra "normalhyren" forventes.

Man har endvidere klaget over,at beskatningen sker på grundlag af en summarisk opbygget trinskala. Ubetydelige udsving i A-indtaegten eller B-indtægten kan få Indflydelse på beskatningen af hele B-indtægten, og procentspringene *er* meget store. Disse forhold giver B-beskatningen et uheldigt tilfældighedsmoment. Der kan i den forbindelse henvises til den nærmere omtale af problemet ovenfor under afsnit A og bilagene 4 og 5.

Endelig er det fremhævet som en svaghed ved systemet, at den enkelte B-beskatning sker uden hensyntagen til tidligere eller efterfølgende B-beskatnin,srer indenfor samme lønningsår. Ved at fordele store B-indtægter indenfor samme lønningsår kan der, for så vidt den samlede årsindtægt om bord når op over proportionalområdet, indvindes endog betydelige skattebesparelser.

2. Til afhjælpning af de beskrevne mangler ved den gældende beskatningsmetode har der været fremsat forskellige forslag.

a. Specielt med henblik på at få tilvejebragt en mere jævn og mindre tilfældighedsbetonet beskatning af engangsbeløbene er det foreslået at lade marginalbeskatningsprocenterne i A-tabellerne være bestemmende for beskatningen af engangsbeløbet. Fremgangsmåden skulle være som følger:

Ved hjælp af positionsangivelser på hver enkelt dagtabel udfindes den til A-indtægten svarende A-indtægt for 3o dage. B-skatten udgør derefter lo gange det antal kroner, hvormed A-skat vil blive indeholdt i l/lo af engangsbeløbet, når denne tiendedel placeres ovenpå A-indtægten for 3o dage.

Et eksempel vil illustrere dette (Beregningen er sket på grundlag af tabellen for nærfart for lønningsåret 1964).

En sømand, der er forsørger, har på 23 dage tjent en A-indtægt på 1.4o3 kr., og han får tillige udbetalt et engangsbeløb på 3.000 kr. 23 dages A-indtægten på 1.4o3 kr., svarer til en 3o dages A-indtægt på 1.83o kr. På grundlag af A-tabellen for 3o dage findes først A-skatten af 1.83o kr. Skatten udgør 272 kr. Dernæst findes A-skatten af 1.83o kr. + 3oo kr. (l/lo af 3.000 kr.)= 2.13okr. Skatten udgør 347 kr. B-skatten beregnes til slut som lo x(347 kr. - 272 kr.) = 75o kr.

Hverken rederierne eller de søfarendes organisationer har imidlertid ment at kunne anbefale en sådan beregningsmetode. Man erkender, at metoden vil give rigtigere beskatningsresultater, men finder, at beregningen vil være for kompliceret, og at der som følge deraf må befrygtes et betydeligt antal fejlberegninger.

Det er en lignende beregningsmetode, der benyttes i Sverige ved beskatningen af engangsbeløb, der ikke erstatter hyre tinder en vis periodes ledighed, jfr. bilag 7.

I Sverige er reglen indført ved en i begyndelsen af 1961 gennemført ændring af den svenske sømandsskattelov.

b. Ligeledes med henblik på at få tilvejebragt en mere jævn og mindre tilfældighedsbetonet beskatning af engangsbeløbene har det været overvejet at erstatte den nugældende trinskala med en rateskala.

Som tidligere nævnt er den nugældende B-tabel opbygget som en dobbelt trinskala. Beskatningen er afhængig af to faktorer, dels engangsbeløbets størrelse og dels størrelsen af den almindelige månedshyre. Beskatningen af hele engangsbeløbet sker med én og samme procentsats.

Begge disse faktorer, engangsindtægtens beløb og størrelsen af den almindelige månedlige indtægt, skal være bestemmende for beskatningen af engangsindtægten, når man tilsigter at nå frem til en på årsindtægten baseret marginal beskatning af engangsindtægten. Den nugældende B-tabel vil derfor ikke kunne erstattes af en enkelt opbygget rateskala, hvor beskatningen af engangsindtægten alene bestemmes af én af disse faktorer. Det vil ikke være muligt at opbygge en praktisk anvendelig dobbelt rateskala, og man må derfor i givet fald kombinere en rateskala og en trinskala, f. eks. således at skattens graduering i relation til engangsindtægtens størrelse sker på grundlag af en rateskala, medens man ved gradueringen efter den almindelige månedlige indtægt bibeholder trinskalaen.

En sådan kombineret rate-og trinskala vil naturligvis medføre en vis forbedring i beskatningsresultaterne, men det må samtidig erkendes, at den vil komplicere beskatningsprocessen i meget væsentlig grad.

c. Det har endelig for at modvirke de største procentspring

i særtabellerne været foreslået at udvide antallet af tabelindgange. Som tidligere nævnt forøgedes antallet af tabelindgange for den månedlige indtægt (tabelindtægten) allerede i i960 fra 8 til 15. Såfremt sømandsskattetabellernes nuværende format skal bibeholdes - og det synes der at være enighed om - er det ikke muligt at give særtabellerne væsentligt flere tabelindgange, medmindre man erstatter tabelværkets i alt 30 (til det pågældende dageantal afstemte) særtabeller med én fælles og udvidet særtabel. Indgangen for den månedlige indtægt (tabelindtægten) i en sådan fælles særtabel må formentlig kunne ske ved hjælp af positionsangivelser i A-tabellerne.

Selv en væsentlig udvidelse af antallet af tabelindgange vil imidlertid ikke på afgørende måde eliminere tilfældighedsmomentet på de områder i tabellen, hvor springene i marginalbeskatningsprocenterne gør sig gældende.

Af praktiske grunde bør der arbejdes med beskatningsprocenter og ikke med beskatningspromiller, og dette forhold sætter også ret snævre grænser for, i hvilket omfang antallet af tabelindgange med fordel vil kunne forøges.

D. Udvalgets overvejelser og indstilling.

Udvalget må erkende, at den gældende beskatningsmetode (særtabellerne) undertiden kan føre til beskatningsresultater, der i et vist omfang beror på tilfældigheder, men der er enighed om, at det ikke er lykkedes at finde frem til en anden beskatningsmetode, der dels giver sikkerhed for et mere rigtigt og mindre tilfældighedsbetonet beskatningsresultat, og som dels er så enkel i opbygningen, at den lader sig praktisere om bord på skibene.

Udvalget er af den opfattelse, at den gældende beskatningsmetode bør bibeholdes, men at det vil være en fordel at foretage B-beskatningen på grundlag af en fælles særtabel for 3o dage, således at indgangen for tabelindtægt sker ved hjælp af positionsangivelser, dels i A-tabellerne og dels i særtabellen. Denne opbygning af særtabellen vil med uændret tabelformat åbne mulighed for en forøgelse af antallet af tabelindgange.

Betaling for overtid indgår som en del af tabelindtægten, og det er formentlig en af de væsentligste årsager til tilfældighedsbetonede B-beskatninger, idet sømandens betaling for overtid varierer stærkt fra dag til dag. Navnlig i tilfælde, hvor B-beskatnin-

gen sker på grundlag af ganske få dages A-indtægt, vil ubetydelige udsving i overtidsbetalingen kunne få afgørende indflydelse på beskatningen af engangsindtægten. Udvalget foreslår derfor, at den tabelindtægt, der lægges til grund ved B-beskatningen, udfindes som summen af hyren for 3o dage excl. overtidsbetaling og den i den forløbne del af beskatningsmåneden faktiske indtjente betaling for overtid.

Det af erhversrepræsentanterne stillede forslag om løbende A-beskatning af kontante godtgørelser for mistet ferie og frihed har ikke kunnet opnå flertal i udvalget. Embedsmændene i udvalget mener ikke at kunne støtte forslaget, idet man henviser til, at progressionen i sømandsskatteskalaerne og især de i sømandsskattetabellerne indregnede fradrag (standardfradraget og udenrigsfartsfradraget) og det ligeledes indregnede skattefri bundbeløb vil bevirke, at der navnlig i tilfælde, hvor sømanden har anden arbejdsindtægt om bord eller i land i beskatningsperioden, vil kunne indvindes så betydelige skattemæssige fordele, at den ligevægt, der hidtil har hersket mellem sømandsbeskatningen og den almindelige indkomstbeskatning i land, ikke mere vil være til stede. Dette forhold vil få særlig stor betydning for besætningsgrupper med noget højere indtægter.

Den menige sømand vil i øvrigt som oftest få de omhandlede godtgørelser lagt til den månedlige hyre, således at den undergives sædvanlig løbende A-beskatning med den marginale skatteprocent, og fordelen ved den foreslåede ændring vil derfor kun i ringe omfang kunne komme de mere jævne indtægter til gode.

Erhvervsrepræsentanterne finder anledning til at bemærke, at bestemmelsen i sømandsskattelovens § 4, stk.2, hvorefter kontante godtgørelser for mistet ferie *og* frihed henføres til den kategori af indtægter, der skal undergives beskatning efter særtabellen, lige siden sømandsskatteordningens ikrafttræden i 1959 har været udsat for alvorlig kritik, og at reglen har medført betydelig utilfredshed hos de søfarende. Kritikken har vel nok i nogen grad været mindre godt underbygget, idet indvendingerne mod det skattetræk, som den søfarende har fundet urimeligt, i visse tilfælde har kunnet imødegås ud fra saglige betragtninger, men i mange tilfælde fremkommer der dog et urimeligt og tilfældigt beskatningsresultat, B-beskatningen bør, netop på grund af dens summariske karakter, begrænses til at finde anvendelse ved beskatningen af de

ret fåtallige, deciderede éngangsudbetalinger, således at godtgørelser for mistet ferie og frihed, der udgør langt den overvejende del af de indtægter, som efter de gældende regler B-beskattes, henføres til løbende A-beskatning over et tidsrum, svarende til det antal dage, for hvilket der ydes godtgørelse.

Alene gennem løbende A-beskatning af de kontante godtgørelser opnår man at skabe skattemæssig ligestilling mellem den sømand, der opnår at få afviklet ferie og frihed i rederiets tjeneste, og den sømand, der må affinde sig med at modtage kontant godtgørelse for mistet ferie og frihed. Da retten til ferie og fridage er indvundet under ens vilkår, må det være rimeligt, at beskatningen gøres uafhængig af, om der tilfældigvis bliver lejlighed til afvikling af ferien og-fridagene i rederiets tjeneste.

Erhvervsrepræsentanterne mener, at den løbende A-beskatning af godtgørelserne bør gennemføres både i tilfælde, hvor der faktisk holdes fri i beskatningsperioden,, og hvor sømanden i denne periode har anden arbejdsindtægt enten i land eller ved tjeneste om bord. Beskatningen bør ske direkte på grundlag af de foreliggende sømandsskattetabeller, og sømandens beskatningsmæssige status ved godtgørelsens udbetaling må være bestemmende for, om det er udenrigsfarts- eller nærfartstabellen, som skal lægges til grund for beskatningen.

Erhvervsrepræsentanterne må 1aegge vægt på, **at ferier og fridage beskattes som foreslået af dem, således at beskatningen derved bringes i overensstemmelse med samme principielle beskatningsregler som gældende i Norge og Sverige,**

III. Sømandsbeskatning af ikke-nordiske sømænd.

A. Gældende bestemmelser.

Ikke-nordiske sømænd (udlændinge) sømandsbeskattes efter reglerne i sømandskattelovens kap.III. Bestemmelsen i § 2o, stk.l, fastsætter skatten til 15 pct. af den kontante indtægt om bord efter fradrag af 17o kr. månedlig. I øvrigt ydes der ikke fradrag af nogen art. Ved opgørelsen af den kontante indtægt om bord bortses der dog fra den del af lønnen,som af rederiet er tilbageholdt til dækning af sømandens egen løbende udgift til præmie eller bidrag vedrørende en renteforsikring eller en pensionsordning, såfremt præmien eller bidraget i henhold til renteforsikringsloven er fuldt fradragsberettiget, ligesom der bortses fra den sømanden påhvilende afgift til velfærdsforanstaltninger for søfarende,jfr. henvisningen i § 2o, stk.3, til bestemmelsen i § 4, stk.l.

Sammenligner man beskatningen af udenlandske sømænd og nordiske sømænd, viser der sig følgende hovedforskelle:

Den nordiske sømand beskattes efter en progressiv rateskala, medens den udenlandske sømands skat udgør en fast procent af kontantlønnen om bord.

Beskatningen af udlændingen sker i modsætning til beskatningen af den nordiske sømand uden hensyn til sømandens forsørgerstilling.

For begge kategorier er et vist bundbeløb skattefrit, for den nordiske sømand er det skattefri bundbeløb indeholdt i selve skatteskalaen, for udlændingens vedkommende ydes det gennem et fradrag i indtægten om bord (kontantlønnen) på 17o kr. om måneden.

For den nordiske sømand anerkendes principielt fradragsret for de samme udgiftsposter, som almindelige skatteydere kan bringe til fradrag ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. I betydeligt omfang er der igennem standardfradraget og udenrigsfartsfradraget sket en standardisering af fradragene. I det omfang man anerkender individuelle fradrag, f.eks. for renteudgifter,udgifter til underholdsbidrag o.lign., sker fradraget i bevaret indtægt, såfremt en sådan foreligger, og ellers i indtægten om bord (særligt fradrag).

Den udenlandske sømand har ikke samme fradragsret;undtagelse gælder alene pensionsbidrag m.v. og bidrag til velfærdsforanstaltninger for søfarende.

Den nordiske sømand beskattes i modsartning til den udenlandske sømand af værdien af fri kost.

Begrundelsen for denne summariske beskatning af den udenlandske sømand må væsentligst søges i det forhold, at det kun sjældent vil være muligt at kontrollere rigtigheden af de oplysninger, som måtte blive givet om udlændingens familieforhold m.v., jfr. betænkningen af 1957 vedrørende sømandskat, side 31.

B. Skattens niveau.

I den oprindelige sømandsskattelov (lov nr. 83 af 31.marts 1958) var kap. III-skatten fastsat til 15 pct. af kontantlønnen uden fradrag af nogen art. Af 1957-betænkningen (side 31) fremgår det, at man har fastlagt skattesatsen således, at skatten dækker den skattebyrde, der normalt vil falde på den menige besætnings indkomstniveau, idet man forudsætter, at udisendingen i almindelighed vil høre til den menige besætning.

Det faste fradrag for udenlandske sømænd kom ind i loven i 1961 (lov nr. 138 af 17.maj 1961). Begrundelsen er givet i bemærkningerne til lovforslaget (Folketingstidende 196o-6l, tillæg A, spalte 159o): "Da denne kategori af sømænd (udlændinge) imidlertid ikke har fået andel i de lempelser i beskatningen, der siden sømandsskatteordningens ikrafttræden den 1.januar 1959 er gennemført for nordiske sømænd, således at de især på de laveste indkomsttrin bliver sømandsbeskattet væsentlig hårdere end nordiske sømænd, foreslås det, at beskatningen lempes, idet der forinden sømandsskattens beregning ydes et fradrag på 17o kr. om måneden, svarende til størrelsen af det standardfradrag, der tilkommer nordiske ikke-forsørgere i medfør af bestemmelsen i lovens § 5, stk.l, 12o kr. månedlig, med tillæg af det i lovens § 5, stk.4, omhandlede minimumsfradrag for ikke-forsørgere i udenrigsfart, 5o kr. månedlig."

Som det vil fremgå af det anførte, har man hidtil tilstræbt at fastlægge kap.III-skatten således, at den menige udlænding kommer til at svare en skat, der svarer til den skattebyrde, der påhviler en menig nordisk sømand.

De lempelser, der er gennemført i beskatningen af nordiske sømænd, herunder såvel lempelserne i selve udskrivningsskalaerne som forhøjelserne af standardfradraget - fra l.september 1963 er fradraget for ikke-forsørgere forhøjet fra 12o kr. om måneden til

24o kr. om måneden - har naturligt rejst spørgsmålet, om der bør gennemføres ændringer i beskatningen i henhold til lovens kap.III.

C. Udvalgets undersøgelser.

Udvalget har foretaget en række sammenlignende undersøgelser af sømandsbeskatningen af nordiske sømænd, specielt ikke-forsørgere i udenrigsfart, og beskatningen af udlændinge i henhold til lovens kap.III. For de nordiske sømænd er beregningerne foretaget efter de skalaer og med det standardfradrag, der gælder for lønningsåret 1964, men med udenrigsfartsfradraget fastsat til henholdsvis 17o kr. (gældende sats), 25o kr., 3oo kr. og 35o kr.For de udenlandske sømænd er der regnet med en udskrivningsprocent, dels på 15 (den gældende sats), dels på 2o. Det faste fradrag for udlændingene indgår i beregningerne, dels med den gældende sats på 17o kr. pr. måned og dels med en sats på 29o kr. pr.måned, svarende til summen af den nordiske ikke-forsørgers standardfradrag, 24o kr. og det minimale udenrigsfartsfradrag, 5o kr., efter de for lønningsåret 1964 gældende satser. Der er nærmere redegjort for undersøgelsen i bilag 8.

Udvalget har indhentet oplysninger om beskatningen af udenlandske sømænd i Norge, Sverige, England, Holland og Vesttyskland. En beskrivelse af reglerne er givet i bilag 9.

Bilag 1o indeholder en redegørelse for bestemmelsen i sømandsskattelovens § 19, stk.2, hvorefter finansministeren ensidigt kan frafalde dansk sømandsbeskatning i tilfælde, hvor gifte sømænd har hjem og familie i et fremmed land og undergives beskatning efter reglerne for dér bosatte personer. Der er desuden omtalt tilsvarende regler i norsk og svensk sømandsskattelovgivning.

D. Udvalgets overvejelser og indstilling.

Et flertal i udvalget bestående af embedsmændene og repræsentanterne for de søfarendes organisationer finder, at man for udenlandske forsørgere og ikke-forsørgere bør bibeholde den gældende beskatningsprocent på 15. Flertallet mener ikke at kunne støtte et af repræsentanterne for rederierne stillet forslag om, at skatten for den udenlandske forsørger nedsættes til lo pct. af den kontante indtægt om bord efter det faste fradrag. Man er af den opfattelse, at en differentiering af skatten efter udlændingens

forsørgerstilling vil medføre meget betydelige administrative vanskeligheder, bl.a. fordi det ofte vil være umuligt at få den fornødne viden om hans familieforhold. Man henviser til, at svensk sømandsskattelovgivning har en beskatningsprocent på 15, fælles for forsørgere og ikke-forsørgeref når forsørgeren i Norge svarer en lo pct. skat, giver det kun i et vist omfang en i forhold til dansk sømandsskattelovgivning lempeligere beskatning, idet skattetrækket i Norge sker på grundlag af den kontante indtægt om bord uden noget fast fradrag.

Repræsentanterne for rederierne mener, at en differentiering vil give den udenlandske forsørger en skattemæssig stilling, der står i mere rimeligt forhold til hans leveomkostninger, og man henviser til, at den norske sømandsskattelov,uden at det har medført væsentlige administrative vanskeligheder,har kunnet skelne mellem udenlandske forsørgere og ikke-forsørgere.En differentieret beskatning af udlændingen vil kunne bevirke tilgang af mere kvalificeret udenlandsk arbejdskraft i de tilfælde,hvor dansk arbejdskraft ikke har kunnet fås. Spørgsmålet er derfor af stor betydning for den danske handelsflådes konkurrencemæssige stilling.

Der er i udvalget enighed om, at de lempelser af beskatningen af nordiske sømænd, der er sket bl.a. ved den i 1963 gennemførte ajourføring af standardfradraget, bør kunne motivere en forhøjelse af det faste fradrag for udenlandske sømænd. Fradraget, der i 1961 blev fastsat til 17o kr. om måneden, og som siden ikke er blevet forhøjet, svarede dengang til størrelsen af det standardfradrag, der tilkom ikke-forsørgerne, 12o kr. månedlig, med tillæg af minimumsfradraget for ikke-forsørgere i udenrigsfart, 5o kr. månedlig. Disse to faktorer må efter udvalgets opfattelse fortsat kunne være bestemmende for fastsættelsen af fradraget for udlændinge. Fradraget bør derfor kunne forøges med 12o kr. månedlig, svarende til den forhøjelse af de nordiske ikke-forsørgeres standardfradrag, der **er** gennemført i 1963. Fradraget for udlændinge må herudover kunne forøges i det omfang, der gennemføres en forhøjelse af minimumsfradraget i henhold til lovens § 5, stk.4, for ikke-forsørgere i udenrigsfart.

Repræsentanterne for rederierne stiller forslag om, at lovens § 19, stk.2, suppleres med følgende bestemmelse:

"Sømandsskat svares ikke af en dansk sømand, der har gjort tjeneste i udenrigsfart i mindst 2 år, alene afbrudt af sædvanligt

ferieophold i Danmark, såfremt han dokumenterer fast privat bopæl gennem attest fra oversøisk lands folkeregister eller lignende officiel institution."

Dette forslag har fundet støtte hos de menige sømænds repræsentant, men ikke hos de øvrige medlemmer af udvalget. Man peger på, at det ikke vil være rimeligt, om loven - med bibeholdelse af den gældende beskatning af udenlandske sømænd - fritager sømænd af dansk nationalitet for sømandsbeskatning, blot det godtgøres, at der er et vist tilknytningsforhold til et fremmed land. Det er et almindeligt princip i de nyere dobbeltbeskatningsaftaler, at beskatningsretten til indtægt om bord er forbeholdt skibets hjemland, og der synes ikke grund til et ensidigt dansk frafald af denne beskatningsret overfor sømænd af dansk nationalitet. Endelig henvises *åét* til, at fritagelse for beskatning af udlændinge både i Norge og i Sverige er betinget af, at sømanden i hjemlandet er undergivet indkomstbeskatning af indtægten om bord.

Repræsentanterne for rederierne bemærker, at fritagelse for dansk sømandsbeskatning alene bør være betinget af, at sømanden har løst sig fra tilknytning til Danmark og taget bopæl i et fremmed land.

Den gældende regel i § 19, stk.2, hvorefter der yderligere stilles krav om, at sømanden skal være undergivet indkomstbeskatning i bopælslandet, tager ikke rimeligt hensyn til de efter danske forhold meget betydelige leveomkostninger, som en sådan sømand kan have. De norske regler svarer efter ordlyden til bestemmelsen i sømandsskattelovens § 19, stk.2, men det er rederrepræsentanternes opfattelse, at reglerne administreres med stor smidighed, således at alle ugifte norske sømænd i udenrigsfart, der har taget bopæl i et fremmed land, helt er fritaget for skattetilsvar til Norge. Man mener, at den foreslåede bestemmelse på afgørende måde vil kunne bidrage til at sikre en kvalificeret bemanding, og at bestemmelsen således vil være af betydning for den danske handelsflådes konkurrencemæssige stilling.

IV.

Beskatningen ved tiltrædelse og ophør af tjeneste om bord og reglerne om beskatningen af bevarede indtægter, sømandsskattelovens §§ 15 - 18.

A. Oversigt over gældende bestemmelser.

1. Tiltrædelse af tjeneste om bord (overgang fra landbeskatning til sømandsbeskatning) jfr. sømandsskattelovens § 13, stk. 1 og 2, samt skattedepartementets cirkulære nr.168 af 5. december 1958, afsnit I.

Ved opbygningen af sømandsskatteordningen er der lagt afgørende vægt på, at sømanden ved overgange mellem de to beskatningssystemer hverken bør have perioder med dobbelt skattebetaling eller længere perioder uden nogen form for beskatning. For at dette kan opnås, bestemmes det i sømandsskattelovens § 13, stk. 1 og 2, at sømanden ved tiltrædelse af tjeneste om bord fritages for at avare den til den "bortfaldne indtægt" svarende andel af de indkomstskatter m.v., hvis sidste rettidige indbetalingsdag indtræder efter tjenestens tiltrædelse. For de indtægter, der ikke vil kunne henregnes til den bortfaldne indtægt("bevarede indtægter", f.eks. hustruindtægt og børns indtægt), består skattepligten fortsat, uanset tjenestens tiltrædelse.

Afgangsførelsen forudsætter som anført en opdeling af sømandens indtægter i bortfaldne og bevarede indtægter. Ved bortfaldne indtægter forstås indtægter, der efter deres art ikke kan bibeholdes under tjenesten om bord. Alle andre almindelig indkomstskattepligtige indtægter er bevarede indtægter. Udgiftsfradragene (lønmodtagerfradrag, forsikringsudgifter, renteudgifter m.v.) knyttes efter ret detaljerede regler til enten den bortfaldne eller den bevarede indtægt.

Afgangsførelsen er rent forholdsmæssig, og der tages således ikke hensyn til progressionen i skatteskalaerne.

Det er den i den enkelte sømands opholdskommune gældende opkrævnings ordning for hanholdsvis indkomstskatterne til stat og kommune (sidste rettidige indbetalingadage), der er bestemmende for afgangsførelsen.

Sømandsbeskatningen bliver alene definitiv, såfremt tjenesten om bord vedvarer i mindst 6 måneder. Ophører tjenesten forinden, ophæves afgangsførelsen, og de erlagte sømandsskatter overføres

som en a'conto indbetaling på sømandens skattetilsvar i land,jfr. lovens § 13, stk.3, og skattedepartementets cirkulære nr. 168 af 5.december 1958 punkt 12.

2. Beskatningen af bevarede indtægter, lovens §§ 14 - 17 og skattedepartementets cirkulære nr. 96 af 12.maj 1959, afsnit III.

Også under tjenesten om bord foretages der egentlige indkomstansættelser af sømanden, jfr. lovens § 14. Ansættelsen opgøres på grundlag af sømandens samlede indtægter om bord og i land, bortfaldne såvel som bevarede. I øvrigt gælder de almindelige regler om opgørelsen af den skattepligtige indkomst, bl.a. også bestemmelsen om fradragsret for samtlige betalte, personligt pålignede skatter, herunder erlagt sømandsskat.

Beskatningen af de bevarede indtægter sker under hensyntagen til, at indtægterne om bord ved sømandsbeskatningen progressivt er blevet beskattet "i bunden" af skatteskalaerne, idet man iværksætter en såkaldt forskelsskatteberegning. Reglerne tilsigter, at skatten af den bevarede indtægt nogenlunde skal svare til det beløb, hvormed den bevarede indtægt ville forøge skatten, hvis den samlede indtægt blev beskattet i land. Skatten af den skattepligtige bevarede indtægt udfindes som forskellen mellem skatten af sømandens samlede indtægter om bord og i land (den skattepligtige totale indkomst) og skatten af sømandens skattepligtige totale indkomst + den skattepligtige bevarede indtægt (den skattepligtige reducerede indkomst).

Den skattepligtige totale indkomst opgøres som indtægten om bord med tillæg af indtægten i land (såvel bortfalden som bevaret indtægt) og med fradrag af samtlige betalte skatter, herunder også betalt sømandsskat.

Ved den skattepligtige bevarede indtægt forstås de bevarede indtægter, reduceret med de udgiftsfradrag og den del af de i land erlagte skatter, der vedrører disse indtægter.

Den bevarede indtægt beskattes kun, hvis den udgør et beløb på over 3oo kr. (Samme regel gælder også ved afgangsførelse i henhold til § 13, stk. 1 og 2).

En negativ bevaret indtægt (underskud på virksomhed i land) kan, såfremt den overstiger et beløb på 3oo kr., bevirke lempelse af den sømandsskat, der er udredet i det kalenderår, i hvilket den

bevarede indtægt har været negativ, jfr. lovens §§ 5, stk.2, og 29, stk.4.

3. Ophør af tjeneste om bord, hvor ophøret finder sted mindst 6 måneder efter tjenestens tiltrædelse, lovens § 18 og skattedepartementets cirkulære nr. 96 af 12.maj 1959, afsnit IV.

Som modstykke til det øjeblikkelige ophør af landbeskatning ved tjenestens tiltrædelse iværksættes der straks ved udtrædelse af sømandsskatteordningen en beskatning i land af de indtægter, der træder i stedet for indtægten om bord«

Betalingspligten indtræder fra og med den førstkommende opkrævnings termin, hvis sidste rettidige indbetalingsdag ligger efter udløbet af den måned, i hvilken tjenesten om bord er ophørt. Også her er det betalingsterminerne i sømandens opholdsskattekommune, der er afgørende.

a) For det skatteår, der løber ved tjenestens ophør, foretages beskatningen på grundlag af en såkaldt "supplerende indkomstansættelse", jfr. lovens § 18, stk.2, og skattedepartementets cirkulære nr. 96 af 12.maj 1959, punkt 32 - 34. Ansættelsen sker på grundlag af en opgørelse af de indtægter, der i tiden fra den første i den måned, i hvilken betalingspligten er indtrådt, og indtil skatteårets udløb træder i stedet for indtægten om bord. Indtægterne reduceres med de i samme periode afholdte udgifter af fradragsberettiget natur (for så vidt udgifterne vedrører den indtægt, der træder i stedet for indtægten om bord), og det herved fremkomne resultat afpasses ved opgangning, således at der fremkommer en helårs-indtægt. I helårsindtægten ydes der endelig forinden skatteberegningen et på grundlag af sømandsskatteskalaerne udfundet ligevægtsskattefradrag.

Af den på grundlag af den supplerende indkomstansættelse beregnede helårlige skat tiisvares de terminer, hvis sidste rettidige indbetalingsdag indtræder efter udløbet af den måned, i hvilken tjenesten om bord er ophørt.

b) For det efterfølgende skatteår opgøres den skattepligtige indkomst på grundlag af bestemmelserne i sømandsskattelovens § 18, stk.3, jfr. skattedepartementets cirkulære nr. 96 af 12.maj 1959, punkt 35 - 39. Ansættelsen består af to led, nemlig dels en opgø-

reise af sømandens skattepligtige bevarede indtægt og dels en opgørelse af den indtægt, der træder i stedet for indtægterne om bord.

Den skattepligtige bevarede indtægt opgøres efter de ovenfor under afsnit 2 omtalte retningslinier.

Den indtægt, der træder i stedet for indtægten om bord, opgøres på følgende måde:

Såfremt betalingspligten i land er indtrådt i perioden mellem den 1.april og den l.iuli, sker opgørelsen på grundlag af de indtægter, der i tiden fra betalingspligtens indtræden og indtil kalenderårets udløb er trådt i stedet for indtægten om bord. Indtægten reduceres med udgiftsfradrag, afpasses til helårsindtægt og tildeles et beregnet ligevægtsskattefradrag efter samme regler, som omtalt ovenfor vedrørende den supplerende indkomstansættelse.

I alle andre tilfælde sker opgørelsen på grundlag af de indtægter, der i skatteårets løb træder i stedet for indtægten om bord. Indtægterne reduceres med de dertil knyttede udgiftsfradrag.

Skatterne beregnes på grundlag af den samlede todelte ansættelse.

Da ansættelserne efter § 18, stk.2, og § 18, stk.3, sker på et tidspunkt, hvor der normalt ikke vides noget om, hvilke indtægter der i indtægtsperioden vil træde i stedet for indtægten om bord, bestemmer lovens § 18, stk.5, at ansættelserne efter skatteårets udløb skal reguleres på grundlag af de faktiske indtægter og udgifter, sømanden har haft i indkomstperioden.

c) Som nævnt under a) og b) indeholder § 18 særlige regler for beskatningen, dels i det skatteår, der løber ved betalingspligtens indtræden, og dels i det efterfølgende skatteår. Dermed er paragraffens område også udtømt, idet indkomstansættelserne for det 3. og de efterfølgende skatteår sker efter ganske normale regler, således at det i reglen vil være indtægterne i det forud for begyndelsen af vedkommende skatteår liggende kalenderår, der kommer til at danne grundlag for ansættelsen.

B. Udvalgets overvejelser og indstilling.

Udvalget har foretaget en gennemgang af bestemmelserne i §§ 13 - 18 og mener, at der er grund til at henlede opmærksomheden på følgende forhold:

1. Efter bestemmelsen i § 18, stk.2, bygger den supplerende ansættelse på en opgørelse af de indtægter, der i tiden fra den 1. i denmåned, i hvilken betalingspligten er indtrådt, og indtil skatteårets udløb træder i stedet for indtægten om bord.

Udvalget finder, at den indkomstperiode, der lægges til grund for ansættelsen, bør være længst mulig, idet der herigennem i almindelighed opnås det rimeligste beskatningsresultat, og man foreslår derfor, at der regnes med indkomsten allerede fra og med dagen efter ophøret af tjeneste om bord.

2. Såfremt sømanden påny tiltræder tjeneste om bord i den indkomstperiode, der lægges til grund for en ansættelse i henhold til § 18, stk.2 eller 3, og sømandsbeskatningen viser sig at blive endelig (tjenesten vedvarer mindst 6 måneder), er det fast praksis, at der ved den supplerende ansættelse kun regnes med indtægten indtil det tidspunkt, da den nye tjeneste tiltrædes.

Udvalget finder, at denne regel bør optages i selve lovteksten.

3. Under tjeneste om bord beskattes sømandens bevarede indkomst ved forskelsskatteberegning, jfr. lovens §§ 15 og 16, på grundlag af en opgørelse efter lovens § 14 af hans samlede indtægter i det indkomstår, der ligger forud for vedkommende skatteår. Den supplerende ansættelse efter bestemmelsen i § 18, stk.2, der foretages for det skatteår, som løber ved betalingspligtens indtræden, medfører ingen ændring af den ansættelse, der i medfør af § 14 allerede er foretaget for det pågældende skatteår. Den har heller ingen virkning på den beregnede skat af bevaret indkomst. Såvel under tjenesten om bord som for det skatteår, der løber ved betalingspligtens indtræden, sker beregningen af skatten af bevaret indkomst (progressionsfastlæggelsen) i3således på grundlag af en opgørelse af de samlede indtægter, der er oppebåret i indkomståret forud for vedkommende skatteår.

Udvalget finder, at denne fremgangsmåde bør benyttes ikke blot for det skatteår, der løber ved indtrasden af betalingspligten i land, men også ved beskatningen af bevaret indkomst for det eller de efterfølgende skatteår, hvor der i det forud for skatteåret liggende indkomstår er oppebåret endelig sømandsbeskattet indkomst. Det foreslås, at der for disse skatteår foretages, dels en indkomstansættelse efter bestemmelsen i lovens § 14 til brug

ved beregningen af skat af bevaret indkomst, dels en supplerende ansættelse efter princippet i § 18, stk.2, idet denne ansættelse alene benyttes som grundlag for beskatningen af de indtægter, som er trådt i stedet for indtægten om bord. Ved at knytte beskatningen af bevaret indkomst (progressionsfastlæggelsen) til en opgørelse efter § 14 af samtlige indtægter, der er oppebåret i det forud for skatteåret liggende indkomstår, vil man i almindelighed opnå en mere rimelig beskatning end efter den nugældende regel, § 18, stk.3. Beskatningen af den bevarede indkomst efter § 18, stk.3, vil nemlig, når opgørelsen af den indtægt, der træder i stedet for indtægten om bord, sker over et ret kort tidsrum, ofte foregå på et grundlag, som ikke svarer til sømandens samlede indkomstniveau.

De gældende bestemmelser i lovens § 18 giver særlige regler for indkomstbeskatningen, dels for det skatteår, der løber ved betalingspligtens indtræden, og dels for det efterfølgende skatteår. De følgende indkomstansættelser bygger derimod på den almindelige regel i statsskattelovens § 9, ifølge hvilken skatten ansættes efter indkomsten i det indkomstår (kalenderår), der ligger umiddelbart forud for vedkommende skatteårs begyndelse. I visse situationer forekommer denne afgrænsning af bestemmelsen i § 18 for snæver, idet bestemmelsen ikke omfatter alle de skatteår, hvor der foreligger endelig sømandsbeskattet indtægt om bord i det forud for skatteårets begyndelse liggende indkomstår. Det er således tilfældet, hvor ophøret af tjeneste om bord er sket i tiden mellem 1.januar og sidste dag i februar måned, og betalingspligten i land er indtrådt enten i februar eller marts måned samme år.

Et eksempel vil illustrere forholdet. Hvis en sømand, der har København som opholdskommune, træder ud af ordningen den 15. januar 1962, vil betalingspligten i land indtræde i februar måned 1962, idet København har en betalingstermin den 2o.februar. Sømanden bliver supplerende ansat for skatteåret 1961/62, og ansættelsen for skatteåret 1962/63 sker efter reglerne i § 18, stk.3. For skatteåret 1963/64 skal ansættelsen foretages efter de almindelige regler, hvilket vil sige, at beskatningen baseres på indtægterne i kalenderåret 1962. I kalenderåret 1962 forefindes der imidlertid endelig sømandsbeskattet indtægt om bord, oppebåret i tiden indtil den 15.januar 1962.

Af denne grund foreslås kombinationen af en ansættelse efter

§ 14 og en supplerende ansættelse benyttet for samtlige skatteår, hvor der i det forud for skatteåret liggende indkomstår foreligger endelig sømandsbeskattet indtægt.

4. De foreløbige ansættelser efter § 18, stk.2 og 3, reguleres i medfør af bestemmelsen i stk. 5 efter skatteårets udløb på grundlag af de da foreliggende oplysninger om de virkelige indtægter i indkomstperioderne. Udvalget er af den opfattelse, at man af administrative grunde bør frafalde regulering i tilfælde, hvor reguleringen alene vil medføre en ganske ubetydelig merskat for den skattepligtige. Det foreslås derfor, at den efterfølgende regulering af den supplerende ansættelse undlades, hvor den virkelige indkomst ikke overstiger den anslåede med 3oo kr. eller mere.

De ovenfor omtalte forslag lader sig gennemføre ved at affatte § 14, § 15, § 16, stk.l, og § 18 som vist i bilag 11.

V. Skibets fartområde.

A. Gældende bestemmelser.

I henhold til sømandsskattelovens § 3, stk.l og 2, samt § 19, stk.l, svares sømandsskat af enhver dansk, nordisk og ikke-nordisk sømand, der er ansat til tjeneste om bord på dansk skib i udenrigsfart eller nærfart. Sømandsskatteordningen er således begrænset til kun at finde anvendelse om bord på dansk skib i udenrigsfart eller nærfart.

Begreberne udenrigsfart og nærfart er nærmere fastlagt i lovens § 2, nr. 3 og 4. Medens sondringen mellem udenrigsfart og nærfart alene har betydning for afgørelsen af, om der ved sømandsbeskatningen skal ydes fradrag i henhold til lovens § 5, stk.4, (udenrigsfartsfradrag), er sondringen mellem de to nævnte farter og den såkaldte "begrænsede fart" afgørende for, om skibet overhovedet er omfattet af ordningen. Den begrænsede fart er fastlagt i § 2, nr. 4, litra a - c samt bestemmelsens sidste afsnit:

" a. skibe og færger, der sejler i begrænsede fartområder,
b. skibe, der sejler på indsøer, åer og fjorde, og
c. skibe, der er i stationær virksomhed, herunder havnefart og lignende, eller som ikke har egne fremdrivningsmidler.

Finansministeren bemyndiges til efter indstilling fra det i § 26 omhandlede nævn (sømandsskattenævnet) at give nærmere regler for, hvad der skal anses for nærfart. Det bliver herved navnlig at tage i betragtning, om de om bord værende sømænd har adgang til regelmæssigt at overnatte i land."

B. Motiveringen for bestemmelserne.

Om den fartmæssige begrænsning udtaler betænkningen vedrørende sømandsskat af 1957 på side 27-29 følgende:

"Sømandsskattens væsensforskellighed fra den her i landet gældende almindelige indkomstskat til stat og kommune vil, hver gang en skatteyder skal overgå fra beskatning efter det ene system til beskatning efter det andet, såvel for skatteyderen som for skattemyndighederne volde et ikke ganske ringe besvær. Dette taler for en sådan begrænsning af sømandsskattens område, at den kreds af

skatteydere, ordningen skal gælde for, bliver så stabil som muligt, så at tilgangen til og afgangen fra kredsen bliver mindst mulig."

"Ønskerne om en særlig sømandsskat har i hovedsagen været begrundet med henvisningen til de specielle arbejds-og levevilkår, som gælder for de søfarende i udenrigsfarten. Når udvalget går ind for, at sømandsskatteordningen skal gælde ikke alene for denne kreds af søfarende, men også for de søfarende i nærfarten, skyldes det, at det må antages, at en afgrænsning af sømandsskattens område til kun at gælde udenrigsfarten må forventes at være forbundet med stor ustabilitet i kredsen af sømandsskattepligtige, fordi det ofte vil forekomme, at de søfarende skifter mellem tjeneste i udenrigsfart og nærfart. Dertil kommer, at det, også hvor det gælder anden fart end udenrigsfart, såvel for de søfarende som for skattemyndighederne kan byde på væsentlige praktiske fordele, at sømandsindkomsten beskattes ved kilden, selvom der ikke i arbejds-og levevilkårene for sådanne søfarende kan findes nogen begrundelse for at lempe beskatningen i forhold til den almindeligt gældende.

Ud fra disse synspunkter foreslår udvalget, at sømandsskatteordningen kommer til at omfatte søfarende såvel i nærfart som udenrigsfart, dog at skibe under en vis størrelse samt skibe i færgefart og lignende begrænset fart holdes udenfor ordningen."

"Til sådan undtaget fart bør høre fart med skibe og færger, der sejler i begrænsede fartområder. Herunder vil navnlig falde statens færgefart på Storebælt og i Øresund samt ruterne Gedser-Grossenbrode og Kalundborg-Århus m.fl. Dette hænger bl.a. sammen med, at personellet på statens skibe er aflønnet på tjenestemandsvilkår eller efter særoverenskomster, og det må antages, at der ved affattelsen af disse er taget tilstrækkeligt hensyn til de særlige vilkår, der her måtte gøre sig gældende. Dette personel må i øvrigt antages at have en mere varig tilknytning til denne fart, ligesom forholdet er det, at personellet på statens skibe og færger normalt eller dog regelmæssigt kan bo hjemme. Bliver det overflyttet til tjeneste ved anden fart end den sædvanlige, godtgøres udgifterne hertil efter samme regler som ved udstationering af andre tjenestemænd. Samme regler som for statens skibe

og færger bør efter udvalgets opfattelse gælde for private skibe eg færger, der sejler i tilsvarende begrænsede fartområder. Også for sømænd i disse farter er der i vidt omfang afsluttet særoverenskomster. Undtaget vil efter udvalgets opfattelse være f.eks. en fart som Hundested-Grenå. På den anden side skulle farter som København-Århus og København-Rønne falde ind under begrebet nærfart. Endvidere foreslås det at undtage fart med skibe, der væsentligst sejler på indsøer, åer og fjorde. Disse skibe vil kun undtagelsesvis være på over 15o brt., men forslaget er i overensstemmelse med den norske ordning og det svenske forslag fra 1949. Det samme gælder skibe i stationær virksomhed, herunder havnefart o.lign. samt skibe, som ikke har egne fremdrivningsmidler.

Udvalget foreslår, at det overlades til finansministeren at fastsætte de nærmere regler for, hvad der skal henregnes under nærfarten, således at der herved især bliver lagt vægt på, om sømanden regelmæssigt har adgang til overnatning hjemme."

C. Bestemmelsernes praktisering.

Loven har, som det vil fremgå af det anførte, ikke selv draget nogen skarp grænse mellem den såkaldte begrænsede fart og den fart (nærfart og udenrigsfart), der kvalificerer skibet til sømandsbeskatning, men den har overladt grænsedragningen til praksis, jfr. bestemmelsen i § 2, nr. 4 in fine, hvorefter finansministeren er bemyndiget til efter indstilling fra sømandsskattenævnet at give nærmere regler for, hvad der skal anses for nærfart.

Ved praktiseringen har man skelnet mellem den deciderede rutetrafik og mere varieret trafik, idet man ved rutetrafik har forstået sejlads efter en fast tidsplan og ad bestemte sejlruter.

Hvor det drejer sig om skibe i rutetrafik, har man ved praktiseringen ment at være bundet af de eksempler, der i 1957-betænkningen vedrørende sømandsskat er givet på ruter, som er

holdt uden for ordningen ', således at man har anset al rutetrafik med en sejldistance på under 5o sømil fra havn til havn for sejlads i begrænset fart. Man har herved opnået en relativ fast afgrænsning, og skibets status er gjort uafhængig af, hvilken besætning der er påmønstret skibet, og navnlig besætningens bopælsforhold.

Man har ganske vist erkendt, at denne grænsedragning kan være forbundet med væsentlige ulemper, hvor et og samme rederi herved får nogle skibe inddraget under sømandsbeskatning og andre skibe holdt uden for ordningen. Vanskelighederne er særlig iøjnefaldende, hvor det pågældende rederi hyppigt lader mandskab skifte fra tjeneste i dets skibe under sømandsbeskatning til skibe i drift på ruter, der ved anvendelse af det foran beskrevne kriterium falder uden for sømandsskatteordningen. Man har imidlertid ikke ment, at der, som loven er affattet, er hjemmel til at lægge vægt på, om rederiet i forvejen har skibe under sømandsskatteordningen. Disse forhold kan tages i betragtning ved dispensationer fra tonnagegrænsen i henhold til bestemmelsen i lovens § 29, stk.2, men der er, selvom man således ved lovens affattelse har været opmærksom på problemet, ikke i bestemmelsen i lovens § 2, nr. 4, og ej heller i 1957-betænkningen vedrørende sømandsskat gjort bemærkning om, at dette kriterium også kan tillægges betydning ved afgørelsen af, om skibet opfylder kravene til farten.

1957-betænkningen vedrørende sømandsskat yder kun i begrænset omfang vejledning til løsning af afgrænsningsspørgsmålet, hvor det drejer sig om den mere varierede person-og godstrafik. og det er næppe heller muligt at opstille ganske faste normer for den højst forskelligartede sejlads, der her er tale om, I lovens § 2, nr. 4 in fine er det udtalt, at det navnlig skal ta-

'Betænkningen nævner tre længere ruter, der holdes udenfor sømandsskatteordningen:

Kalundborg-Århus, sejldistance fra havn til havn 49 sømil.
Gedser-Grossenbrode, sejldistance fra havn til havn 39,5 sømil.
Hundested-Grenå, sejldistance fra havn til havn 37,8 sømil.

ges i betragtning, om de om bord værende sømænd har adgang til. regelmæssigt at overnatte i land, men flere andre faktorer må kunne komme i betragtning. Begrebet begrænsede fartområder må i sig selv indicere, at der skal lægges vægt på udstrækningen af det operationsområde, hvori skibet arbejder.

Praksis synes at vise, at man i det konkrete tilfælde har foretaget afvejningen på grundlag af et ret bredt skøn over skibets sejldistancer, hyppigheden af anløb, i hvilket omfang der arbejdes fra fast anløbsplads og med skiftende station, og hvilke muligheder besætningen har for overnatning i land. Endelig synes der at være tilstræbt en vis inerti på området, således at forstå, at skibe, der allerede er blevet omfattet af ordningen, ikke er blevet udelukket, før det på afgørende måde og igennem et vist længere tidsrum er konstateret, at sejladsen sker i begrænset fartområde.

I bilag 12 er der redegjort for de norske og de svenske regler om fartmæssig afgrænsning.

D. Udvalgets overvejelser og indstilling.

Det er udvalgets opfattelse, at man som hovedregel bør begrænse sømandsskatteordningen til alene at omfatte skibe, hvis sejlads finder sted i udenrigsfart- eller nærfartområdet. En sådan afgrænsning synes mest hensigtsmæssig, især fordi den må antages at give en vis stabilitet i kredsen af sømandsbeskattede personer. Sømandsskattens væsensforskellighed fra den her i landet gældende almindelige indkomstbeskatning volder, hver gang en skatteyder skal overgå fra beskatning efter det ene system til beskatning efter det andet, såvel for skatteyderen som for skattemyndighederne et ikke ganske ringe besvær.

Da denne begrundelse for afgrænsningen imidlertid ikke kan tillægges ganske samme vægt, hvor et og i3amme rederi herved får skibe både inden for og uden for sømandsskatteordningen, og det pågældende rederi jævnlig overfører mandskab mellem de to kategorier af skibe, mener udvalget, at der er et vist behov for en dispensationsbestemmelse, hvorved finansministeren bemyndiges til i sådanne situationer at kunne fravige det normale krav til skibets fart.

Udvalget finder, at den i relation til rutetrafikken i praksis anvendte distanceafgrænsning, hvorefter ruteskibe, der har en sejldistance på mindre end 5o sømil fra havn til havn, holdes uden for ordningen, bør lovfæstes i lovens § 2, nr. 4. Der bør videre i lovens § 29 indsættes følgende nye bestemmelse:

"Finansministeren kan efter indiatilling fra sømandsskattenævnet tillade, at sømandsskat erlægges af sømændene om bord på skib i rutetrafik, hvor sejldistancen fra havn til havn andrager mindre end 5o sømil, men mere end 25 sømil, når et overvejende antal af rederiets øvrige skibe er omfattet af sømandsskatteordningen, og der om bord på det pågældende skib er forhyret sømænd, som er kontraktlig bundet til at tåle overflytning til tjeneste om bord på rederiets skibe under ordningen."

Når dispensationsbestemmelsen er foreslået begrænset til kun at omfatte rutetrafikken, skyldes dette, at der alene for denne trafik findes en fast distanceafgrænsning. For den mere varierede trafiks vedkommende har praksis hidtil afgjort afgrænsningsspørgsmålet på grundlag af konkrete afvejninger af en række forskellige faktorer. Denne praksis mener udvalget det hensigtsmæssigt at opretholde. Det er imidlertid udvalgets opfattelse, at de betragtninger, der kan anføres til støtte for ikke at stille ganske samme krav til ruteskibets sejldistance, når rederiet har et overvejende antal af sine øvrige skibe under ordningen, og mandskabet om bord på det pågældende skib er forpligtet til at tåle overflytning til afløsning på skibene under sømandsskatteordningen, lige fuldt kan gøre sig gældende i relation til den mere varierede trafik. De samme betragtninger må derfor kunne tillægges betydning ved afvejelsen af, om et skib i mere varieret trafik vil kunne omfattes af ordningen.

Når man som betingelse for dispensation har ment at måtte stille krav om, at det skib, der skal omfattes af dispensationen, skal have en sejldistance på mindst 25 sømil fra havn til havn, skyldes det, at en inddragelse af de ganske korte, ofte stærkt turist- og sæsonbetonede ruter må antages at ville medføre en væsentlig forøget ustabilitet i kredsen af sømandsbeskattede personer.

VI. Afgrænsningen mellem nærfart og udenrigsfart.

Grænsen mellem nærfart- og udenrigsfartområdet er draget i sømandsskattelovens § 2. nr. 3. hvor udenrigsfart er bestemt som

"**fart,** der overvejende finder sted mellem havne udenfor et område, der i Nordsøen begrænses af meridianen 3° øst og breddeparallellen 61° nord og i Østersøen af breddeparallellen 58° nord,

fart, der overvejende finder sted mellem havne, der er beliggende inden for det nævnte område, og havne, der er beliggende udenfor det nævnte område, samt

bjærgningsvirksomhed, der i det væsentlige udøves uden for det nævnte område.[11]

Om motiveringen for den nævnte bestemmelse hedder det i betænkningen vedrørende sømandsskat af 1957 på side 28-29 s

"**Hvad** der skal henføres til udenrigsfart, må i hovedsagen bero på hensigsmæssighedsbetragtninger, idet overgangen mellem **de** forskellige fartkategorier i praksis er ganske jævn, således at skarpe, naturlige grænser ikke kan sættes. Søfartskommissionen af 1947 har i sit forslag til lov om danske skibes bemanding og om **sønæ-**ringsbeviser sondret mellem en række farter, kystfart, indskrænket fart, nordeuropæisk fart og europæisk fart. På baggrund heraf er det udvalgets opfattelse, at der til udenrigsfart bør henregnes al anden fart, end hvad der i søfartskommissionens forslag betegnes som indskrænket fart og kystfart. Efter henstilling fra de søfarendes organisationer har udvalget dog i Østersøen anvendt grænsen for kystfart ved breddeparallellen 58° nord som skillelinie. Herefter vil al fart på Finland og fart på alle svenske havne i den botniske bugt og i Østersøen indtil et stykke syd for Stockholm også blive henregnet under udenrigsfart.

Det forhold, at et **skib** måtte foretage en enkelt tur i udenrigsfart, bør ikke kunne bringe det ind under reglerne for denne, ligesom det heller ikke skal udelukke et skib, at det i kortere tid ikke går i **udenrigsfart.**"

De nærmere regler om, hvornår en passage af grænsen mellem de to fartområder får virkning ved sømandsbeskatningen om bord på skibet, er givet i finansministeriets bekendtgørelse nr. 311 af 6.november 1958 om sømandsskat og sømandsskattekontorets cirkulærer til rederierne nr. 4 og 4 a af 8. og 3o.maj 1959.

Medens loven drager en helt fast grænse mellem de to fart-områder på åbent hav i Nordsøen og Østersøen, er der for så vidt angår de indre vandveje, således f.eks. floderne og kanalerne i Belgien, Holland og Tyskland samt søerne, elvene og kanalerne i Sverige, ikke sket en tilsvarende afgrænsning. Loven giver således ikke svar på, om de indre vandvej« fartmæssigt er knyttet til det fartområde, hvorfra de besejles, og den løser ikke det meget specielle problem, som opstår, hvor et system af indre vandveje kan tilløbes fra begge fartområder. Tilløbsmulighed fra begge fartområder findes i Belgien, hvor Bruxelles kan anløbes fra kystpositioner øst og vest for meridianen 3° øst og i Sverige, hvor de sydsvenske søer kan nås dels fra Kattegat i nærfartområdet og dels fra Østersøen nord for breddeparallellen 58 nord.

Fra handelsministeriet, sømandsskattekontoret og sjömansskattekontoret i Göteborg er der indhentet oplysninger om den danske besejling af de indre vandveje i Belgien, Holland,Tyskland og Sverige. Bruxelles anløbes med skibe på op til 1.5oo BRT. Besejlingen sker normalt igennem Wester Scheldemundingen, der er beliggende i nærfartområdet, men indsejling; kan for mindre skibes vedkommende foregå fra udenrigsfartområdet. De af sømandsskatteordningen omfattede skibe besejler formentlig udelukkende Bruxelles fra nærfartområdet. Rhinsejlads foregår hovedsagelig med specialbyggede skibe, hjemmehørende 1 udlandet, og det er formentlig sjældent, at floden besejles af danske skibe, som er omfattet af sømandsskatteordningen. De svenske søor, Vänern og Vättern, og Götaelv besejles formentlig kun af de af ordningen omfattede skibe fra nærfartområdet. I 1962 har 72 danske skibe af en størrelse over 15o BRT anløbet havne i Götaelv og Vänern, og indsejlingen har i alle tilfælde fundet sted fra Göteborg i nærfartområdet.

Udvalget finder det hensigtsmæssigt at supplere bestemmelsen i lovens § 2, nr. 3, med en regel om, til hvilket fartområde de omhandlede indre vandveje skal henregnes, og man er af den opfattelse, at det vil være naturligt at lægge vægt på, om indsejlingen til det pågældende vandvejsystem or sket fra et sted på kystlinien, det ligger inden for eller uden for nærfartområdet.

Udvalget foreslår, at bestemmelsen i lovens § 2, nr. 3, affattes således:

"Udenrigsfart:

a. fart, der overvejende finder sted mellem havne udenfor et område, der i Nordsøen begrænses af meridianen 3° øst og breddeparallellen 61° nord og i Østersøen af breddeparallellen 58° nord,

b. fart, der overvejende finder sted mellem havne, der er beliggende indenfor det nævnte område, og havne, der er beliggende udenfor det nævnte område, samt

c. bjærgningsvirksomhed, der i det væsentlige udøves udenfor det nævnte område.

Indre vandveje, såsom indsøer, floder og kanaler, henregnes til det under a. nævnte område, når indsejlingen er sket fra et sted på kystlinien, der er beliggende inden for området.[11]

Den foreslåede bestemmelse vil entydigt fastlægge farten i det overvejende antal tilfælde, hvor indsejlingen til vandvejsystemet kun kan finde sted fra et af fartområderne. I de enkelte tilfælde, hvor vandvejsystemet kan nås fra begge fartområder, er skibets indsejling bestemmende for, til hvilket område vandvejene henføres, Sker indsejlingen f.eks. fra nærfartområdet, er våndvejene og de derved liggende havne en del af dette område, og det uanset om skibet forlader vandvejsystemet ved en udsejling direkte til udenrigsfartområdet.

VII. Forskellige spørgsmål.

A, Beskatningen af overtidsbetaling.

Overtidsbetaling beskattes efter de gældende regler, jfr. sømandsskattelovens § 2, nr. 5, smh.m. § 9, stk.4, sammen med den almindelige månedshyre efter A-tabellen. Erhvervsrepræsentanterne har stillet forslag om, at overtidsbetaling i stedet undergives sømandsbeskatning med en fast skattesats på 15 pct.

Embedsmændene i udvalget har ikke kunnet støtte dette forslag.

En særlig lempelig beskatning af indtajgt ved overarbejde vil næppe kunne gennemføres for de søfarende, tiden at tilsvarende regler må indføres ved den almindelige beskatning i land. Der kan ikke altid sondres skarpt mellem almindelig arbejdsindtægt og betaling for overarbejde, og det vil derfor i et vist omfang blive overladt til arbejdsmarkedets parter at bestemme, hvorledes den samlede indtægt skal fordeles på overarbejde og almindeligt arbejde.

Erhvervsrepræsentanterne motiverer forslaget med en henvisning til, at sømanden er pligtig til at udføre overarbejde, og at dette ifølge forholdets natur ofte må finde sted, Man vil ikke ganske udelukke, at en lempeligere beskatning af den søfarendes indtægt ved overarbejde kan medføre tilsvarende ønsker fra andre befolkningsgrupper, men man vil hævde, at erhvervets egenartede karakter kan begrunde en særstilling på dette område.

Dansk styrmandsforenings repræsentant i udvalget mener i reglerne om sømandsbeskatning af ikke-nordiske sømænd (lovens kap.III) at finde begrundelse for forslaget om en lempeligere beskatning af overtidsbetaling. Det forekommer medlemmet særlig stødende, at medens den ikke-nordiske sømand alene beskattes med 15 pct. af indtjeningen ved overarbejde, undergives den nordiske sømands overtidsbetaling den væsentlig hårdere marginale beskatning, over proportionalbeskatningsområdet stigende fra 35 til 5o pct.

B. Beskatningen af værdien af fri kost om bord.

Erhvervsrepræsentanterne har stillet forslag om, at værdien af den frie kost om bord fritages for beskatning. Erhvervsrepræsentanterne begrunder forslaget med en henvisning til, at værdien af fri kost om bord ikke undergives beskatning i henhold til den norske sømandsskattelov.

Efter de gældende regler, jfr. lovens §§ 2, nr.5, 4, stk.3, og 9, stk.4, er sømanden indkomstskattepligtig af værdien af fri kost. Værdien fastsættes af ligningsrådet, henholdsvis for forsørgere og ikke-forsørgere, og den indregnes i A-tabellerne. Værdien udgør for tiden pr. dag 3,8o kr. for forsørgere og 5.oo kr. for ikke-forsørgere.

Embedsmændene i udvalget mener ikke at kunne støtte det nævnte forslag. Man henviser til, at naturalydelser af denne art i almindelighed er indkomstskattepligtige for modtageren i henhold til statsskattelovens § 4. En særstilling for de søfarende kan ikke begrundes, og forslaget vil næppe kunne gennemføres uden konsekvenser for den øvrige skattelovgivning. Det forhold, at sømanden beskattes af kosten, blev taget i betragtning, da man i 1958 i folketingsudvalget vedrørende sømandsskatteloven forhøjede fradraget for sejlads i udenrigsfart fra det oprindelig foreslåede beløb på 13o kr. om måneden til 17o kr. om måneden (herom henvises nærmere til afsnittet om udenrigsfartsfradraget). Man peger i øvrigt på, at værdien af fri kost er undergivet beskatning efter den svenske sømandsskattelovgivning, og bemærker, at det er ganske specielle og historisk begrundede forhold, der bevirker, at værdien af kosten ikke sømandsbeskattes i Norge.

C. Fradragsretten for udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads.

Ifølge bestemmelsen i ligningslovens § 9, stk.2, er udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads inden for visse nærmere angivne grænser fradragsberettigede ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Denne fradragsret tilkommer i henhold til landsskatterettens praksis ikke personer, der er omfattet af sømandsskatteordningen.

Dansk styrmandsforenings repræsentant i udvalget har rejst spørgsmålet, om denne praksis bør give anledning til, at der ved

indføjelse af en særlig bestemmelse i sømandsskatteloven hjemles de søfarende samme fradragsret.

Embedsmændene i udvalget bemærker hertil, at det ved ligningsloven for skatteåret I960/6I indførte fradrag for udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads må antages at være taget i betragtning ved den i 1963 gennemførte forhøjelse af standardfradraget. Sømandens udgifter til rejser til og fra skibet, når det befinder sig i fremmed havn, er taget i betragtning ved fastsættelsen af det særlige fradrag for sejlads i udenrigsfart.

VIII. Bilagsmateriale.

Gennemsnitlig månedlig arbejdsindtægt, henholdsvis i 1958-59 og i 1962.

(Oplysningerne er meddelt af Danmarks Rederiforening. Indtægten omfatter den almindelige månedlige hyre incl. anciennitets-, dyrtids- og afsavnstillæg og andre tillæg samt overtidsbetaling, resp. overtidskompensation, vagtpenge og skiftetillæg. For officerernes vedkommende er rederiernes pensionsbidrag medregnet. Derimod er ikke medtaget ferieindtægter, kontante fridagsgodtgørelser, weekendgodtgørelser, værdien af fri kost samt udbetalte kostpenge).

	1. april 1958 - 31. marts 1959	1. januar 1962 - 31. december 1962	Indkomststigning i kr.	i pct.
Overstyrmand	2.244 kr.	3.071 kr.	827 kr.	36,9
2. styrmand	1.860 -	2.498 -	638	34,3
3. styrmand	1.588 -	2.112 -	524	33,0
Maskinchef	2.445 -	3.190 -	745	30,5
1. maskinmester		2.862 -	827	40,6
2. maskinmester	2.035 -	2.318 - (x	603	35,1
3. maskinmester	1.715 -			
Juniormester I	1.550 -			
Juniormester II	1.349 -			
Maskinassistent	1.349 -	1.730 -	381	28,2
Radiotelegrafist	1.330 -	1.845 -	515	38,7
Hovmester	1.415 -	1.850 -	435	30,7
Kok	1.361 -	1.631 -	270	19,8
Ungkok	1.023 -	1.182 -	159	15,5
Koksmath	413 -	491 -	78	18,9
Kahyts-/messedreng	278 -	354 -	76	27,3
Bådsmand	1.298 -	1.646 -	348	26,8
Tømmermand	1.199 -	1.523 -	324	27,0
Matros	1.227 -	1.509 -	282	23,0
Letmatros	983 -	1.256 -	273	27,8
Ungmand	435 -	519 -	84	19,3
Dæksdreng	388 -	454 -	66	17,0
Donkeymand (motorskib)	1.355 -	1.744 -	389	28,7
Donkeymand (dampskib)	1.644 -			
Motormand	1.067 -	1.301 -	234	21,9
Fyrbøder	1.108 -			
Ubefaren motormand eller fyrbøder	996 -	1.224 -	228	22,8

x) 1. maskinmester er lig den tidl. 2. maskinmester, medens 2. maskinmester er lig den tidligere 3. maskinmester.

Opgørelse over officerer og besætningsmedlemmer på skibe under sømandsskatteordningen.

i december måned 1961.

(Oplysningerne stammer fra sømandsskattekontorets beretning for lønningsåret 1961).

Stilling	Ialt	Nærfart	Udenrigsfart		
Skibsførere	634	133	501	Gruppe A officerer	4.649
Styrmænd	1.538	202	1.336		
Telegrafister	347	13	334		
Maskinchefer	452	46	406		
Maskinmestre	1.135	140	995		
Jr. maskinm.	78	0	78		
Hovmestre	465	51	414		
Bådsmænd	258	44	214	Gruppe B dæksbesætning	4.742
Tømmermænd	107	3	104		
Matroser	2.232	271	1.961		
Letmatroser	610	66	544		
Ungmænd	597	106	491		
Dæksdrenge	619	155	464		
Elever/aspiranter	319	4	315		
Maskinassistenter	1.542	102	1.440	Gruppe C maskinbesætning	3.117
Elektrikere	241	5	236		
Motormænd (x	1.277	149	1.128		
Reparatører (xx	26	1	25		
Pumpemænd (xxx	31	1	30		
Kokke (xxxx	584	83	501	Gruppe D restaurations-besætning	3.228
Bagere	83	4	79		
Tjenere	206	84	122		
Messepersonale (xxxxx	2.115	385	1.730		
Kahytsjomfr.	240	96	144		
Uden stillings-betegnelse	143	33	110	Gruppe E diverse og udlændinge	1.392
Udlændinge	1.249	10	1.239		
Ialt	17.128	2.187	14.941		17.128

x) I denne gruppe er medregnet donkeymænd og fyrbødere

xx) Betegnes dels som reparatører dels som maskinassistenter

xxx) Betegnes dels som pumpemænd dels som motormænd

xxxx) I denne gruppe er medregnet ungkokke

xxxxx) Messepersonalet omfatter stillingsbetegnelserne:
pantrymand, ungpantrymand, pantryjomfru, buffetjomfru, oldfrue, stewardess, opvasker, hovmestermath, hovmestermedhjælper, kammerdreng, koksmath og messedreng.

Udviklingen i grundhyre m.v, fra 1. januar 1959 til 1. marts 1963.

(Oplysningerne er meddelt af Danmarks Rederiforening. Beløbene angiver den månedlige grundhyre med dyrtidstillæg og faste tillæg ,for officererne gældende for lønningsklasse VII).

	1. januar 1959 kr.	1. marts 1963 kr.	Lønstigning i kr.	Lønstigning i pct.
Overstyrmænd	1.543	1.950	407	26,4
2. styrmænd	1.218	1.541	323	26,5
3. styrmænd	1.070	1.362	292	27,3
Maskinchefer	1.989	2.520	531	26,7
1. mask.m.	1.439	1.852	413	28,7
2. mask.m.	1.135	1.469	334	29,4
3. mask.m.	1.050	1.354	304	29,0
Matroser	899	1.165	266	29,6

Spring i beskatning af særindtægt ved små stigninger i denne og ved forskellige A-Indtægter.

Forsørgere i udenrigsfart med tabelindtægter indtjent over 30 dage i 1964,

Tabelindtægt (A-indtægt)	Stigning i skat af særindtægt, når denne stiger 1 kr. til følgende beløb:		
	2.000 kr.	5.000 kr.	15.000 kr.
(1)	(2)	(3)	(4)
kr.	kr.	kr.	kr.
0 - 899	22	152	903
900 - 1.199	3	3	1.053
1.200 - 1.589	3	3	1.353
1.590 - 1.859	3	53	1.503
1.860 - 2.189	3	153	1.503
2.190 - 2.459	3	203	1.653
2.460 - 2.759	23	353	1.354
2.760 - 2.849	83	353	904
2.850 - 3.149	64	304	604
3.150 - 3.269	84	154	305
3.270 - 3.779	45	54	155
3.780 - 4.859	5	5	155
4.860 - 5.849	5	5	305
5.850 - 7.349	25	5	155
7.350 og mere	5	5	5

Spring i beskatning af særindtægt ved små stigninger i A-indtægt og ved forskellige sær indtægter..

Forsørgere i udenrigsfart med tabelindtægter indtjent over 150 dage i 1964.

Tabelindtægt (A-indtægt) efter stigning med 1 kr.	Stigning i skat af særindtægt som følge af stigning i A-indtægt. Når særindtægten udgør følgende beløb i kroner:							
	200	1.999	2.000	4.999	5.000	14.999	15.000	20.000
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
900	14	139	120	299	150	450	600	800
1.200	0	0	0	0	0	0	300	400
1.590	0	0	0	0	50	150	300	400
1.860	0	0	0	0	100	300	300	400
2.190	0	0	0	0	50	150	300	400
2.460	0	0	20	50	200	599	300	400
2.760	2	20	80	200	200	600	150	200
2.850	10	99	80	199	150	450	150	200
3.150	10	100	120	300	150	449	150	200
3.270	12	119	80	200	100	300	150	200
3.780	12	80	40	99	50	150	150	200
4.860	0	0	0	0	0	0	150	200
5.850	2	20	40	100	100	300	150	200
7.350	6	60	40	100	100	300	150	200

Løbende A-beskatning af godtgørelser for mistet ferie og frihed«

I det følgende er der foretaget en undersøgelse og sammenligning af de beskatningsresultater, der fremkommer, når man foretager beskatningen af godtgørelser for mistet ferie og frihed på grundlag af henholdsvis

1. de gældende særtabeller,
2. A-tabellerne uden korrektion,
3. A-tabellerne, korrigeret for standardfradrag, udenrigsfartsfradrag og kostværdi, samt
4. A-tabellerne, korrigeret for standardfradrag, udenrigsfartsfradrag, kostværdi og de skattefri bundbeløb.

Undersøgelsen, der er foretaget med anvendelse af de for lønningsåret 1964 gældende sømandsskattetabeller, omfatter alene beskatningsforholdene for forsørgerne. Direkte omfatter undersøgelsen kun godtgørelser for mistede fridage, men samme tendens vil gøre sig gældende ved godtgørelser for mistet ferie, selv om der beløbsmæssigt måtte være mindre forskelle mellem de to former for godtgørelse. Der er ved undersøgelsen skelnet mellem tilfælde, hvor særbeskatningen sker på grundlag af en normal hyreindtægt under ti eneste om bord, og tilfælde, hvor sambeskatningen sker på grundlag af den noget mindre A-indtægt. der normalt oppebæres under afspadsering og sygdom m.v.. og der er taget hensyn til, om særbeskatningen sker i udenrigsfart eller nærfart.

Undersøgelsen omfatter det normalt forekommende indkomstinterval, for de menige månedlige A-indtægter fra 1.25o kr. til 1.75o kr., og for officererne månedlige A-indtægter fra 2.ooo kr. til 4.000 kr.

I øvrigt er følgende to forudsætninger lagt til grund for undersøgelserne:

Erstatningen for en mistet fridag er for den menige sømands vedkommende anslået til 56 kr.

Officerernes erstatning andrager en dags hyre + kostpenge,

dog mindst 65 kr. x). Hyren udgør en varierende procentdel af den månedlige A-indtægt under aktiv tjeneste om bord (6o - 8o pct.), bl.a. afhængig af arten af sejlads og af, hvilken charge den pågældende har. Efter at spørgsmålet har været drøftet med såvel rederiforeningen som styrmandsforeningen, er beregningerne foretaget ud fra den forudsætning, at hyren i gennemsnit udgør 75 pct. af den månedlige A-indtægt under tjeneste.

Erstatningen for en fridag er derfor i beregningerne opgjort således:

$$\text{Mdl. } \frac{\text{A-indtægt}}{3o \times 1oo} \times \frac{75}{} + 11{,}5o \text{ kr.,}$$ idet erstatningen dog mindst er ansat til 65 kr.

A-indtægten under afspadsering m.v. er som tidligere nævnt normalt noget mindre end den A-indtægt, der kan oppebæres under aktiv tjeneste om bord, idet der under tjeneste oppebæres forskellige tillæg og overarbejdsbetaling. I beregningerne er A-indtægten under afspadsering m.v. anslået til 75 pct. af A-indtægten under aktiv tjeneste om bord.

Undersøgelsen omfatter beskatningen af godtgørelser for henholdsvis lo, 2o, 3o og 4o mistede fridage (tabellerne 1 - 4).

Til de fire tabeller kan knyttes følgende forklaring:

I kolonne A er angivet den månedlige A-indtægt under aktiv tjeneste om bord. Den dertil knyttede A-indtægt under afspadsering m.v., anført i kolonne B. er i overensstemmelse med det foran anførte beregnet som 75 pct. af tallene i kolonne A. I kolonne C er angivet erstatningen for en enkelt fridag (om beregningen af denne se ovenfor), og i kolonne D erstatningen for det antal fridage, tabelundersøgelsen omfatter. I kolonne E-H vises de beskatningsresultater, de gældende særtabeller giver henholdsvis i udenrigsfart og nærfart, såfremt beskatningen sker på grundlag af den månedlige A-indtægt under aktiv tjeneste (kolonne A). I kolonne I-L vises de beskatningsresultater, særtabellen giver henholdsvis i udenrigsfart og nærfart, såfremt beskatningen sker på grundlag af den mindre A-indtægt, der oppebæres under afspadsering m.v. (kolonne B).

Kolonne M og N viser beskatningen efter beskatningsmetode 2.

x) jfr. således styrmændenes overenskomst § 5 Ic, stk. 7, og maskinmestrenes overenskomst § 5 1b, stk. 7. begge overenskomster af 27.marts 1963.

D.V.S., at godtgørelsen undergives lø'bende A-beskatning over det antal dage, den vedrører. A-beskatningen er beregnet direkte på grundlag af de foreliggende tabeller uden nogen form for korrektion. Kolonne M viser beskatningen efter udenrigsfartstabellen, kolonne N efter nærfartstabellen.

Kolonne P viser beskatningen efter beskatningsmetode 3. Her korrigeres for standardfradrag, udenrigsfartsfradrag og kostværdi.

Endelig viser kolonne R beskatningen efter beskatningsmetode 4, hvor A-tabellen yderligere korrigeres for de skattefri bundbeløb.

I øvrigt giver tabellerne 1 - 4 anledning til følgende bemærkninger:

a) Antallet af godtg.iorte fridage.

I almindelighed vil der for den menige sømands vedkommende kun blive tale om beskatning af en pulje på. højst 7 mistede fridage, idet der i overenskomsterne er hjemlet sømanden ret til, såsnart en sådan pulje er oparbejdet, at kræve fridagsgodtgørelserne udbetalt måned for måned«

Det kan imidlertid ikke ganske udelukkes, at den menige sømand alligevel ønsker at lade sine fridage henstå, og de fordele, der vil tilfalde også den menige sømand, såfremt man måtte overgå til beskatningsform 2 eller 3 (jfr. nedenfor), må antages i et vist omfang at ville kunne animere ham dertil. Hvis han kræver udbetaling måned for måned, bliver godtgørelsen jo beskattet på toppen af månedsindtægten.

Por officerernes vedkommende er det af Rederiforeningen oplyst, at der maksimalt kan indtjenes ialt 67 fridage på en lo måneders arbejdsperiode, men at gennemsnittet formentlig ligger på ca.4o fridage (kompensation for søn-og helligdage i søen,samt for ikke holdt week-end)

b) Antallet af godtg.iorte feriedage.

For så vidt angår de meniges feriegodtgørelser bemærkes, at beskatningen efter de gældende regler sker måned for måned, idet godtgørelsen lægges til den øvrige A-indtægt og beskattes sammen med (og på toppen af) denne.

x) jfr. sømændenes overenskomst § 12 b, stk. 11, og søfyrbødernes overenskomst § 6 b, stk. 8., begge overenskomster af 3o.april 1963.

Por feriegodtgørelsens vedkommende vil det således alene være officererne, der kan opnå de beskatningemæssige fordele, en overgang til en af beskatningsmetoderne 2 - 4 kan indebære (jfr, nedenfor).

Det er af rederiforeningen oplyst, at langt de fleste sømænd har tre ugers ferie pr. år, men at enkelte grupper **dog har mere.**

c) Grundlaget (A-indtægten) for beskatningen efter særtabellen.

Som regel vil den menige sømand få godtgørelsen beskattet efter særtabellen på grundlag af fuld A-indtægt under aktiv tjeneste (kolonne E-H). Den reducerede A-indtægt (kolonne B) vil formentlig i praksis kun blive lagt til grund i sygdomstilfælde (sygehyre).

Særbeskatningen sker for officerernes vedkommende på grundlag **af** fuld A-indtægt (kolonne A), når godtgørelsen kommer til udbetaling under tjeneste om bord eller i forbindelse med afmønstring **af** skibet. Sker udbetalingen af godtgørelsen derimod på et tidspunkt, hvor sømanden har påbegyndt afspadsering, eller medens der oppebæres sygehyre, er det den reducerede A-indtægt (kolonne B), der lægges til grund.

Resultatet af undersøgelserne vises i tabellerne 5 °g 6. I de to tabeller redegøres for de skattebesparelser, der opnås i forhold til beskatning efter særtabellen, når godtgørelsen for henholdsvis lo og 4o fridage beskattes efter metode 2, 3, eller 4.

Følgende forklaring kan knyttes **til** de to tabeller:

I kolonne A er angivet den månedlige A-indtægt under aktiv tjeneste, og i kolonne B erstatningsbeløbet. Særbeskatningen er vist i kolonne C, og de tre former for løbende A-beskatning (2, 3, og 4) er vist i kolonne D-F. I kolonne G-I er vist de nominelle skattebesparelser, der opnås ved benyttelse af henholdsvis beskatningsmetode 2, 3 og 4, og i kolonne J-L er endelig vist den procentvise skattebesparelse, der opnås ved overgang til beskatningsmetode 2, 3 og 4.

Tabellerne 5 og 6 giver anledning til følgende bemærkninger:

a) Løbende A-beskatning efter tabellerne uden korrektion (beskatningsmetode 2) vil ved beskatningen af lo dages godtgørelse i nærfart give procentvise skattebesparelser på indtil 57 pct.(mdl. A-indtægt 3.6oo kr.). I udenrigsfart er de procentvise besparelser på indtil 6o pct. (mdl. A-indtægt 3.78o kr.). De procentvise besparelser er - når der bortses fra ganske små afvigelser - de samme, hvad enten der er tale om godtgørelse for få eller mange fridage.

Besparelsen er for den menige sømand på 44 pct. i nærfart og 54 pct. i udenrigsfart, i øvrigt varierer de procentvise besparelser med indkomstniveauet med de største besparelser lige over de betydeligste procentspring i særtabellerne (i nærfart månedlige A-indtægter på 3.o9o kr. og 3.6oo kr., i udenrigsfart A-indtægter på 3.270 kr. og 3.78o kr.).

Når beskatningen sker løbende direkte efter nærfartstabellen, trækkes der efter beskatningsmetode 2 af den daglige fridagsgodtgørelse skat efter følgende rateskala:

DAGLIG PRIDAGSGODTG.	SKATTETRÆK
ikke over 25 kr.	o kr.
over 25 kr.,men ikke over 93 kr.	o kr. af 25 kr., 25pct. af resten.
over 93 kr., men ikke over Io6 kr.	17 kr. af 93 kr., 35 pct. af resten.
over Io6 kr.	22 kr. af Io6 kr., 46 pct. af resten.

Sker beskatningen efter udenrigsfartstabellen,trækkes der af den daglige fridagsgodtgørelse skat efter følgende rateskala:

beløbet fremkommer således:

$$\frac{560 \text{ kr. (jfr. skalaen 1 § 9)} + 300 \text{ kr.} - 120 \text{ kr.}}{30}$$

idet de 3oo kr. udgør standardfradraget og de 12o kr. den indregnede månedlige kostværdi.

DAGLIG FRIDAGSGODTG.	SKATTETRÆK
ikke over 3o kr.	o kr.
over 3o kr., men ikke over 98 kr.	o kr. af 3o kr., 25 pct. af resten,
over 98 kr., men ikke over 112 kr.	17 kr. af 98 kr., 35 pct. af resten,
over 112 kr.	22 kr. af 112 kr., 46 pct. af resten,

For alle indkomstkategorier gælder det således, at henholdsvis 25 kr. og 3o kr. af den daglige godtgørelse gøres helt skattefri. Denne skattefrihed vil isoleret betragtet naturligvis betyde den største procentvise skattelettelse for de mindste godtgørelsesbeløb på 56 kr. pr. dag. I de indkomstgrupper, hvor godtgørelsen også ved særbeskatningen beskattes med proportionalsatsen (25 pct.) - og det omfatter i tabellen såvel den menige med 1.5oo kr. i månedlig A-indtægt som officeren med 2.ooo kr. i A-indtægt - er dette også den eneste form for lempelse, der opnås.

De højere indkomstgrupper (i tabellerne repræsenteret ved A-indtægterne på 3.000 kr. og 4.000 kr.) opnår yderligere den fordel, at den beskattede del af den daglige godtgørelse rammes af en mildere udskrivning end ved særbeskatningen. I et bredt område over de skattefri 25 kr. og 3o kr. beskattes godtgørelsen med proportionalsats (25 pct.), og først derover (henholdsvis 93 kr. og 98 kr.) sætter den progressive beskatning ind med udskrivninger på først 35 pct., derefter 46 pct. og til slut 5o pct.

Denne yderligere fordel bevirker, at de højeste procentvise skattebesparelser trods alt opnås på de højere indkomsttrin (den maximale procentvise lempelse nås således af månedlige indtægter på 3.600 kr. og 3.78o kr. henholdsvis i nærfart og udenrigsfart.

b. Løbende A-beskatning efter beskatningsmetode 3 vil ved beskatningen af lo dages godtgørelse give procentvise skattebesparelser på indtil 52 pct. i nærfart og indtil 5o pct. i udenrigsfart (mdl. A-indtægt henholdsvis 3.600 kr. og 3.78o kr.) De procentvise besparelser er - når der bortses fra mindre afvigelser - de samme,

xx) Beløbet fremkommer således:

$$\frac{56o \text{ kr. (jfr. § 9)} + 3oo \text{ kr.} + 17o \text{ kr.} \div 12o \text{ kr.}}{3o}$$

idet de 17o kr. udgør udenrigsfartsfradraget.

hvad enten der er tale om godtgørelser for få eller mange dages frihed.

Også her er indkomstniveauet afgørende for besparelsen. Af den daglige erstatning er 19 kr. (2 $\frac{0 \text{ kr.}}{30}$) helt skattefri, mellem 19 kr. og 87 kr. trækkes der proportionalskat (25 pct.), mellem 87 kr. og 100 kr. 35 pct. og over 100 kr. 46 pct.

Det skattefri bundbeløb betyder - isoleret betragtet - de største procentvise besparelser for de små godtgørelser, og de menige opnår således en lettelse på ca. 34 pct. De højere indkomster har imidlertid også her den yderligere fordel, at den beskattede del af den daglige godtgørelse rammes af en mildere udskrivning end ved særbeskatningen.

c. Løbende A-beskatning efter beskatningsmetode 4 vil ved beskatningen af lo dages godtgørelse give procentvise skattebesparelser på indtil 34 pct. i nærfart og indtil 32 pct. i udenrigsfart (månedlig A-indtægt på henholdsvis 3.600 kr. og 3.780 kr.)

Ingen del af den daglige erstatning gøres helt skattefri, og på de lavere indkomsttrin - i tabellerne repræsenteret ved A-indtægt erne på 1.500 kr. og 2.000 kr. - hvor erstatningen i forvejen efter særtabellen er blevet beskattet med proportionalsats (25pct) opnås der derfor heller ingen lempelse. De højere indkomstgrupper (A-indtægterne på 3.000 kr. og 4.000 kr.) opnår den fordel at få godtgørelsen beskattet med en mildere udskrivning end ved særbeskatningen. De første 68 kr. (—'S $\frac{0 \text{ kr.}}{}$) af den daglige godtgørelse beskattes med proportionalsats (25 pct,,), de næste 13 kr. ($\frac{3.000 \text{ kr.} - 2.600 \text{ kr.}}{30}$) med 35 pct., og først derefter stiger beskatningsprocenten til 46 pct. og sluttelig til 5o pct.

De procentvise skattebesparelser bliver noget mindre end vist i tabellerne 5 og 6, såfremt særbeskatningen er sket på grundlag af den reducerede A-indtægt, der oppebæres under afspadsering og sygdom m.v.

Det er nævnt i indledningen, at undersøgelsen kun omfatter sømænd, der er forsørgere. Undergives ikke-forsørgere tilsvarende beskatning efter metode 4, vil man for så vidt angår de laveste godtgørelsesbeløb komme ud for det lidet rimelige resultat, at skatten af et givet godtgørelsesbeløb bliver mindre end den skat, der skal svares af forsørgeren. Årsagen hertil må søges i opbygningen af udskrivningsskalaerne i lovens § 9. Medens forsørger-

nes proportionalbeskatning (25 pet.) sætter ind ved månedlige indkomster på 56o kr., påbegyndes ikke-forsørgernes beskatning allerede ved 3oo kr., men beskatningsprocenten er til gengæld i intervallet indtil 8oo kr. også lavere, nemlig 21 pct.

Denne merskat for forsorgeren finder man ikke ved beskatningsmetoderne 2 og 3, allerede fordi forsørgernes skattefri bundbeløb betydeligt overstiger ikke-forsørgernes (56o kr. ctr. 3oo kr.).

Forsørgeres beskatning af erstatning for mistede fridage (1o fridage)*

Besætningskategori	Mdl.A-indt. under tjeneste om bord	Mdl.A-indt. under afspadsering m.v. (+	Erstatning for 1 mistet fridag	Erstatning for 1o fridage	Særbeskatning: Under tjeneste U-Fart %	Under tjeneste U-Fart skat	Under tjeneste N-Fart %	Under tjeneste N-Fart skat	Under afspads. U-Fart %	Under afspads. U-Fart skat	Under afspads. N-Fart %	Under afspads. N-Fart skat	Løbende A-beskatning over 1o dage. Alle fradrag indregnet U-Fart	Alle fradrag indregnet N-Fart	Udenrigsfartsfradrag, standardfradrag og kostværdi udeladt: Tabelindt.(++)	Udenrigsfartsfradrag, standardfrdr., kost og de skattefri bundbeløb udeladt: Tabelindt.(+++)	skat	skat
	kr.	kr.	kr.	kr.		kr.		kr.		kr.		kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
	1.25o	937,5o	56,-	56o	25	14o	25	14o	25	14o	25	14o	64	78	62o	93	8o6	139
Menige**	1.5oo	1.125,-	56,-	56o	25	14o	25	14o	25	14o	25	14o	64	78	62o	93	8o6	139
	1.75o	1.312,5o	56,-	56o	25	14o	25	14o	25	14o	25	14o	64	78	62o	93	8o6	139
	2.ooo	1.5oo,-	65,-	65o	25	163	25	163	25	163	25	163	86	1oo	71o	115	896	161
	2.25o	1.687,5o	67,75	678	25	168	25	168	25	168	25	168	93	1o7	738	122	924	169
	2.5oo	1.875,-	74,-	74o	25	185	25	185	25	185	25	185	1o9	123	8oo	138	986	189
	2.75o	2.o62,5o	8o,25	8o3	25	2oo	31	248	25	2oo	25	2oo	124	139	863	154	1.o49	21o
Officerer ***	3.ooo	2.25o,-	86,5o	865	31	267	36	31o	25	215	25	215	139	154	925	169	1.111	238
	3.25o	2.437,5o	92,75	928	36	331	42	386	25	23o	25	23o	155	169	988	19o	1.174	27o
	3.5oo	2.625,-	99,-	99o	42	416	42	416	25	248	26	257	172	192	1.o5o	21o	1.236	297
	3.75o	2.812,5o	1o5,25	1.o53	42	441	46	483	26	273	31	326	194	215	1.113	242	1.299	325
	4.ooo	3.ooo,-	111,5o	1.115	46	511	46	511	31	344	36	4oo	216	242	1.175	27o	1.361	353
	A.	B.	C.	D.	E.	F.	G.	H.	I.	J.	K.	L.	M	N	O	P	Q	R

* Beregningerne er sket på grundlag af de for lønningsåret 1964 gældende tabeller.

** Erstatning for en mistet fridag er for gruppen menige anslået til 56 kr.

*** Erstatning for en mistet fridag er for gruppen officerer beregnet således:

$$\frac{\text{A-indtægt} \times 75}{1oo \times 3o} + 11{,}5o \text{ kr., dog udgør erstatningen mindst 65 kr. pr. dag.}$$

\+ Beregnet som 75 pct. af den månedlige A-indtægt under tjeneste om bord (kolonne A).

++ Beskatning efter nærfartstabellen (1o dage) med tabelindtægten opgjort således:

$$\text{Erstatning for 1o fridage} + \frac{3oo \text{ kr.} \times 1o}{3o} + \frac{119{,}7o \text{ kr.} \times 1o}{3o}$$

+++ Beskatning efter nærfartstabellen (1o dage) med tabelindtægten opgjort således:

$$\text{Erstatning for 1o fridage} + \frac{3oo \text{ kr.} \times 1o}{3o} + \frac{56o \text{ kr.} \times 1o}{3o} + \frac{119{,}7o \text{ kr.} \times 1o}{3o}$$

Bilag 6.
Tabel 1.

Bilag 6.
Tabel 2.

Forsørgeres beskatning af erstatning for mistede fridage (2o dage)*

Besætningskategori	Mdl.A-indt. under tjeneste om bord	Mdl.A-indt. under afspadsering m.v. (+	Erstatning for 1 mistet fridag	Erstatning for 2o fridage	Særbeskatning: Under tjeneste U-Fart %	skat	Under tjeneste N-Fart %	skat	Under afspads. U-Fart %	skat	Under afspads. N-Fart %	skat	Løbende A-beskatning over 2o dage: Alle fradrag indregnet U-Fart	N-Fart	Udenrigsfartsfradrag, standardfradrag og kostværdi udeladt: Tabelindt. (++	skat	Udenrigsfartsfradrag, standardfrdr., kost og de skattefri bundbeløb udeladt: Tabelindt. (+++	skat
	kr.	kr.	kr.	kr.		kr.		kr.		kr.		kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
	1.25o	937,5o	56,-	1.12o	25	28o	25	28o	25	28o	25	28o	128	156	1.24o	186	1.615	279
Menige **	1.5oo	1.125,-	56,-	1.12o	25	28o	25	28o	25	28o	25	28o	128	156	1.24o	186	1.615	279
	1.75o	1.312,5o	56,-	1.12o	25	28o	25	28o	25	28o	25	28o	128	156	1.24o	186	1.615	279
	2.ooo	1.5oo,-	65,-	1.3oo	25	325	25	325	25	325	25	325	172	2o1	1.42o	231	1.795	324
	2.25o	1.687,5o	67,75	1.355	25	338	25	338	25	338	25	338	186	214	1.475	244	1.85o	338
	2.5oo	1.875,-	74,-	1.48o	25	37o	25	37o	25	37o	25	37o	218	246	1.6oo	276	1.975	381
	2.75o	2.o62,5o	8o,25	1.6o5	25	4oo	31	496	25	4oo	25	4oo	248	276	1.725	3o6	2.1oo	426
Officerer ***	3.ooo	2.25o,-	86,5o	1.73o	31	536	36	623	25	433	25	433	279	3o8	1.85o	338	2.225	481
	3.25o	2.437,5o	92,75	1.855	36	666	42	777	25	463	25	463	311	339	1.975	381	2.35o	541
	3.5oo	2.625,-	99,-	1.98o	42	832	42	832	25	495	26	515	344	384	2.1oo	426	2.475	596
	3.75o	2.812,5o	1o5,25	2.1o5	44	924	46	966	3o	63o	34	714	386	426	2.225	481	2.6oo	656
	4.ooo	3.ooo,-	111,5o	2.23o	46	1.o26	46	1.o26	34	758	4o	892	436	485	2.35o	541	2.725	711
	A.	B.	C.	D.	E.	F.	G.	H.	I.	J.	K.	L.	M.	N.	O.	P.	Q.	R.

* Beregningerne er sket på grundlag af de for lønningsåret 1964 gældende tabeller.

** Erstatning for en mistet fridag er for gruppen menige anslået til 56 kr.

*** Erstatning for en mistet fridag er for gruppen officerer beregnet således:

$$\frac{\text{A-indtægt} \times 75}{100 \times 30} + 11{,}50 \text{ kr., dog udgør erstatningen mindst 65 kr. pr. dag.}$$

\+ Beregnet som 75 pct. af den månedlige A-indtægt under tjeneste om bord (kolonne A).

++ Beskatning efter nærfartstabellen (2o dage) med tabelindtægten opgjort således:

$$\text{Erstatning for 2o fridage} + \frac{300 \text{ kr.} \times 20}{30} + \frac{119{,}70 \text{ kr.} \times 20}{30}$$

+++ Beskatning efter nærfartstabellen (2o dage) med tabelindtægten opgjort således:

$$\text{Erstatning for 2o fridage} + \frac{300 \text{ kr.} \times 20}{30} + \frac{560 \text{ kr.} \times 20}{30} + \frac{119{,}70 \text{ kr.} \times 20}{30}$$

Forsørgeres beskatning af erstatning for mistede fridage (3o fridage)*

Besætningskategori	Mdl.A-indt. under tjeneste om bord	Mdl.A-indt. under afspadsering m.v.(+	Erstatning for 1 mistet fridag	Erstatning for 3o fridage	Særbeskatning: Under tjeneste U-Fart %	Under tjeneste U-Fart skat	Under tjeneste N-Fart %	Under tjeneste N-Fart skat	Under afspads. U-Fart %	Under afspads. U-Fart skat	Under afspads. N-Fart %	Under afspads. N-Fart skat	Løbende A-beskatning over 3o dage. Alle fradrag indregnet U-Fart	Alle fradrag indregnet N-Fart	Udenrigsfartsfradrag, standardfradrag og kostværdi udeladt: Tabelindt. (++	Udenrigsfartsfradrag, standardfrdr., kost og de skattefri bundbeløb udeladt: skat	Udenrigsfartsfradrag, standardfrdr., kost og de skattefri bundbeløb udeladt: Tabelindt. (+++	Udenrigsfartsfradrag, standardfrdr., kost og de skattefri bundbeløb udeladt: skat
	kr.	kr.	kr.	kr.		kr.		kr.		kr.		kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
	1.25o	937,5o	56,-	1.68o	25	42o	25	42o	25	42o	25	42o	192	234	1.86o	279	2.42o	419
Menige **	1.5oo	1.125,-	56,-	1.68o	25	42o	25	42o	25	42o	25	42o	192	234	1.86o	279	2.42o	419
	1.75o	1.312,5o	56,-	1.68o	25	42o	25	42o	25	42o	25	42o	192	234	1.86o	279	2.42o	419
	2.ooo	1.5oo,-	65,-	1.95o	25	488	25	488	25	488	25	488	259	3o2	2.13o	347	2.69o	487
	2.25o	1.687,5o	67,75	2.o33	25	5o8	25	5o8	25	5o8	25	5o8	279	322	2.213	367	2.773	5o7
	2.5oo	1.875	74,-	2.22o	26	577	26	577	25	555	25	555	327	369	2.4oo	414	2.96o	572
	2.75o	2.o62,5o	8o,25	2.4o8	26	624	34	816	25	6oo	25	6oo	372	414	2.588	459	3.148	637
*** Officerer	3.ooo	2.25o,-	86,5o	2.595	34	881	4o	1.o36	25	648	25	648	419	462	2.775	5o7	3.335	724
	3.25o	2.437,5o	92,75	2.783	4o	1.112	44	1.223	25	695	26	723	467	5o9	2.963	572	3.523	811
	3.5oo	2.625,-	99,-	2.97o	44	13o7	44	13o7	26	772	3o	891	516	576	3.15o	641	3.71o	899
	3.75o	2.812,5o	1o5,25	3.158	44	1.386	46	1.449	3o	945	34	1.o71	579	641	3.338	724	3.898	982
	4.ooo	3.ooo,-	111,5o	3.345	46	1.536	46	1.536	34	1.136	4o	1.336	658	729	3.525	811	4.o85	1.o69
	A.	B.	C.	D.	E.	F.	G.	H.	I.	J.	K.	L.	M.	N.	O.	P.	Q.	R.

* Beregningerne er sket på grundlag af de for lønningsåret 1964 gældende tabeller.

** Erstatning for en mistet fridag er for gruppen menige anslået til 56 kr.

*** Erstatning for en mistet fridag er for gruppen officerer beregnet således:

$$\frac{\text{A-indtægt} \times 75}{1oo \times 3o} + 11{,}5o \text{ kr., dog udgør erstatningen mindst 65 kr. pr. dag.}$$

\+ Beregnet som 75 pct. af den månedlige A-indtægt under tjeneste om bord (kolonne A).

++ Beskatning efter nærfartstabellen (3o dage) med tabelindtægten opgjort således:

$$\text{Erstatning for 3o fridage} + \frac{3oo \text{ kr.} \times 3o}{3o} + \frac{119{,}7o \text{ kr.} \times 3o}{3o}$$

+++ Beskatning efter nærfartstabellen (3o dage) med tabelindtægten opgjort således:

$$\text{Erstatning for 3o fridage} + \frac{3oo \text{ kr.} \times 3o}{3o} + \frac{56o \text{ kr.} \times 3o}{3o} + \frac{119{,}7o \text{ kr.} \times 3o}{3o}$$

Bilag 6.
Tabel 3.

Forsørgeres beskatning af erstatning for mistede fridage (4o dage)*

Besætningskategori	Mdl.A-indt. under tjeneste om bord	Mdl.A-indt. under afspadsering m.v. (+	Erstatning for 1 mistet fridag	Erstatning for 4o fridage	Særbeskatning: Under tjeneste U-Fart %	Under tjeneste U-Fart skat	Under tjeneste N-Fart %	Under tjeneste N-Fart skat	Under afspads. U-Fart %	Under afspads. U-Fart skat	Under afspads. N-Fart %	Under afspads. N-Fart skat	Løbende A-beskatning over 1o dage og 3o dage: Alle fradrag indregnet U-Fart	Alle fradrag indregnet N-Fart	Udenrigsfartsfradrag, standardfradrag og kostværdi udeladt: Tabelindt. (++	Udenrigsfartsfradrag, standardfrdr., kost og de skattefri bundbeløb udeladt: skat	Udenrigsfartsfradrag, standardfrdr., kost og de skattefri bundbeløb udeladt: Tabelindt. (+++	Udenrigsfartsfradrag, standardfrdr., kost og de skattefri bundbeløb udeladt: skat
	kr.	kr.	kr.	kr.		kr.		kr.		kr.		kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
	1.25o	937,5o	56,-	2.24o	25	56o	25	56o	25	56o	25	56o	256	312		372		558
Menige**	1.5oo	1.125,-	56,-	2.24o	25	56o	25	56o	25	56o	25	56o	256	312		372		558
	1.75o	1.312,5o	56,-	2.24o	25	56o	25	56o	25	56o	25	56o	256	312		372		558
	2.ooo	1.5oo,-	65,-	2.6oo	25	65o	25	65o	25	65o	25	65o	345	4o2		462		648
	2.25o	1.687,5o	67,75	2.71o	25	678	25	678	25	678	25	678	372	429		489		676
	2.5oo	1.875,-	74,-	2.96o	26	77o	26	77o	25	74o	25	74o	436	492		552		761
	2.75o	2.o62,5o	8o,25	3.21o	26	835	34	1.o91	25	8o3	25	8o3	496	553		613		847
Officerer***	3.ooo	2.25o,-	86,5o	3.46o	34	1.176	4o	1.384	25	865	25	865	558	616		676		962
	3.25o	2.437,5o	92,75	3.71o	4o	1.484	44	1.632	25	928	26	965	622	678		762		1.o81
	3.5oo	2.625,-	99,-	3.96o	44	1.742	44	1.742	26	1.o3o	3o	1.188	688	768		851		1.196
	3.75o	2.812,5o	1o5,25	4.21o	44	1.852	46	1.937	3o	1.263	34	1.431	773	856		966		1.3o7
	4.ooo	3.ooo,-	111,5o	4.46o	46	2.o52	46	2.o52	34	1.516	4o	1.784	874	971		1.o81		1.422
	A.	B.	C.	D.	E.	F.	G.	H.	I.	J.	K.	L.	M.	N.	O.	P.	Q.	R.

* Beregningerne er sket på grundlag af de for lønningsåret 1964 gældende tabeller.

** Erstatning for en mistet fridag er for gruppen menige anslået til 56 kr.

*** Erstatning for en mistet fridag er for gruppen officerer beregnet således:

$$\frac{\text{A-indtægt} \times 75}{1oo \times 3o} + 11,5o \text{ kr., dog udgør erstatningen mindst 65 kr. pr. dag.}$$

\+ Beregnet som 75 pct. af den månedlige A-indtægt under tjeneste om bord (kolonne A).

++ Beskatning efter nærfartstabellen (1o og 3o dage) med tabelindtægten opgjort som vist i tabel 1 og 3.

+++ Beskatning efter nærfartstabellen (1o og 3o dage) med tabelindtægten opgjort som vist i tabel 1 og 3.

Skattebesparelsen, hvor beskatningen sker under tjeneste.

Erstatning for lo dage.

	Mdl.A-indtægt	Erst.for lo fridage	Særbeskatning	Løbende A-beskatning over lo dage			Skattebesparelse ved overgang til løbende A-beskatning			Skattebesparelsen i pct. af skat iflg.særtabellen.		
				Alle fradrag indregnet	Fradrag udeladt	Fradrag og de skattefri bundbeløb udeladt						
			1.	2.	3.	4.	2.	3.	4.	2.	3.	4.
NÆRFART	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	%	%	%
Menige	1.5oo	56o	14o	78	93	139	62	47	1	44,3	33,6	o,7
Officerer	2.ooo	65o	163	1oo	115	161	63	48	2	38,7	29,4	1,2
	3.ooo	865	31o	154	169	238	156	141	72	5o,3	45,5	23,2
	4.ooo	1.115	511	242	27o	353	269	241	158	52,6	47,2	3o,9
U-FART												
Menige	1.5oo	56o	14o	64	93	139	76	47	1	54,3	33,6	o,7
Officerer	2.ooo	65o	163	86	115	161	77	48	2	47,2	29,4	1,2
	3.ooo	865	267	139	169	238	128	98	29	47,9	36,7	1o,9
	4.ooo	1.115	511	216	27o	353	295	241	158	57,7	47,2	3o,9
	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L

Bilag 6.
Tabel 5.

Bilag 6.
Tabel 6.

Skattebesparelsen, hvor beskatningen sker under tjeneste.

Erstatning for 4o dage.

	Mdl.A-indtægt	Erst.for 4o fridage	Særbeskatning	Løbende A-beskatning over 4o dage			Skattebesparelse ved overgang til løbende A-beskatning			Skattebesparelsen i pct. af skat iflg.særtabellen.		
				Alle fradrag indregnet	Fradrag udeladt	Fradrag og de skattefri bundbeløb udeladt						
			1.	2.	3.	4.	2.	3.	4.	2.	3.	4.
NÆRFART	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	%	%	%
Menige	1.5oo	2.24o	56o	312	372	558	248	188	2	44,3	33,6	o,4
Officerer	2.ooo	2.6oo	65o	4o2	462	648	248	188	2	38,2	28,9	o,3
	3.ooo	3.46o	1.384	616	676	962	768	7o8	422	55,5	51,2	3o,4
	4.ooo	4.46o	2.o52	971	1.o81	1.422	1.o81	971	63o	52,7	47,3	3o,7
U-FART												
Menige	1.5oo	2.24o	56o	256	372	558	3o4	188	2	54,3	33,6	o,4
Officerer	2.ooo	2.6oo	65o	345	462	648	3o5	188	2	46,9	28,9	o,3
	3.ooo	3.46o	1.176	558	676	962	618	5oo	214	52,6	42,5	18,2
	4.ooo	4.46o	2.o52	874	1.o81	1.422	1.178	971	63o	57,4	47,3	3o,7
	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L

Beskatningen af engangsindtægter i Norge og Sverige.

I Norge.

Ved beskatningen skelnes der mellem a) ferie- og fridagsgodtgørelse samt ekstrahyre i henhold til sømandslovens bestemmelser og b) egentlige særindtægter.

ad a. Fridagsgodtgørelse for mindre end lo dage sømandsbeskattes sammen med den almindelige månedshyre,, når godtgørelsen ikke er kommet til udbetaling i forbindelse med en afmønstring.

I øvrigt sømandsbeskattes disse godtgørelser selvstændigt efter "dagtabellen" (A-tabellen) over et tidsrum svarende til det antal dage, for hvilke godtgørelse ydes.

ad b. De egentlige særindtægter sømandsbeskattes efter følgende regler:
Særindtægter, der udgør mindre end loci kr., A-beskattes sammen med den almindelige månedhyre.
Særindtægter på loo kr. og mere sømandsbeskattes på grundlag af en særtabel, opbygget som en trinskala.
Beskatningsprocenten er alene afhængig af, på hvilket niveau den almindelige månedlige hyre ligger, og der tages således ikke hensyn til særindtægtens størrelse. Hvis der ikke er fulde 3o dages hyreindtægt i beskatningsmåneden, benytter man i stedet den sidst oppebårne fulde månedhyre som udgangspunkt for særbeskatningen.

De til det danske standardfradrag svarende fradrag er indregnet i de norske A-skattetabeller (dagtabeller).

II Sverige.

De svenske regler, der er gennemført ved en lovændring i 1961, afviger på tre væsentlige områder fra de danske regler om beskatning af engangsindtægter. Godtgørelser for mistet ferie og frihed undergives løbende A-beskatning, andre engangsindtægter beskattes på grundlag af de marginale beskatningsprocenter i A-tabellerne, og som grundlag for beskatningen af engangsindtægten benytter man den i måneden forud for beskatningsmåneden oppebårne almindelige månedsindtægt. Der er derfor i det følgende givet en ret udførlig redegørelse for disse regler og for de motiver, der blev lagt til grund for lovændringen i 1961.

A. Sømandsskattelovens bestemmelser.

1) Den oprindelige svenske sømandsskattelov (lov nr. 295 af 16.maj 1958) indeholdt i § 8, stk.2., følgende bestemmelse om beskatningen af engangsbeløb:

"Har sjöman uppburit engångsbelopp, skall vid beräkning av skatt engångsbeloppet anses som särskild månadsinkomst, om det samme överstiger den senast uppburna månadsindkomsten. I annat fall skall engångsbeloppet sammanläggas med månadsinkomsten och skatten beräknas på det sammanlagda beloppet, därvid i förekommande fall sjömannen skall tillgodoräknas å månadsinkomsten redan erlagd skatt."

2) I 1961 erstattedes denne bestemmelse af et nyt stk.2 og 3, der er sålydende:

"Stk.2. Utgöres inkomst ombord av engångsbelopp i form av sjuklön, semesterersättning, s. k. vederlagsersättning eller av annan ersättning för lön under viss tids ledighet, beräknas skatten å ersättningen för sig och med hänsyn tagen till tiden för den ledighet inkomsten avser. Därvid skall ersättning för varje period om trettio dagar anses som särskild månadsinkomst. Beträffande ersättning för överskjutande dagar skall skatten beräknas med tillämpning av bestämmelserna i 1 mom.

Stk. 3. För beräkning av skatt å annat engångsbelopp än i 2 mom. sägs skall följande gälla.

Skatt å engångsbelopp, som icke överstiger ettusentvåhundra kronor, beräknas efter det procenttal med vilket skatt skulle hava utgått å ett belopp av etthundra kronor lagt till den senast uppburna månadsinkomsten. Skatten erlägges i helt antal kronor, varvid överskjutande öretal bortfaller.

Överstiger engångsbeloppet ettusentvåhundra kronor, beräknas skatten på engångsbeloppet till tolv gånger det belopp varmed skatten för sjömannens senast uppburna månadsinkomst ökar, om till månadsinkomsten lägges en tolftedel af engångsbeloppet."

Der var knyttet følgende bemærkninger til lovforslaget:

"Vid tillämpning av 8 § 3 mom. skall såsom senast uppburen månadsinkomst anses den under nästföregående månad uppburna inkomsten. Har sjömannen icke varit anställd i redarens tjänst under-

nämmda månad, skall såsom senast uppburen månadsinkomst anses i första hand inkomst som utbetalas samtidigt med engångsbeloppet och i andra hand närmast dessförinnan uppburen inkomst. I fråga om inkomst, som avser kortare tidsperiod än månad, skall en mot inkomsten svarande månadsinkomst beräknas. Engångsbelopp skall icke inräknas i månadsinkomst.

Vid beräkning af skatt enligt 8 § 3 mom. andra stycket jämföres skatten på den senast uppburna månadsinkomsten med skatten på samma inkomst ökad med loo kronor. Skillnaden i kronor räknat mellan de båda skattebeloppen anger det procenttal, efter vilket skatten på engångsbeloppet skall beräknas."

3) Kungl. Maj:ts proposition nr. 6 år 1961 (forarbejder til loven).

a) De gældende regler;

"Beträffande engångsbelopp tillämpas två skilda metoder för skatteberäkningen. Om engångsbeloppet överstiger senast uppburna månadsinkomst, anses engångsbeloppet utgöra särskild månadsinkomst och skattebeloppet erhålles då direkt ur tabellen. I övriga fall sker en sammanläggning av engångs- och månadsbelopp, varefter skatten beräknas på det sammanlagda beloppet (8 § 2 mom.). Det kan nämnas, att sjömansskattenämnden utfärdat anvisningar av innebörd att med "senast uppburna månadsinkomst" avses den månadsinkomst som utbetalas samtidigt med engångsbeloppet, resp. - vid utbetalning av inkomst för del av månad - den månadsinkomst som kan beräknas på grundval av det belopp som utbetalas samtidigt med engångsbeloppet. Om utbetalningen av engångsbelopp sker utan samband med utbetalning av annan inkomst skall enligt anvisningarna i stället jämförelse ske med senast uppburna månadsinkomst resp. beräknade månadsinkomst.

Till engångsbelopp hänföres bl.a. bärgarlön, tantiem och gratifikation. Dit räknas även visse ersiättningar som i och för sig avser visa tids tjänstgöring men som utbetalas mera oregelbundet. I anvisningarna till förordningens 8 § anges sålunda som exempel på engångsbelopp semesterersättning och lönebelopp, som på grund av avtal mellan arbetsgivare- och arbetstagareorganisationer på en gång utbetalas för mer än en månad. Till denna grupp torde även vare att hänföra de i anvisningarna inte särskilt omnämnda s, k. vederlagsersättningarna.

b) Sømandsskattenævnets indstilling.

Nämnden erinrar om att engångsbelopp beskattas som särskild månadsinkomst, om beloppet överstiger den senast uppburna månadsinkomsten. I annat fall sammanlägges engångsbeloppet med månadsinkomsten, varvid skatten beräknas på summan av de sammanlagda beloppen. Bestämmelserna härom har, fortsätter nämnden, tillkommit för att mildra progressionen vid stora engångsbelopp. Så som bestämmelsen utformats har den dock skapat tröskelproblem, när engångsbeloppets storlek nära överensstämmer med månadsbeloppet. Nämnden ger följande exempel på verkningarna av nuvarande beräkningsmetoder.

En ogift sjöman i fjärrfart med beskattningsbar löneinkomst å looo kronor avmönstrar den sista dagen i en månad och uppbär därvid även engångsbelopp å 65o kronor. Vid skatteberäkningen skola de båda beloppen sammanläggas. Skatten uppgår då till 485 kronor. Om åter det uppburna engångsbeloppet uppgått til lolo kronor, alltså överstigit månadslönen, skall skatteberäkningen göras separat å vartdera beloppet, varvid skatten blir 483 kronor. Trots att sjömannen i detta senare fall uppburit 36o kronor högre inkomst, blir alltså skatten något lägre. Om engångsbeloppet utgjort looo kronor istället för lolo kronor, hava vid skatteberäkningen lön och engångsbelopp skolat sammanläggas, varvid skatten uppgått till 643 kronor. Trots att sjömannen i detta fall uppburit lo kronor mindre ersättning än i det förra fallet, blir alltså skatten I6o kronor, eller omkring 33 procent högre.

Nämnden finner det uppenbart, att ett sådant resultat i allt för hög grad är påverkat av slumpen och ger anledning till missnöje. Därtill kommer att engångsbeloppen kan vara så stora, at progressionen blir för hög, även om skatten för engångsbeloppen beräknas separat. Nämnden syftar speciellt på den ersättning for innestående vederlag en sjöman uppbär vid avmönstring och som kan uppgå till belopp motsvarande flera månadslöner.

Med vederlagsersättning avses ersättning i kontanter, som avtalsenligt utgår i de fall sjöman icke kan erhålla kompensation enligt 12 § sjöarbetatidslagon för överskjutande ordinarie arbetstid i form av fritid i hamn eller i samband med semester.

Nämnden anser att en ändrad form för beskattning av engångsbelopp bör sökas. I skrivelse till nämnden har sjöfartsorganisationerna föreslagit att beskattning av semester- och vederlagsersättning skall ske med hänsyn till den tid ersättningen avser och att övriga engångsbelopp efter danskt och norskt mönster beskattas efter viss procentsats.

Nämnden framhåller vidare, att på grund av anställningsförhållandena befälet faktiskt beskattas efter en linje men manskapet efter en annan. Som regel stannar nämligen befälet i redarens tjänst vid avmönstring för semester eller vederlagsledighet. För manskapet gäller däremot i regel det motsatta förhållandet. Ersättningen för denna senare kategori utgår då i form av semesterersättning eller vederlagsersättning och blir då såsom engångsbelopp vanligen hårdare beskattad.

Att de båda kategorierna i praktiken blir olika behandlade är enligt nämnden icke tillfredsställande och för att råda bot på detta är det önskvärt att beskatta semesterersättning och vederlagsersättning efter samma regler, som gäller för beskattning av semesterlön. Detta skulle innebära, att skatten beräknades som om sjömannen alltjämt kvarstod i tjänst hos redaren under den tid, för vilken semester- eller vederlagsersättning utgår. Nämnden tillägger följande.

Nämnden är visserligen medveten om, att därest sjömannen under sådan beräknad semestertid åtager sig annat arbete, han kan vinna viss icke åsyftad skattefördel. En sådan skatteberäkning är emellertid rimlig på den grund, att avmönstrad sjöman i regel torde taga ut sin ledighet i stället för att omedelbart skaffa sig nytt arbete. Sådan ledighet är den form av fritid, som sjöman åtnjuter i stället för semester - och fridagar, som normalt komma landanställda till del. Att detta är fallet lärer fremgå av offentliga utredningar rörande sjömannens tjänstetid, som verkställts av Kommerskollegium och som utvisa, att anställningstiden i regel icke överstiger lo månader per år. Nämnden finner därför övervägande skäl tala för att semesterersättning och vederlagsersättning icke behandlas som övriga engångsbelopp utan beskattas som om sjömannen under berörda tid alltjämt vore i tjänst.

I fråga om andra engångsbelopp än semester - og vederlagsersättningar föreslår nämnden att, på sätt sjöfartsorganisationerna antytt, procentuell beskattning sker efter specialtabell liksom'i

Danmark och Norge. Nämnden framhåller, att procentsatsen bör stå i viss relation till normal månadsinkomst.

c. Udtalelser fra forskellige instanser.

Även i frågan om beskattning av engångsbelopp har remissinstanserna i huvudsak ställt sig positiva. Flera av de hörda myndigheterna påpekar dock, att gällande skattesatser för sjömandsskatten bestämts med hänsyn till nuvarande bestämmelser om beskattning av engångsbelopp. Den föreslagna omläggningen bör därför medföra, att frågan om den ordinarie skattesatsens höjd omprövas. Centrala uppbördsnämnden anför följande..

De reduceringar av de månatliga skatteavdragen som sjömansskattesakkunniga föreslogo på grundval av den ovan omnämnda undersökningen ha icke ens omnämnts av sjömandsskattenämnden, ehuru reduceringarna uppenbarligen och särskilt på längre sikt, när sjömannen månadsvis fått tillgodonjuta skattelindring på sina normala månadsinkomster före avmönsringsmånaden,, motverkar den hårdare beskattningen av däreefter utfallande större engångsbelopp.Ifrågasättes nu ändring i skatteavdragen för engångsbeloppen bör rimligen samtidigt prövas huruvida den medgivna reduceringen kan bibehållas.

Länsstyrelserna i Malmöhus och Hallands län ifrågasätter om inte de ogynnsamma verkningarna av gällande bestämmelser i viss utsträckning beror på åtgärder företagna av sjömännen själva. Sjömännen torde sålunda ofta låta ersättningarna stå inne hos rederiet under lång tid med påföljd att relativt store summor tas till beskattning, när de lyftes. Det torde enligt länsstyrelserna inte möta hinder att träffa överenskommelse om utbetalning av dessa ersättningar så att de påtallade olägenheterna i huvudsak undanröjes.

Svenska sjöfolksförbundet och Sjöfolkets socialdemokratiska riksförbund påpekar, att de för semester- och vederlagslön föreslagna bestämmelserna bör komma till användning även vid beskattning av sjuklön. I fråga om sjuklön, som utbetalas utomlands,ifrågasättes full skattefrihet. Förbunden åberopar att sådan sjuklön inte beskattas i Norge och hänvisar till at sjömännen alltid har store svårigheter och ekonomiska utlägg,, när de måste lämna tjänsten utomlands.

d. Departementschefens bemærkninger.

Skatten på engångsbelopp beräknas för närvarande så att engångsbelopp, som inte överstiger månedsinkomst, lägges ihop med månadsinkomsten, varefter skatten beräknas på det sammanlagda beloppet. Om engångsbeloppet är större än månadsinkomsten, anses engångsbeloppet utgöra särskild månadsinkomst vid skatteberäkningen. Dessa bestämmelser har kritiserats från två olika utgångspunkter. A ena sidan har framhållits att beräkningen är så invecklad att den i stor utsträckning föranlett felaktigheter. Å andra sidan har påpekats att, på grund av skattens progression, engångsbelopp som sammanlägges med månadsinkomst beskattes förhållandevis hårdare än belopp som får utgöra särskild månadsinkomst„Detta leder till vissa ojämnheter i engångsbeloppens beskatning, särskilt när engångsbeloppen är ungefär lika stora som månadsinkomsten.

Sjömansskattenämnden har föreslagit en omläggning av hithörande bestämmelser. Enligt nämnden bör man skilja på två olika slag av engångsbelopp. Vissa engångsbelopp är nämligen avsedda att utgöra full lön för viss tid. Skatten för sådana engångsbelopp bör enligt nämnden beräknas med utgångspunkt från den tid de avser. Till denna kategori räknar nämnden semester-og vederlagsersättningar. Om fråga exempelvis är om en ersättning som avser 17 dagars semester, bör skatten för ersättningen enligt nämndens förslag beräknas såsom om fråga vore om lön för 17 dagars tjänstgöring. Med hjälp av de föreslagna dagtabellerna, blir denna skatteberäkning lätt att verkställa.

För andra engångsbelopp kan denna beräkningsmetod däremot inte tilllämpas. Det är då fråga om verkliga extrainkomster som utgår utan samband med eller vid sidan om vanlig lön, såsom bärgarlön, tantiem och gratifikation. För dessa engångsbelopp föreslår nämnden att skatten beräknas efter en skala där procenttalet för skatten å engångsbeloppet varierar efter den normala månadsinkomstens storlek men såtillvida är proportionell att procenten blir densamma hur stort engångsbeloppet än är.

Remissinstanserna har i princip tillstyrkt nämndens förslag. Det har dock påpekats att gällande skatteskalor upprättats med särskild hänsyn tagen till att nuvarande beskattning av engångsbelopp ibland är oförmånlig. Varje månads skatt har sålunda reducerats med ungefär fem kronor av denna anledning, och en omläggning av beskattningen av engångsbelopp skulle därför föranleda en omprövning af skatteskalorna.

Aven enligt min uppfattning har erfarenheterne visat, att nu-

varande bestämmelser om beräkning av skatt på engångsbelopp inte är i allo rationellt utformade. En omläggning bör ske i syfte att nå fram till regler som är lätta att tillämpa och i görligaste mån eliminerar det tröskelproblem som uppkommer i fråga om engångsbelopp, som är ungefär lika stora som månadsinkomsten. Den metod som sjömandsskattenämnden föreslår beträffande semester- och vederlagsersättninger synes kunna tillgodose dessa önskemål. Den torde även kunna leda till större materiell rättvisa genom att för alla kategorier sjöman skatten beräknas såsom om anställningsförhållandet fortsatt under ledighetstiden. Jag förordar därför den av sjömansskattenämnden i fråga om dessa slag av ersättningar föreslagna ändringen. Samma beräkningsmetod bör enligt min mening även tillämpas i fråga om sjuklön, i den mån sådan lön har karaktär av engångsbelopp.

Vad härefter angår frågan om beskattningen av övriga engångsbalopp vill jag framhålla följande.

Storleken av skatten på extrainkomster bestäms för löntagare i land av den samlade årsinkomstens storlek. Beträffande sjömän är i stället enligt nuvarande regler månadsinkomstens storlek avgörande. Detta kan leda till att sjömännen får betala mera i skatt för extrainkomster än vad som skulle ha tagits ut om extrainkomsten fördelats lika på tolv månader. Såsom i det föregående nämnts, beaktades detta förhållande i viss mån vid sjömansskattens införande. Sjömännen får sålunda månatlig kompensation för de nackdelar beräkningen av skatt på de här aktuella och de nyss behandlade engångsbeloppen kan innebära.

Genom den av sjömansskattenämnden föreslagna beräkningsmetoden uppnås otvivelaktigt att skatten på nu ifrågavarande engångsbelopp bättre anpassas efter beskattningen av motsvarande inkomster i land. Förslaget tar emellertid ej hänsyn till att marginalskatten för extrainkomster vid taxering för inkomst i land är beroende inte bara på den normala inkomstens storlek utan även på extrainkomstens storlek. Genom progressionen i beskattningen beskattas sålunda en större extrainkomst relativt sett hårdare än en mindre. Med den av sjömandsskattenämnden föreslagna anordningen är därjämte förenat ett tröskelproblem, som blir påtagligt åtminstone för större engångsbelopp, när den normala inkomsten ligger intill en gräns mellan olika skikt i den av nämnden förordade skatteskalan. En obetydlig variation i månadsinkomsten kan leda

till en betydande skillnad i skatt på engångsbeloppet. Såsom en nackdel med förslaget får slutligen även räknas, att det kräver en ytterligare utbyggnad av tabellmaterialet.

De nämnda olägenheterna torde i allt väsentligt undgås, om beskattningen av ifrågavarande engångsbelopp ordnas på följande sätt. Engångsbelopp som inte överstiger förslagsvis 1.2oo kronor beskattas proportionellt efter en procentsats som motsvarar sjömannens marginalskatt vid en inkomstökning av loo kronor. Denna procentsats kan direkt framräknas ur månadstabellen genom en jämförelse mellan skatten på senast uppburna månadsinkomst och den skatt som erhålles om samma månadsinkomst ökas med loo kronor. - Skulle engångsbeloppet överstiga 1.2oo kronor, bör i stället marginalskatten för en tolftedel av engångsbeloppet vara avgörande för skatten på engångsbeloppet. Vid skatteberäkningen lägges då en tolftedel av detta belopp till den senast uppburna månadsinkomsten och den på tolftedelen belöpande skatten uträknas. Skatten på hela engångsbeloppet bestämmes sedan till tolv gånger skatten på tolftedelen.

Jag förordar att bestämmelserna utformas i enlighet med det nyss sagda. För att underlätta skatteberäkning och utbetalning av ifrågavarande engångsbelopp bör vidare uttrycklingen föreskrivas, att skatteberäkningen i princip skall ske med utgångspunkt från den under nästföregående månad uppburna månadsinkomsten.

B. De svenske sømandsskattetabellers anvisning på sømandsbeskatning af engangsbeløb, der ikke erstatter hyre under en vis periodes ledighed, jfr, lovens § 8, stk.3.

Sømandsskat af de nævnte engangsbeløb beregnes på forskellig måde, afhængig af om engangsbeløbet overstiger 1.2oo kr. eller ej.

Først bestemmes den månedsindkomst - i det efterfølgende benævnt jämförelseinkomsten - som skal lægges til grund for beregningen af skat af engangsbeløbet. Jämförelseinkomsten udgør i reglen den i foregående måned oppebårne månedsindkomst. Har sømanden ikke været ansat i rederiets tjeneste i nævnte måned, skal som jämförelseinkomst som hovedregel benyttes den indkomst, som udbetales samtidig med engangsbeløbet, og ellers den indkomst, der er oppebåret nærmest forud herfor. Vedrører indkomsten et kortere tidsrum end en måned, udregnes en til indkomsten svarende helmå-

nedsindkomst. Som jämförelseinkomst anvendes altid den beskatningsbare indkomst undtagen i tilfælde, hvor der indgår sygehyre i jämförelseinkomsten. I så fald skal som jämförelseinkomst anvendes den indkomst, som rederiet ville have sømandsbeskattet, såfremt sømanden ikke havde været syg.

Engangsbeløbet skal ikke indregnes i jämförelseinkomsten.

1) Overstiger engangsbeløbet ikke 1.2oo kr., udregnes beskatningsprocenten på følgende måde. Først aflæses skatten af den for sømanden udfundne jämförelseinkomst forøget med loo kr. Derefter aflæses skatten af jämförelseinkomsten. Forskellen i kroner mellem de to skattebeløb angiver det procenttal, hvormed skatten af engangsbeløbet skal beregnes. Ørebeløb, der måtte fremkomme ved beregningen, bortkastes.

Eksempler:

a) En førstemaskinist oppebærer i juni måned foruden månedshyre m.v. en lønefterbetaling for tiden 1.januar - 31. maj på 362 kr. Hans beskatningsbare månedsindkomst for maj måned (jämförelseinkomsten) udgør 1.6o2 kr.

Skatteberegning.

Skat af 1.7o2 kr. (= jämförelseinkomsten, I6o2 kr., forøget med loo kr.) aflæses i 3o dages tabellen til	4o8 kr.
Herfra trækkes skatten af jämförelseinkomsten, I6o2 kr. Skatten udgør ifølge 3o dages tabellen	376 kr.
Forskel	32 kr.
som modsvarer det procenttal, efter hvilket skatten af lønefterbetalingen skal beregnes. Skatten bliver således $\frac{362 \text{ kr.} \times 32}{100} = 115{,}84$ kr. (øretal bortfalder)	115 kr.

b) En matros har været ansat til tjeneste på et skib i tiden 15. januar - 28.april. I juni måned, da han gør tjeneste på et andet skib, tilhørende et andet rederi, oppebærer han lønefterbetaling for tiden 1.februar - 28.april med 119 kr. Ved afmønstringen den 28. april oppebar han løn med 76o kr., overtidsgodtgørelse med 2ol kr., erstatning for mistet ferie med 391 kr. *og* erstatning for mistet frihed med 624 kr. Kun lønnen, 76o kr., og overtidsbetalin-

gen, 2ol kr., skal medregnes ved fastsættelsen af jämförelseinkomsten, som således udgør 961 kr. Da dette beløb ikke vedrører en hel måned, må månedsindkomsten udregnes således

$$961 \text{ kr.} \times \frac{30}{28} = 1.029 \text{ kr.}$$

Skatteberegning.

Skat af 1.129 kr. (= jämförelseinkomsten, I.o29 kr., forøget med loo kr.) aflæses i 3o dages tabellen til	332 kr.
Herfra trækkes skatten af jämförelseinkomsten, I.o29 kr. Skatten udgør ifølge 3o dages tabellen.....	29o kr.
Forskellen	42 kr.

som modsvarer det procenttal, efter hvilket skatten af lønefterbetalingen skal beregnes. Skatten bliver således

$$119 \text{ loo} \times 42 = 49{,}98 \text{ kr.}$$ (øretal bortfalder), ... 49 kr.

2) Overstiger engangsbeløbet 1.2oo kr., beregnes skatten på følgende måde. Engangsbeløbet dividerer med tolv. Skatten aflæses af den for sømanden fastsatte jämförelseinkomst, forøget med tolvtedelen af engangsbeløbet. Derefter aflæses skatten af jämförelseinkomsten. Forskellen mellem de to skattebeløb udfindes. Skatten af engangsbeløbet bestemmes derefter til 12 gange forskelsbeløbet.

Eksempel:

En officer oppebærer i december måned et gratiale på 1.8oo kr. Hans beskatningsbare månedsindkomst for november måned udgør 3.000 kr.

Skatteberegning.

Engangsbeløbet, I.800 kr. divideres med 12, tolvtedelen udgør 15o kr.	
Skat af 3.15o kr. (= jämförelseinkomsten, 3.000 kr., forøget med tolvtedelen af engangsbeløbet, 15o kr.), aflæses i 3o dages tabellen til	I.036 kr,
Herfra trækkes skatten af jämförelseinkomsten, 3.000 kr., ifølge 3o dages tabellen.	996 kr
Forskel	7o kr.

Forskelsbeløbet, 7o kr., multipliceres med 12.
Produktet = skatten af gratialet, bliver således 84o kr.

C. Erfaringer ved praktiseringen af reglerne.

De svenske sømandsskattemyndigheder er af udvalget blevet spurgt om de erfaringer, der er indhentet ved administrationen af reglerne, og specielt har man udbedt sig underretning om, hvorvidt det har vist sig muligt at kontrollere, at det er den rigtige jämförelseinkomst, der er lagt til grund for beskatningen af engangsbeløbet.

Sjömansskattekontoret i Göteborg har oplyst, at det stort set ikke har været vanskeligt at udøve den af de nye regler om beskatning af "andre engangsbeløb" nødvendiggjorte kontrol. Da rederiernes afregning af sømandsskat kun sker hver anden måned, vil den enkelte afregning i omkring halvdelen af tilfældene indeholde såvel oplysninger om beskatningen af engangsbeløbet som oplysninger om jämförelseinkomsten (son regel foregående måneds indkomst). De vanskeligheder, der har vist sig, har væsentligst været forårsaget af, at beskatningen af "andre engangsbeløb" under 1.2oo kr. på grund af sømandsskattetabellens konstruktion bliver ujævn.

Sammenligning mellem beskatningen af nordiske sømænd og beskatningen i henhold til kap.III.

I tabel 1. er foretaget en sammenligning mellem sømandsbeskatningen af nordiske sømænd og udlændinge med kontant månedsløn varierende fra 800 kr. til 5.000 kr. Ee nordiske sømænd er delt op i ikke-forsørgere, forsørgere og forsørgere med 1 barn (børnetilskud modregnet i sømandsskatten), og der er skelnet mellem beskatning i nærfart og i udenrigsfart. Beskatningen af de nordiske sømænd er sket på grundlag af sømandsskattetabellerne for lønningsåret 1964, hvor standardfradraget er indregnet med henholdsvis 24o kr. og 3oo kr. for ikke-forsørgere og forsørgere.

Tabellen viser, at udlændingen på det laveste indkomstniveau betaler noget mere i skat end den nordiske søraand. Med stigende indtægt aftager udlændingens merskat, og beskatningen vender sig derefter til fordel for udlændingen. Vendepunktet, altså det indkomstniveau, hvor udlændingen og den nordiske sømand betaler samme skat, er i tabellens kolonne D - I angivet ved en vandret streg. Vendepunktet er placeret således:

Ikke forsørgere	nærfart	800 - 1.000 kr.
- -	udenrigsfart	1.2oo - I.400 kr.
Forsørgere	nærfart	I.600 - I.800 kr.
	udenrigsfart	2.000 - 2.2oo kr.
Forsørgere 1 barn	nærfart	2.000 - 2.2oo kr.
- -	udenrigsfart	2.4oo - 2.600 kr.

Da hovedparten af udlændingene må antages at være ikke-forsørgere, har navnlig sammenligningen med den nordiske ikke-forsørger i udenrigsfart interesse. Forskellen mellem sømandsskatten i henhold til kap. III og den sømandsskat, der svares af en nordisk ikke-forsørger i udenrigsfart er angivet i tabellens kolonne K.

Sammenholdes forskelsbeløbene i kolonne K med de oplysninger, rederiforeningen har afgivet vedrørende de søfarendes indtægter i tiden 1.januar 1962 - 31.december 1962 (bilag 1 til afsnittet vedrørende udenrigsfartsfradraget), forekommer følgende merskat for nordiske sømænd:

	Månedsløn	Merskat for den nordiske sømand
Bådsmand	1.646 kr.	ca. 43 kr.
Matros	1.5o9 -	ca. 25 kr.

	Månedsløn	Merskat for den nordiske sømand
Letmatros	1.256 kr.	ca. i 5 kr.
Donkeymand	1.744 -	ca. 55 kr.
Motormand	1.3ol -	ca. o kr.

For f.eks. en 2.styrmand med en månedsløn på 2.498 kr. vil forskellen være ca. 167 kr. i udlændingens favør.

I tabel 2 er foretaget en sammenligning mellem sømandsbeskatningen i henhold til kap.III og sømandsbeskatningen af nordiske ikke-forsørgere, idet der er regnet med de skalaer og det standardfradrag, der gælder for lønningsåret 1964, men med udenrigsfartsfradraget fastsat til henholdsvis 17o kr., 25o kr., 3oo kr. og 35o kr.

I tabel 3 er foretaget en sammenligning mellem sømandsbeskatningen af udlændinge, når skatten udskrives med 15 pct. af kontantlønnen efter fradrag af 29o kr.[x)] om måneden, og sømandsbeskatningen af nordiske ikke-forsørgere, idet beskatningen af disse sker efter de skalaer og med det standardfradrag, der gælder for lønningsåret 1964, men med udenrigsfartsfradraget fastsat til henholdsvis 25o kr. og 3oo kr.

I kolonne F og G er angivet forskellen mellem kap.III skatten og skatten for den nordiske ikke-forsørger, når udenrigsfartsfradraget fastsættes til henholdsvis 25o kr. og 3oo kr. Sammenholdes dette med rederiforeningens indtægtsoplysninger, fremkommer følgende merskat for nordiske sømænd:

	Månedsløn	Merskat for den **nordiske** ikke-forsørger, når u-frdr.fastsættes til	
		25o kr.	3oo kr.
Bådsmand	1.646 kr.	ca. 39 kr.	26 kr.
Matros	1.5o9 -	ca. 21 -	8 -
Letmatros	1.256 -	ca. ÷ 9 -	÷ 22 -
Donkeymand	1.744 -	ca. 51 -	38 -
Motormand	1.3ol -	ca. ÷ 3 -	, 1 6 -

x) Beløbet, 29o kr., fremkommer som summen af den nordiske ikke-forsørgers standardfradrag, 24o kr., og minimale udenrigsfartsfradrag, 5o kr., ifølge de for lønningsåret 1964 gældende satser.

For f.eks. en 2.styrmand med en månedsløn på 2.498 kr. vil forskellen være ca. 156 kr. og ca. 133 kr. i udlændingens favør.

Tallene viser, at den menige udlænding - alt under forudsætning af, at han aflønnes som en nordisk sømand - kommer til at betale noget mindre skat end den nordiske ikke-forsørger, og dette uanset om det fremtidige udenrigsfartsfradrag fastsættes til 25o kr. eller 3oo kr. For udenlandske officerer om bord på danske skibe vil fordelen i forhold til den danske ugifte kollega blive væsentligt større. På et lønningsår med lo måneders indtægt vil den nævnte ugifte nordiske 2.styrmand betale henholdsvis 1.56o kr. og 1.38o kr. mere i skat end den udenlandske kollega, samme aflønning forudsat.

I tabel 4 sammenlignes beskatningen af udenlandske sømænd, når skatten udskrives med 2o pct. af kontantlønnen efter et månedligt fradrag på 29o kr., og beskatningen af nordiske ikke-forsørgere, når man anvender de skalaer og det standardfradrag, der gælder for lønningsåret 1964, men udenrigsfartsfradraget ansættes til 25o kr. Udlændingens merskat i forhold til den gældende kap.III beskatning er angivet i kolonne E, og i kolonne G er angivet merskatten i forhold til den nordiske ikke-forsørgers beskatning.

I tabel 5 er foretaget en tilsvarende sammenligning, blot at den nordiske ikke-forsørgers udenrigsfartsfradrag her er fastsat til 3oo kr. I kolonne D er angivet udlændingens merskat i forhold til den nordiske ikke-forsørgers skat.

I tabel 6 er endelig foretaget en sammenligning mellem beskatningen af udenlandske sømænd, når skatten udskrives med 2o pct. af kontantlønnen efter et månedligt fradrag på 29o kr., og beskatningen af nordiske ikke-forsørgere efter de skalaer og med det standardfradrag, der gælder for lønningsåret 1964. Sammenligningen er foretaget med et udenrigsfartsfradrag, dels på 17o kr. (gældende sats) og dels på 35o kr.

Sammenholdes tallene i tabellerne 4-6 med rederiforeningens indkomstoplysninger, fremkommer følgende merskat for nordiske sømænd:

	Månedsløn	Merskat for den nordiske sømand, når udenrigsfarts-fradraget fastsættes til			
		25o kr.	3oo kr.	17o kr.	35o kr.
Bådsmand	1.646 kr.	ca. ÷ 28 kr.	÷ 41 kr.	÷ 6 kr.	÷ 55 kr.
Matros	1.5o9 -	ca. ÷ 39 -	÷ 52 -	÷ 17 -	÷ 66 -
Letmatros	1.256 -	ca. ÷ 56 -	÷ 69 -	÷ 34 -	÷ 81 -
Donkeymand	1.744 -	ca. ÷ 22 -	÷ 35 -	o	÷ 49 -
Motormand	1.3o1 -	ca. ÷ 53 -	÷ 66 -	÷ 31 -	÷ 79 -

For f.eks. en 2.styrmand med en månedsløn på 2.498 kr. vil forskellen - med udenrigsfartsfradraget fastsat til henholdsvis 25o kr., 3oo kr., 17o kr. og 35o kr. - være ca. 45 kr., ca.27 kr., ca. 75 kr. og ca. 11 kr. i udlændingens favør.

Bilag 8.
Tabel 1.

Sammenligning mellem sømandsbeskatningen af nordiske sømænd, som denne finder sted for lønningsåret 1964, og sømandsbeskatningen af udenlandske sømænd, beskattet efter de gældende regler.

Kontant månedsløn	Skatteberegningsgrundlag for udlændinge (A - 17o kr.)	Kap.III skat (15 pct. af B)	Kapitel II-skat for nordiske sømænd						Udlændinges merskat i forhold til den nordiske ikke-forsørger i udenrigsfart (C - E)
			Ikke-forsørgere		Forsørgere (FO)		Forsørgere med 1 barn (F 1)*		
			Nærfart	Udenrigsf.	Nærfart	Udenrigsf.	Nærfart (F-48 kr.)	Udenrigsfart (G - 48 kr.)	
A	B	C	D	E	F	G	H	I	K
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
8oo	63o	95	87	57	14	o	- 34	- 48	38
1.ooo	83o	125	136	93	64	22	16	- 26	32
1.2oo	1.o3o	155	19o	144	114	72	66	24	11
1.4oo	1.23o	185	244	198	164	122	116	74	- 13
1.6oo	1.43o	215	298	252	214	172	166	124	- 37
1.8oo	1.63o	245	352	3o6	264	222	216	174	- 61
2.ooo	1.83o	275	4o6	36o	314	272	266	224	- 85
2.2oo	2.o3o	3o5	47o	414	364	322	316	274	- 1o9
2.4oo	2.23o	335	542	481	414	372	366	324	- 146
2.6oo	2.43o	365	614	553	464	422	416	374	- 188
2.8oo	2.63o	395	686	625	516	472	468	424	- 23o
3.ooo	2.83o	425	758	697	586	527	538	479	- 272
3.5oo	3.33o	5oo	98o	9o4	8o2	731	754	683	- 4o4
4.ooo	3.83o	575	1.21o	1.134	1.o32	961	984	913	- 559
4.5oo	4.33o	65o	1.44o	1.364	1.262	1.191	1.214	1.143	- 714
5.ooo	4.83o	725	1.67o	1.594	1.492	1.421	1.444	1.373	- 869

* 1/1o af børnetilskuddet for 1 barn (48o kr.) for skatteåret 1963/64 er modregnet i sømandsskatten.

Bilag 8.
Tabel 2.

Sammenligning mellem sømandsbeskatningen af udenlandske sømænd, beskattet efter de gældende regler, og sømandsbeskatningen af nordiske ikke-forsørgere, beskattet efter de for iønningsåret 1964 gældende udskrivningsskalaer og med udenrigsfartsfradraget fastsat til henholdsvis 17o kr., 35o kr., 3oo kr. og 35o kr.

Kontant månedsløn	Kap.III skat	Kap.II -skat for ikke-forsørgere, med u-fradrag henholdsvis				Merskat for udlændige, når u-fradraget er	
		17o kr.	25o kr.	3oo kr.	35o kr.	17o kr. (2-3)	35o kr. (2-6)
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
8oo	95	57	43	34	25	38	7o
1.ooo	125	93	78	69	6o	32	65
1.2oo	155	144	122	1o9	97	11	58
1.4oo	185	198	176	163	149	- 13	36
1.6oo	215	252	23o	217	2o3	- 37	12
1.8oo	245	3o6	284	271	257	- 61	- 12
2.ooo	275	36o	338	325	311	- 85	- 36
2.2oo	3o5	414	392	379	365	- 1o9	- 6o
2.4oo	335	481	452	434	419	- 146	- 84
2.6oo	365	553	524	5o6	488	- 188	- 123
2.8oo	395	625	596	578	56o	- 23o	- 165
3.ooo	425	697	668	65o	632	- 272	- 2o7
3.5oo	5oo	9o4	867	844	821	- 4o4	- 321
4.ooo	575	1.134	1.o97	1.o74	1.o51	- 559	- 476
4.5oo	65o	1.364	1.327	1.3o4	1.281	- 714	- 631
5.ooo	725	1.594	1.557	1.534	1.511	- 869	- 786

Sammenligning mellem sømandsbeskatningen af

- udenlandske sømænd, beskattet med 15 pct. af kontantlønnen efter et månedligt fradrag på 29o kr.,
- og nordiske ikke-forsørgere, beskattet på grundlag af de for lønningsåret 1964 gældende udskrivningsregler og med udenrigsfartsfradrag på henholdsvis 25o kr. og 3oo kr. om måneden.

Kontant måneds-løn	Kap. III skat, 15 pct. af A-29o kr.	Lempelse i forh.t. nugældende kap.III-skat	Kap. II skat for ikke-forsørgere med u-fradr.		Merskat for udlændige	
			25o kr.	3oo kr.	(B-D)	(B-E)
A.	B.	C.	D.	E.	F.	G.
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
8oo	77	18	43	34	34	43
1.ooo	1o7	18	78	69	29	38
1.2oo	137	18	122	1o9	15	28
1.4oo	167	18	176	163	- 9	4
1.6oo	197	18	23o	217	- 33	- 2o
1.8oo	227	18	284	271	- 57	- 44
2.ooo	257	18	338	325	- 81	- 68
2.2oo	287	18	392	379	- 1o5	- 92
2.4oo	317	18	452	434	- 135	- 117
2.6oo	347	18	524	5o6	- 177	- 159
2.8oo	377	18	596	578	- 219	- 2o1
3.ooo	4o7	18	668	65o	- 261	- 243
3.5oo	482	18	867	844	- 385	- 362
4.ooo	557	18	1.o97	1.o74	- 54o	- 517
4.5oo	632	18	1.327	1.3o4	- 695	- 672
5.ooo	7o7	18	1.557	1.534	- 85o	- 827

Bilag 8.
Tabel 4.

Sammenligning mellem sømandsbeskatningen af

- udenlandske sømænd, beskattet med 2o pct. af kontantlønnen efter et månedligt fradrag på 29o kr.,

- og nordiske ikke-forsørgere, beskattet på grundlag af de for lønningsåret 1964 gældende udskrivningsskalaer og med et udenrigsfartsfradrag på 25o kr. om måneden.

Kontant månedslø̂n	Beregnings-grundl.for udl.(A-29o kr)	Kap.III skat 2o pct. af B.	Nuværende kap. III skat 15 pct. af (A-17o kr.)	Merskat (C - D)	Kap.II skat for ikke-fors. med u-fradrag 25o kr.	Merskat (C - F)
A.	B.	C.	D.	E.	F.	G.
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
8oo	51o	1o2	95	7	43	59
1.ooo	71o	142	125	17	78	64
1.2oo	91o	182	155	27	122	6o
1.4oo	1.11o	222	185	37	176	46
1.6oo	1.31o	262	215	47	23o	32
1.8oo	1.51o	3o2	245	57	284	18
2.ooo	1.71o	342	275	67	338	4
2.2oo	1.91o	382	3o5	77	392	- 1o
2.4oo	2.11o	422	335	87	452	- 3o
2.6oo	2.31o	462	365	97	524	- 62
2.8oo	2.51o	5o2	395	1o7	596	- 94
3.ooo	2.71o	542	425	117	668	- 126
3.5oo	3.21o	642	5oo	142	867	- 225
4.ooo	3.71o	742	575	167	1.o97	- 355
4.5oo	4.21o	842	65o	192	1.327	- 485
5.ooo	4.71o	942	725	217	1.557	- 615

Sammenligning mellem sømandsbeskatningen af

- udenlandske sømænd, beskattet med 2o pct. af kontantlønnen efter et månedligt fradrag på 29o kr.,
- og nordiske ikke-forsørgere, beskattet på grundlag af de for lønningsåret 1964 gældende udskrivningsskalaer og med et udenrigsfartsfradrag på 300 kr. om måneden.

Kontant måneds-løn	Kap. **III** skat, 2o pct. af A-290 kr.	Kap. **II** skat for ikke-fors. med u-fradrag 3oo kr.	Merskat **for** udlænding (B - C)
A.	B.	C.	D.
kr.	kr.	kr.	kr.
800	Io2	34	68
l.ooo	142	69	73
1.2oo	182	io9	73
1.4oo	222	163	59
I.600	262	217	45
I.800	3o2	971	31
2.000	342	325	17
2.200	382	379	3
2.4oo	422	434	- 12
2.600	462	5o6	- 44
2.800	5o2	578	- 76
3.000	542	65o	- I08
3.500	642	844	- 2o2
4.000	742	l.o74	- 332
4.5oo	842	l.3o4	- 462
5.000	942	l.534	- 592

Bilag 8.
Tabel 6.

Sammenligning mellem sømandsbeskatningen af

- udenlandske sømænd, beskattet med 2o pct. af kontantlønnen efter et månedligt fradrag på 29o kr.,
- og nordiske ikke-forsørgere, beskattet på grundlag af de for lønningsåret 1964 gældende udskrivningsskalaer og med et udenrigsfartsfradrag på henholdsvis 17o kr. og 35o kr.

Kontant månedsløn	Kap.III skat, 2o pct. af (A + 29o kr.)	Kap.II skat for ikke-forsørgere med udenrigsfrdr. 17o kr.	Kap.II skat for ikke-forsørgere med udenrigsfrdr. 35o kr.
A.	B.	C.	D.
kr.	kr.	kr.	kr.
8oo	1o2	57	25
1.ooo	142	93	6o
1.2oo	182	144	97
1.4oo	222	198	149
1.6oo	262	252	2o3
1.8oo	3o2	3o6	257
2.ooo	342	36o	311
2.2oo	382	414	365
2.4oo	422	481	419
2.6oo	462	553	488
2.8oo	5o2	625	56o
3.ooo	542	697	632

Beskatningen af udlændinge i Norge. Sverige, England,Holland og Vesttyskland.

A. Norge.

Ifølge den norske lov af 21. marts 1947 om skattleggning av sjømenn, jfr. finansdepartementets cirkulære af 15.december 1956, fastsættes de skattesatser, som skal 'benyttes ved sømandsbeskatningen af udlændinge, af stortinget for hver budgettermin. I de sømandsskattetabeller, der i Norge gælder fra l.juli 1963, er satsen for forsørgere fastsat til lo pct. af bruttoindtægten om bord, medens satsen for ikke-forsørgere er fastsat til 15 pct. Samme procentsatser har været gældende siden 2.verdenskrig.

Påhviler det en ugift udlænding at sva.re underholdsbidrag til et beløb på mindst 15o kr. pr. måned, sømandsbeskattes han som forsørger med lo pct. af kontantlønnen. Der tages ved sømandsbeskatningen ikke hensyn til mindre bidragsforpligteiser, ligesom den gifte udlændings sømandsbeskatning heller ikke påvirkes af en bidragsforpligtelse.

Der ydes ikke udlændingen noget fast fradrag ved sømandsbeskatningen.

Afgørelsen af, om en sømand skal beska.ttes som forsørger, træffes af de norske mønstringsmyndigheder, idet sømanden forelægger vielsesattest eller anden dokumentation, f.eks. erklæring fra hjemlandets myndigheder. Direktoratet for sjømenn i Oslo har derfor ikke kunnet udtale sig med sikkerhed om, hvorvidt differentieringen volder særlig administrativt besvær.

I tabel 1 er foretaget en sammenligning mellem danskog norsk beskatning af udlændinge.

B. Sverige.

Ifølge bestemmelsen i § 9 i den svenske sømandsskatteforordning beskattes den udenlandske sømand med 15 pct. af den beskatningsbare indtægt om bord. Skatten er således uafhængig af skibets fart, sømandens civilstand og eventuelle underholdsforpligteiser, som måtte påhvile sømanden.

Der ydes ikke den udenlandske sømand noget fast fradrag i indtægten om bord.

C. England.

Sømandens nationale tilknytningsforhold er uden betydning for skattepligtsspørgsmålet. Det er alene afgørende, om der forrettes tjeneste om bord på skib i indenrigsfart eller udenrigsfart.

1. Tjeneste om bord på skib i indenrigsfart.

Ved indenrigsfart forstås fart, der finder sted mellem engelske havne. Indtægt ved tjeneste om bord på skib i indenrigsfart undergives engelsk indkomstbeskatning, uanset om sømanden er bosat i England eller i udlandet, og denne indkomstbeskatning frafaides ikke, selvom sømanden indkomstbeskattes af samme indtægt i et andet land, idet indtægten betragtes som hidrørende fra kilder i England.

2. Tjeneste om bord på skib i udenrigsfart.

Herved forstås fart, der ikke finder sted udelukkende mellem enkelske havne.

a. Sømanden indkomstbeskattes, såfremt han i skatteretlig forstand kan anses for bosat i England. Han anses for bosat, når han

1) opholder sig i England i løbet af et indkomstår og opretholder bopæl dér,

2°) indenfor det enkelte indkomstår opholder sig mindst seks måneder i England, eller

3°) indenfor en periode af fire på hinanden følgende indkomstår har ophold i England i mere end tre måneder pr. år.

b. Er sømanden ikke bosat i England,, undergives indtægten om bord ikke engelsk indkomstbeskatning. Dette betyder, at den udenlandske sømand ikke beskattes af indtægten om bord, såfremt det kan godtgøres, at han normalt lever udenfor England, at han i det enkelte indkomstår ikke har haft ophold i England i seks måneder eller mere, og at han indenfor en periode af fire på hinanden følgende indkomstår har haft ophold i England i mindre end tre måneder pr. år.

D. Holland.

En sømand, som ikke har hollandsk nationalitet, er pligtig at svare hollandsk indkomstskat og lønskat (p.a.y.e.-skat), såfremt han

1. enten er bosat i Holland, eller
2. uden at bopæl i noget land kan påvises, gør tjeneste om bord på hollandsk skib.

En række forskellige omstændigheder kan komme i betragtning ved afgørelsen af, om sømanden kan anses for bosat i Holland. Der lægges således vægt på, om der er en egentlig legal tilknytning til Holland, tilmelding til hollandsk folkeregister m.v., men også rent faktiske forhold, som kan vise, at der foreligger fast tilknytning, kommer i betragtning.

For så vidt angår gifte sømænd lægges der således vægt på, om familien fortsat bor i Holland, og det må både for gifte og ugifte tillægges betydning, om den pågældende har hjem eller logi i Holland, om han er medlem af hollandske organisationer eller foreninger, og om han i almindelighed tilbringer sin ferie eller frihed, eventuelt studieophold, i Holland.

Såfremt omstændighederne viser, at sømanden ikke er bosat i Holland, må man - ligeledes på grundlag af de foreliggende forhold - finde frem til, om han er bosat i et andet land eller om bord på skibet. Som nævnt er det alene sømænd, der ikke har bopæl i noget andet land, som er pligtige at svare hollandsk indkomstskat.

Bestemmelsen af skibets hjemsted må ligeledes ske på grundlag af de foreliggende legale og faktiske omstændigheder. Plaget, skibspapirer og andre omstændigheder, som kan vise tilknytning til et bestemt land, må tages i betragtning. Der må f.eks. lægges vægt på, om skibet almindeligvis vender tilbage til en bestemt havn, og om reparation og eftersyn normalt sker et bestemt sted. For skibe i fast rutefart vil en af anløbshavnene i almindelighed blive anset for hjemhavn.

E. Vesttyskland.

Personens nationale tilknytningsforhold tillægges ingen betydning i relation til skattepligtsspørgsmålet. Det afgørende er, om de særlige betingelser, der konstituerer enten fuld eller begrænset skattepligt, er opfyldt.

1. Fuld skattepligt foreligger, når personen har enten bopæl eller varigt ophold i Vesttyskland. Den gifte sømand, som samlever med hustruen, anses for bosat dér, hvor familien har bopæl. Til trods for tjenesten om bord kan en ugift sømand tillige have bopæl i land, f.eks. hos forældre. Der foreligger varigt ophold, når personen har et ikke blot rent midlertidigt ophold i Vesttyskland, og fuld skattepligt indtræder altid, når opholdet strækker sig over mere end 6 måneder. Med ophold i indlandet sidestilles ophold om bord på tysk registreret skib enten i vesttysk havn, på søterritoriet eller på åbent hav. Når sømanden derfor i mere end 6 måneder opholder sig om bord på et tysk skib, som befinder sig på åbent hav, i tysk kystfart eller i tysk havn, undergives han fuld skattepligt.

Den fuldt skattepligtige person er i princippet skattepligtig af samtlige, både i ind- og udlandet oppebårne indtægter, herunder også indtægt om bord.

2. Begrænset skattepligt foreligger, når en ikke fuldt skattepligtig person oppebærer indtægt som lønmodtager, og arbejdet udføres i indlandet. En sømands arbejde om bord på et vesttysk handelsskib anses for udført i indlandet, dels når skibet er hjemmehørende i indlandet, og dels når arbejdet om bord kommer indlandet til gavn, d.v.s. når det forretningsmæssige resultat umiddelbart er bestemt til at tjene det indenlandske erhvervsliv.

I forhold til lande, med hvilke der ikke er indgået nogen dobbeltbeskatningsoverenskomst, har den begrænsede skattepligt, som afledes af lønarbejde, der ikke udøves i indlandet, men hvis økonomiske resultat kommer indlandets erhvervsliv til gode, ofte ført til dobbeltbeskatning. Der gælder derfor, bl.a. for lønmodtagere i transporterhvervene (herunder handelsflåden) visse undtagelser fra skattepligten. Består den begrænsede skattepligt for en sømand alene på grundlag af den betydning, arbejdet har for indlandets erhvervsliv, og kan han påvise, at han i udlandet beskattes af indtægten, sker der ingen tysk beskatning. Bliver en udenlandsk, begrænset skattepligtig person under ophold på et i Tyskland hjemmehørende skib i udenlandsk havn beskæftiget med arbejde af midlertidig varighed (indladning, udladning m.v.) undergives lønnen for dette arbejde ikke vesttysk indkomstbeskatning.

Sammenligning mellem dansk og norsk sømandsbeskatning af udlændinge.

Kontant månedsløn	Gældende dansk kap.III-beskatning (15 pct.af A - 17o kr.)	2o pct. af A - 29o kr.	Norsk beskatning af udlændinge	
			Forsørgere	Ikke-forsørgere
A.	B.	C.	D.	E.
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
8oo	95	1o2	8o	12o
1.ooo	125	142	1oo	15o
1.2oo	155	182	12o	18o
1.4oo	185	222	14o	21o
1.6oo	215	262	16o	24o
1.8oo	245	3o2	18o	27o
2.ooo	275	342	2oo	3oo
2.2oo	3o5	382	22o	33o
2.4oo	335	422	24o	36o
2.6oo	365	462	26o	39o
2.8oo	395	5o2	28o	42o
3.ooo	425	542	3oo	45o
3.5oo	5oo	642	35o	525
4.ooo	575	742	4oo	6oo
4.5oo	65o	842	45o	675
5.ooo	725	942	5oo	75o

Oversigt over reglerne i Danmark, Norge.og Sverige om fritagelse for beskatning på grund af indkomstbeskatning i sømandens hjemland.

A. Danmark.

Ifølge bestemmelsen i sømandsskattelovens § 19, stk.2, kan finansministeren bestemme, at sømandsskat ikke skal svares af en sømand, der for hustru eller hjemmeværende børn opretholder egen husstand i et land, hvor han er undergivet beskatning efter reglerne for dér bosatte personer.

Denne regel finder anvendelse, hvor Danmark ikke allerede i henhold til en dobbeltbeskatningsaftale med den pågældendes hjemland har givet afkald på retten til at beskatte indtægten om bord.

Bestemmelsen i § 19, stk.2, kræver således, dels at sømanden opretholder egen husstand for enten hustru eller hjemmeværende børn, dels at den indtægt, sømanden oppebærer ved tjenesten om bord på dansk skib, er undergivet beskatning i hjemlandet.

Der er ikke hjemmel til at fritage, selvom der ifølge tradition eller lov i hjemlandet påhviler sømanden forsørgerforpligtelse for andre nære pårørende end de lige nævnte, f.eks. forældre.

Der kræves normalt forelagt vielsesattest og for børns vedkommende fødsels-eller dåbsattest, samt erklæring fra hjemlandets myndigheder (skattemyndigheder).

Indtægt oppebåret ved tjenesten om bord på dansk skib skal i princippet være undergivet indkomstskattepligt i hjemlandet. Der kan meddeles fritagelse, selv om sømandens samlede indkomst ikke når op over bundgrænsen for indkomstbeskatning i hjemlandet. Også i tilfælde, hvor der ikke kendes direkte beskatning i hjemlandet, men hvor sømanden er blevet ramt af lige så tyngende indirekte skatter, er reglen blevet anvendt.

Der kræves normalt forelagt en af de højeste skattemyndigheder (finansministeriet) i hjemlandet udfærdiget erklæring om beskatningen, og såvel denne erklæring som dokumentation vedrørende sømandens bopæls-og familieforhold kræves forsynet med legationspåtegning.

Fritagelse meddeles normalt for et år ad gangen.

B. Norge.

Sømanden er fritaget for beskatning, når han godtgør, at Norge ifølge dobbeltbeskatningsaftale har givet afkald på beskatningsretten til indtægten om bord. Herudover fritages han for beskatning, når han godtgør, at han betaler indkomstskat i hjemlandet af hele indtægten, oppebåret ved tjeneste om bord på norsk skib.

C, Sverige,

Sømanden er fritaget for beskatning, når beskatningsretten til indtægten om bord tilkommer hjemlandet.

Han kan fritages, når han kan godtgøre, at indtægten om bord indkomstbeskattes i hjemlandet. Ansøgningen skal ledsages af en erklæring fra skattemyndighederne i hjemlandet, hvoraf det klart fremgår, at han er skattepligtig dér af indtægten fra svensk skib.

Udvalgets forslag til affattelse af § 14, § 15. § 16. stk. 1, og § 18.

§ 14 affattes således:

"For skatteår, som begynder at løbe, efter at sømanden har tiltrådt tjeneste om bord, medtages han ved skatteansættelsen i land i overensstemmelse med lovgivningens almindelige regler. Det samme gælder for skatteår, som begynder at løbe efter ophør af tjeneste om bord, hvis der i det pågældende indkomstår er indvundet indtægt om bord, som er blevet endeligt sømandsbeskattet, jfr. § 13, stk.3.

Stk.2. For de i stk. 1 omhandlede skatteår opgøres den skattepligtige indkomst som summen af sømandens samlede indtægt om bord, jfr. §§ 4-6, og i land, uanset om indtægten i land er erhvervet i tiden før eller efter, at tjenesten om bord er tiltrådt. Heri fradrages samtlige i indkomståret erlagte pålignede personlige skatter, herunder sømandsskat, samt invalide-og folkepensionsbidrag.

Stk.3. Har den bevarede indtægt i land i indkomståret udgjort over 3oo kr., beregnes der heraf indkomstskat til stat og kommune, herunder kirkelige afgifter, samt invalide-og folkepensionsbidrag i overensstemmelse med reglerne i § 15 eller § 16."

§ 15 affattes således:

"For skatteår, hvor sømanden i indkomståret har haft indtægter i land, som er bortfaldet ved tiltrædelsen af tjeneste om bord, og tillige har haft bevarede indtægter i land til et beløb af over 3oo kr., foretages der i overensstemmelse med reglerne i § 13, stk. 2 c, en særskilt opgørelse af denne sidste- indkomst. Det på denne indkomst faldende skattefradrag beregnes som en så stor del af de i indkomståret erlagte pålignede personlige indkomstskatter samt invalide-og folkepensionsbidrag, som svarer til forholdet mellem den i indkomståret indvundne bevarede indtægt i land og den samlede indtægt i land uden fradrag af skat eller invalide- og folkepensionsbidrag. Hertil lægges eventuel erlagt pålignet formueskat. Udredet sømandsskat og indkomstskat og invalide- og folkepensionsbidrag, som er pålignet i medfør af bestemmelsen i § 18, kan ikke fradrages ved denne opgørelse.

Stk.2. Ved beregningen af den indkomstskat og det invalide- og folkepensionsbidrag, som herefter skal udredes af den bevarede indkomst i land, foretages der først en beregning af indkomstskatten og invalide-og folkepensionsbidraget af den i § 14, stk, 2, nævnte samlede skattepligtige indkomst. Herefter fradrages den indkomstskat og det invalide- og folkepensionsbidrag, som ville falde på den nævnte samlede indkomst reduceret med den i stk.l opgjorte indkomst,. Det således udfundne beløb udgør indkomstskatten og invalide-og folkepensionsbidraget af indtægten i land,"

§ 16. stk.l. affattes således:

"For skatteår, hvor sømanden i indkomståret ikke har haft indtægter i land, som er bortfaldet ved tiltrædelsen af tjeneste om bord, men har haft bevarede indtægter i land til et beløb af over 3oo kr., foretages der i overensstemmelse med reglerne i § 13, stk.2 c, en særskilt opgørelse af den befarede indkomst. Heri fradrages erlagte forfaldne personlige skatter og invalide- og folkepensionsbidrag efter de almindelige regler, dog at beløb pålignet i medfør af bestemmelserne i § 18 ikke kan fradrages. Udredet sømandsskat kan ej heller fradragesved denne opgørelse."

§ 18 affattes således:

"Når en sømand, der har haft tjeneste om bord i mindst 6 måneder, **jfr.** § 13, stk.3, ophører med at have indtægt om bord, skal han af den i overensstemmelse med reglerne i stk.2 udfundne indkomst betale sædvanlig indkomstskat til stat og kommune, herunder kirkelige afgifter, samt invalide-og folkepensionsbidrag efter de almindelige for personer i vedkommende kommune gældende regler. Denne betalingspligt indtræder fra og med den første opkrævningstermin, hvis sidste rettidige indbetalingsdag falder efter udløbet af den måned, i hvilken tjenesten om bord er ophørt, og den vedvarer, så længe det påhviler ham at udrede skat og invalide- og folkepensionsbidrag for skatteår, for hvilke den skattepligtige indkomst opgøres i overensstemmelse med reglerne i § 14.

Stk.2. Til brug ved beregningen af skat og invalide- og folkepensionsbidrag foretages der i overensstemmelse med reglerne om

beskatningen af tilflyttere fra udlandet såvel for det skatteår, der løber ved betalingspligtens indtræden, som også for efterfølgende skatteår, i hvilke betalingspligten består, supplerende ansættelse af størrelsen af den indtægt, der træder i stedet for indtægten om bord. For det skatteår, der løber ved betalingspligtens indtræden, sker den supplerende ansættelse på grundlag af en opgørelse af indtægterne i tiden fra tjenestens ophør, og indtil skatteårets udløb, dog længst indtil der påny tiltrædes tjeneste om bord, jfr. § 13, stk.3. For efterfølgende skatteår sker den supplerende ansættelse på grundlag af en opgørelse af indtægterne i tiden fra skatteårets begyndelse til dets slutning. Tiltræder sømanden påny tjeneste om bord, jfr. § 13, stk.3, inden skatteårets slutning, er grundlaget for opgørelsen kun perioden indtil tjenestens tiltrædelse. Har sømanden inden for det foregående kalenderår i medfør af bestemmelsen i stk. 1 været undergivet betalingspligt i land i mindst 6 måneder, vil indtægten i tiden fra tjenestens ophør og indtil kailenderårets udløb dog være at lægge til grund for ansættelsen. Såfremt sømanden i medfør af bestemmelsen i stk. 1 skal erlægge skat og invalide- og folkepensionsbidrag til terminer vedrørende et skatteår, der allerede er udløbet ved betalingspligtens indtræden, lægges den supplerende ansættelse for det ved betalingspligtens indtræden løbende skatteår også til grund for disse skatters beregning.

Stk.3. I de ovenfor i stk. 2 omhandlede supplerende ansættelser ydes der et beregnet fradrag for iskat og invalide-og folkepensionsbidrag svarende til, hvad der ville have været at erlægge som sømandsskat ved anvendelsen af de i § 9 indeholdte skalaer.

Stk.4..De i lovgivningen indeholdte regler om regulering af ansættelser vedrørende tilflyttere fra udlandet, hvis anslåede indtægter afviger fra de virkelige indtægter, finder tilsvarende anvendelse på de i det foregående omhandlede supplerende ansættelser. Såfremt den virkelige skattepligtige indkomst overstiger den anslåede skattepligtige indkomst, foretages ingen regulering, medmindre forskellen udgor mindst 3oo kr,

Stk.5. Den i stk.2 omhandlede supplerende ansættelse kan undlades i et tidsrum af indtil 9o dage, såfremt ophøret af indtægten om bord er begrundet i arbejdsløshed edler sygdom, og der herunder i stedet ikke oppebæres anden end vedtægtsmæssig understørrelse

fra en statsanerkendt arbejdsløshedskasse eller anden understøttelse, der ikke overstiger de i loven om forsikring mod følger af ulykkestilfælde omhandlede dagpenge. Ved indtræden af arbejdsløshed eller sygdom medregnes tidligere arbejdsløsheds- og sygdomsperioder, såfremt sømanden ikke forud for den sidste periodes indtræden i mindst 3o dage uden afbrydelse har haft indtægt om bord."

De norske og svenske regler om sejlads i begrænsede fartområder og reglernes praktisering.

A. Norge.

Ifølge den norske sømandsskattelovs § 1, stk.3, forstås ved begrebet "sømand":

"Enhver som er ansatt ombord i tjeneste hos rederiet eller hos arbeidsgiver som driver næringsvirksomhet ombord, i norsk skip på 100 brutto registertonn eller mer, unntatt

a) skip som ikke har eget fremdriftsmiddel,
b) skip som vesentlig går i fart på norske innsjøer og elver,
c) skip i stasjonær virksomhet og i ferje- eller havnetrafik eller armen virksomhet over begrenset fartsområde,
d) skip som tilhører Forsvaret. "

Videre hedder det i § 2 bl.a.:
"Kongen kan gi nærmere regler om hva som skal anses som begrenset fartområde etter § 1 nr. 3 bokstav c."

Ved fastsættelsen af, hvad der skal anse for "begrænset fartområde" i relation til nævnte lovbestemmelse, har man haft et ret bundet udgangspunkt, idet det under behandlingen af lovændringen af 29.juni 1956, hvorved lovens § 1, nr. 3, fik sin nuværende ordlyd, blev forudsat fra stortingets side, at de nye bestemmelser ikke skulle medføre, at man holdt skibe uden for ordningen, som ville være kommet ind under denne efter de tidligere gældende bestemmelser.

Efter de tidligere gældende bestemmelser kunne et skib i indenrigsfart alene komme ind under sømandsskatteordningen, hvis det gik i rutefart over en distance, der målt fra rutens udgangspunkt til den fjerneste anløbsplads udgjorde mindst 3o sømil. Hvis imidlertid et og samme rederi havde skibe, der opfyldte lovens betingelser om sejlrutens længde, og skibe der ikke opfyldte disse krav, kunne der dispenseres for disse sidstes vedkommende.

Dispensationerne havde til hensigt, dels at hindre praktiske vanskeligheder for det pågældende rederi og dels at afbøde urimeligheder over for den enkelte sømand som følge af skiftende tjeneste mellem de to kategorier af skibe. Dispensationen blev under-

tiden givet uden hensyn til rutens længde, og man har således . dispenseret fra skibe i ruter af helt ned til 3 sømils længde.

De nugældende regler praktiseres af Sentraltrekkontoret i Oslo i henhold til finansdepartementets direktiver efter følgende retningslinier:

Skibe anses som hovedregel for at drive virksomhed i begrænset fartområde, hvis rutens længde ikke udgør mindst 3o sømil. Skibet kan dog alligevel optages under ordningen, hvis en overvejende del af mandskabet i mindst 3 måneder af året er beskæftiget om bord på et andet fartøj, tilhørende samme rederi, som direkte opfylder lovens betingelser for at være under ordningen.

B. Sverige.

Sømandsskat trækkes om bord på svenske handelsfartøjer med en tonnage på mindst loo brt. Skibets fart skal hovedsagelig ske i udenrigs- eller nærfartområdet.

Ifølge den svenske sømandsskatteforordning af 16.maj 1958 § 2 fastlægges begreberne nærfart og udenrigsfart således:

> "närfart: fart mellan svenska hamnar utanför öppen kust eller utomskärs vid kusterna samt fart mellan svensk och utländsk hamn eller mellan utländska hamnar, dock ej fart bortom linjen Hanstholm-Lindesnäs eller bortom Cuxhaven, fjärrfart: fart, helt eller delvis, bortom linjen Hanstholm-Lindesnäs eller bortom Cuxhaven."

Under hensyn til disse regler er den indre fart eller det begrænsede fartområde bestemt som fart, der hovedsagelig foregår i havne, på floder, kanaler og indsøer eller indenskærs langs kysterne eller i Kalmarsund.

I Sverige benyttes det princip forudgående - normalt for 1 år ad gangen - at klasåificere skibene for en bestemt fart, det være sig udenrigsfart, nærfart eller begrænset fart.

Ved bedømmelsen af, til hvilket fartområde et skib skal henføres, er det afgørende, i hvilken fart skibet hovedsagelig anvendes. Som udgangspunkt lægger man normalt hovedvægt på det antal dage, i hvilket skibet i det forudgående år har befundet sig

i henholdsvis udenrigsfartområdet, nærfartområdet eller i det begrænsede fartområde.

I enkelte tilfælde har sømandsskatteneevnet indskrænket klassificeringen af et fartøj til kun at omfatte første halvdel af et lønningsår, for så senere at lade farten i dette tidsrum være afgørende for klassificeringen for 2'halvår. Endelig har man i nogle tilfælde ændret klassificeringen for et fartøj i løbet af lønningsåret på grund af, at der er sket en afgørende ændring i skibets fart. Dette har dog været begrænset til omklassificeringer mellem nærfart og udenrigsfart og omvendt.

Det har ikke voldt de svenske myndigheder nævneværdige vanskeligheder at afgøre, om et skib skal klassificeres som sejlende i nærfart eller i begrænset fart. I tvivlstilfælde har sømandsskattenævnet bedømt spørgsmålet ret liberalt. Dette har man først og fremmest kunnet gøre, fordi sømandsskatten i det store og hele svarer ret nøje til den almindelige svenske kildebeskatning i land.

Sømandsskattenævnet har hidtil sogt at undgå omklassificeringer fra nærfart til begrænset fart i løbet af et lønningsår, idet dette vil kunne medføre store administrative vanskeligheder.